R673
N03
116222

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ

சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலியூர்
சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த போதகாசிரியர்
ஆகிய
வ. கார்த்திகேயபிள்ளை அவர்கள்
இயற்றியது.

மைசூர்
ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும்
மாயாவாத துமிசகோளரியும் ஆகிய
நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னைப் புரசை
கணேச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

Registered Copy-Right.

148.4E.07
205

பொருளட்டவணை.

இலக்கம்.	விஷயங்கள்.	பக்கம்.
க	சிறப்புப் பாயிரம்.	ச
உ	உபோற்காதம்.	எ
ங	கடவுள் வணக்கம்.	[illegible]
ச	அவையடக்கம்.	உ
ரு	பதார்த்த நிச்சயம்.	ங
சா	பதி இலக்கணம்.	கஉ
எ	ஆன்ம இலக்கணம்.	ஙரு
அ	மல இலக்கணம்.	சரு
கூ	கன்ம இலக்கணம்.	சஅ
க0	மாமாயை இலக்கணம்.	ருக
கக	அசுத்த மாயா இலக்கணம்.	ருச
[illegible]	சிவஞான சாதன இலக்கணம்.	எக
[illegible]	முத்தி இலக்கணம்.	அக
[illegible]	முடிப்புரை.	கரு

Introduction.

(BY MR. N. Balasubramanya Mudaliar, M.A., F.R.S.L.)

Of all the systems of philosophy born and nurtured in Southern India, the Saiva Siddhanta is the most important. Dr. G. U. Pope, the learned translator of St. Manikka Vachagar's *Tiruvachakam* and a critic who has conscientiously tried his very best to be fair and impartial, has after years of study, given it as his opinion that "the Saiva Siddhanta system itself is the choicest (pure South Indian) product of the Dravidian intellect". And almost nowhere else, in any Indian system of Theistic philosophy, do we find such sturdy independence of thought and freedom from the trammels of scholastic orthodoxy.

The fundamental doctrines of this philosophy are taught in the fourteen well-known Saiva Siddhanta treatises, the chiefest among which are the *Sivagnana Bodam* and *Sivagnana Siddhi*. All these Saivite text books are in difficult verse; and though, to help us to climb to the breezy mountain-tops of this philosophy, we have such master guides as the great Sivagnana Swamigal and others, they are too quick-footed and long-paced for us to follow with ease; and the result very often is that we are soon left leagues behind, and know not where we are. A good digest of the Saiva Siddhanta, which should not have omitted any essential part of it, was therefore very badly needed; and this long-felt want is now supplied by the small treatise to which these few lines of mine are prefixed. It is written in prose for the most part simple, and leaves out nothing important; and though here and there are a few hard passages, they are oysters worth-while opening, for they inclose many a pearl of rare beauty and lustre.

The author, Mr. V. Karthikeya Pillai, seems to have spent almost a life-time in the pursuit of Siddhantic knowledge; and the present small work, written by him at the suggestion of his cousin Mr. Proctor M. Subramaniam Pillai, has had the benefit of revision by the eminent Tamil pandit and Siddhanta scholar, Mr. N. Kadiraivel Pillai. I need hardly say, therefore, that it richly deserves the kind and liberal patronage of the Tamil Saivite public.

N. BALASUBRAMANYAN.

உ

சிவமயம்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

இஃது.

சைவசித்தாந்த சஞ்சீவினிச் சபைக்

கௌரவ அக்கிராசனாதிபதி ஆகிய

தெ. பால சுப்பிரமணிய முதலியார் M. A. அவர்கள்

இயற்றியது.

எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

தைவரு மிசைவீழ் சடைக்கழுவழுக்கட் பூமுவுறும் பண்மணி யவற்றை
கைவரா தெரித்தின் குலகுயிர்க் கினிக்கு மியமென யார்க்குஞ்சே றரிதாஞ்
சைவசித் தாந்தப் பௌவமேற் புகுந்து நீந்தரி பொருளெலா மெடுத்தும்
கைவராச் சைவ முடிபுச்சங் கிரகங் கழறினை வரிதற்குமா றுண்டோ. (க)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அன்னவருள் யாவெனின்கதிரைவே லுலகனுக் கடுத்த மாமன்
சொன்னயஞ்சேர் வல்லியப்ப வேடமுத்துத் தோன்றன் மேற்கு
நன்னயமார் புலோலிநகர்ச் சித்தாந்த போதகனும் நலத்க வாழ்வோ
னின்னினிய வேள்கார்த்தி கேயப்போ பொலிந்திலகு மெம்மான் மாதோ.

இஃது.

ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவானும்,

அத்துவித சித்தாந்த மதோத்தாரணரும்,

மாயாவாத தும்ச கோளரியும்

ஆகிய

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

செங்கையான் புலியுரியுந் திரலசிங்கம் மாவதனுஞ் சிறந்துங் கன்னி
பங்கைபகவி தேமதியா டகிளினை யொன்றாக வைத்த காதி
தங்குயிர் மலத்தொடுமெய் யறிவுமக்குத் தரிக்குமெனுந் தகைமை காட்டி
யெங்களையா ளுடையபசி கின்கருணைத்திறத் துருவையெடுத்தா னன்றே. (க)

வடமொழிக்க ணன்மறையும் வகுத்தருளிச் சிறப்பாக வண்மை சான்ற
மடமொழிக்கு மாகமங்க ளருளியவை தமிழ்மொழிக்கும் வகுப்பா னெண்ணிச்
சடமொழிக்குஞ் சிவகாரணக் குரவருடன் சந்தானத் தலைவ ராகத்
திடமொழிக்கட் புகன்றனனன்மறையுமொருசித்தாந்தத்தெளிவுமாலோ. (உ)

சுத்தவித்தை யாமெனவு மாகமங்க ளுலேழன் சுருக்க மாமே
யெத்திறத்து முணர்வீரென் றொருபதினன் கெனப்பொலிந்த விரித்தநூல்கள்
பத்தியுடை யாருணரற் கரியவாய் விரிந்துசுடர் மாண்மைத் தாகிப்
பத்தியத்து மேனுரைக்கட் பல்நலாம் பொருத்தொருநூல் பதிக்க வேண்ணி.

கண்மணியா விளங்குமணி சைவநலப் பெரியமணி காக்கு மன்னைத்
தெண்மணியா வருக்குமணி வேர்தர்முடிச் சூரியமணி யெனக்கு மாமந்
தண்மணியன் பழுகுருவைச் சொடைவிலையிற் சிறந்தமணி சகலகலை
விண்மணிபோற் றிகழ்விளங்கும் பிறந்த சுப்பிரமணிய வேளுஞ் சேட்

வெஞ்ஞான பேருதவுரை சித்தியாரின்வழி சேர்ந்த சம்பூர்த்
தவஞானப் பிரகாச தம்பிரா னுரைசதாசிவத்தந்
நவந்தசா ரியஞ்சார பிரகாசமாதிமீமிசைத்
தாவில் கண்டபா டியப் பிரமாணம் ஆலுரைக வெங்கத் தேக்கி. (ரு)

பொருட்டனி யுடனே மூன்று பொருளியல் புகன்ற கண்ய
மருத்திறப் பெரிய மாயை சுத்தமேச டசுத்த மாயை
தெருட்சிவ ஞான முத்திச் செம்பொருளியல்களெல்லாம்
பருப்பொருட் டமைய வேதா பாவுவிளக்கள் காட்டி. (௬)

மெய்யகத்துச் சித்தாந்த சங்கிரக மெனுமிந்நூல் விளரச் செய்தோன்
வையகத்தில் யாவனெனக் கேட்பரா லவன்பெருமை வகுப்ப மூன்று
செய்யநுவல் பொருதலமுங் கேதிசப் பொருந்தவமுஞ் செறியேத் தாக்கக்
கையினிலே வெடுத்தபான் பாடியாங் கதிரையுமிக் கணக்கா மூன்றும். (எ)

மூவகைய பொருள்காட்டு மிலக்கையின் யாழ்ப் பாணமதின் மொய்த்தநான்கு
பாவகைய பொருள்காட்டு நல்லவரோவி மிகுமேலைப் புலோலி யூர்ப்பாற்
றேவகைய வேளாளத் திருக்குலமா கன்குலத்திற் றிருக்கு சீர்த்தி
நாவகைய குகதாசன் முருகவேள் கோத்திரத்து கலக்க வந்தோன். (அ)

எற்கொருமா துலனெனி யங்குவோன் மாபாக்கை யென்னுங் கோயிற்
பொற்பினமர் பரம்பான்மை யமையாத மிடாகற்றிப் பொருந்தும் வாழ்வி
னிற்கவைக்கும் பிரானென்னன் முத்தானை நிறுவுநல்லீமலன் கந்த
சிற்பரன்மெய்ப் புராணமு மொழிந்திட்டோனையருளிற் சிறந்தோன் மாதோ.

வல்லி யப்பவே டவுத்தினிறந்திலங்கு மவர்களுமதிப்பே
னல்லி யற்கையிற் சைவசித் தாந்தமா நனிபொருமயர்
வெல்லை யற்கைத்தித் தாந்தமாங் கடலென விளம்பிட விரும்பினான்
சொல்லி யற்படைக் காற்றிதே யப்பெயர்த் தோன்றலென்றே. (க0)

† ஆருகர் முதலிய அறுவகைப் புறப்புறச்சமயிகளும் அவ்விரண்டனையும் நிந்திப்பர். தார்க்கிகர், ‡ மீமாஞ்சகர், மாயாவாதியர், சாங்கியர், பாதஞ்சலர், பாஞ்சராத்திரர் என்னும் புறச்சமயிகள் அறுவரும் அவ்விரு நூல்களுள் ஆகமத்தைப் பிரமாணமெனக் கொள்ளாது நிந்தித்து, வேதம் ஒன்றனையே பிரமாணமாகக் கொள்வர். அங்ஙனம் கொள்வாராயினும் தார்க்கிகர் வேதப் பொருளை [illegible] முறைமைப் பொருட்டன்மை கொண்டும், மீமாஞ்சகர் வேதத்துட் கரும காண்டத்தையே கொண்டு, ஞான காண்டமாகிய உபநிடதங்களை நிந்தித்தும், ஏகான்ம வாதிகளாகிய மாயா வாதியர் ஞான காண்டத்தையே அங்கீகரித்துக் கரும காண்டத்தைக் கைவிட்டும், சிவாகமத்தை இகழ்ந்தும், ஞானகாண்டத்திற்கும் பூர்வாபர விரோதமாக மாறுபட்ட பொருள் விரித்தும் நிற்பர். ஏனைய சாங்கியர், பாதஞ்சலர், பாஞ்சராத்திரர் என்பாரும் அங்ஙனே [illegible] தத்தமக் கியைந்த சில பாகங்களை மாத்திரங் கொண்டு ஏனையவற்றை யொழித்தும் சிவாகமங்களையும் நிந்தித்து ஒழிகுவர். எனவே, இப்பன்னிருவருள் முன்னைய அறுவரும் வேத ஆகம நிந்தகரும், பின்னைய அறுவரும் வேதத்துள் ஒரு பகுதியையும், சிவாகமம் முழுவதையும் நிந்திப்பவரும் ஆயினர்.

அகப்புறச் சமயிகள் ஆகிய பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாமர், வைரவர், ஐக்கியவாத சைவர் என்னும் அறுவரும் வேதத்துடன் சிவாகமத்தையும் பொதுப் பிரமாணமாகக் கொள்வார். ஆயினும், சிறப்புப் பிரமாணமாக மரியாருத்திரர், வித்தியா ருத்திரர், காலருத்திரர், சித்த புருடர், ஆதி பைரவர், மந்திரேசுரர் என்பாரால் செய்யப்பட்ட பாசுபதம், மாவிரதம், காபால முதலிய நூல்களைக் கோடலான் அவரும் அகப்புறமாயினர். இறுதிக் கணின்ற அகச்சமயிகள் ஆகிய சங்கிராந்த வாதசைவர், பாடாணவாத சைவர், அவிகார வாதசைவர், பரிணாம வாத சைவர், சுத்த சைவர், பேதவாத சைவர் என்னும் அறுவரும், வேதாகம மிரண்டனையுஞ் சிறப்புப் பிரமாணமாக அங்கீகரித்தாராயினும் தன்னியல்பு பொதுவியல்புகளிற் சிறிதுவேறுபாடு உள்ளாராதலின், அவரும் சித்தாந்த வுண்மை முற்றுங் காணாராயினர். இவ்வாறே மேன்மொழியப் பட்ட சமயிகள் யாவரும் வேதாகமம் என்னு மிருநூலையும், அவற்றுள் ஒன்றனையும், ஒன்றன் பல பகுதியையும் வெறுத்தும் அவற்றுண்மை முற்றக் காணாது உலைந்தும் மயங்கா நிற்கச், சுத்தாத்துவித

---

† ஆருக[illegible]ம் ஆறுவகைப், [illegible] வாதியென இருவகைப்பர். இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிவாக்கிரமணி தீபிகை, சித்தாந்தபோதம், [illegible] சிகாமணி, சித்தாந்த சிகாமணி, தத்துவ நிசாநுசாரம், சிவஞான சித்தியார் என்னும் [illegible] காண்க.

‡ மாயாவாதி [illegible] ஏகான்ம வாதி, சத்தப்பிரமவாதி, [illegible] பிரமவாதி, பாற்கரிய வாதி என நால்வ [illegible] இவ்வாறு பலவேறு வகைப்பட்டாரும், சித்தாந்திகளால் [illegible] முதற்காரணம் என்று கூ [illegible] பிரமாணம் வைத்த [illegible] மாயாவாதிகள் [illegible] பட்டார். [illegible] பழைமையில் [illegible] முறையை [illegible] முற்றும். [illegible] இருவகைப்படுவர்.

சைவசித்தாந்தி யொருவனே இவ்விரு நூல்களையும் பிரமாணமாகக்கொண்டு உண்மை யுணர்ந்து நிற்கும் என்க.

இவ்விரு நூல்களினும் அடங்காத பொருளாக ஒன்றனை யெடுத்துக் கொண்டு சுதந்திரமாக வேறொருவரான் இயற்றப் பட்ட நூல் ஒன்றாயி னுமென்று மில்லை யென்றறிக. ஆகலால் வேதம் சிவாகமம் என்பவற்றுள் எல் லாப் பொருள்களும் அடங்கி யுள்ளன வாகும். அவையிரண்டும் ஒருதனி முதல்வனால் அருளப்பட்டன. அதனால் இரண்டும் வேறாகாது அபேதம் என்றார் பெரியோர். அதனை,

வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னுக
நாத னுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதமதென்னிற் பெரியோர்க் கபேதமே.

எனுந் திருமந்திரச் செய்யுளானும்,

[illegible] வேத சிவாகம [illegible],
[illegible]ம வேதோபி சிவாகம:

([illegible] சிவாகமங் கட்குப் பேதங் காணவில்லை; வேதமே சிவாகமம்) என முழக்கிக் கூறியருளிய நீலகண்ட சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவா க்கானும்,

சிவஞானம் சிவாச்ரிதானாம் விருக்தயே!
பசுபாசப் பதிஞானம் ஞானமித்யபி தீயதே!
சிவாகமோக்தம் யச்ஞானம் தஞ்ஞான முச்யதே!
மஹாகமார்த்த விஞ்ஞானம் சாக்யார்த்த வேதனம்!

என்னும் வேதேயப் பிரகரண சுலோகத்தானும் பெறுதும்.

அற்றாயின் இரண்டு நூல்களை இறைவனியற்றற்கு ஏது வென் னெனில் வேதம் உலகர் பொருட்டும், சிவாகமங்கள் சிவசத்தி நிபாத முடையார் பொருட்டும் அருளினன் என்ப. ஆகலின் வேதம் பொதுநூலும் சிவாகமம் சிறப்பு நூலுமாம். அந்த மிலின்பத் தழிவில் வீடாய இறைவன் திருவடிப் பேற்றை அடையும் இச்சையுடைய மன்பதைகள் யாவரும் சிவாகம வழியொழுகல் இன்றியமையா தாயிற்று. சிவாகம வழிக்கு வேறாய சன்னெறி யொன்றுமி ல்லை. அதுவே தீர்ந்த முடிபாகும். அதனால் அது சித்தாந்த மெனப்படும். சித்தாந்தம் என்பதற்குத் தீர்ந்த முடிபு என்பது பொருளாம். இதனை "அ தசித்தாந்தம் த்ராஜோ மஹதாமோ நிகமயமே" என்னும் வே[illegible] பாக்கியத்தாற் கண்டு கொள்க. இத்துணை விசேட மமைந்த நான் மறைகளும் சிவாகமங்க ளும் தண்டமிழ் மொழியார்க்கு இன்மையாங் குறை நோக்கியே எல்லாஞான ம், எல்லா முதன்மை, எல்லா வநுக்கிரகமுமுடைய பரசிவப் பெருமான், தமது நான்முகத்தி னின்றும் வேதங்களை யருளினும் போல் அருள்வாற் சிவ

பெருமானை [illegible]ன்றுஞ் சமய குரவர் நால்வர் திருமுகத்தி னின்றும் நால் வேதப் பொருள்களையும் அதிட்டான வாயிலால் தேவாரதிருவாசகங்களாக வெளிப்படுத்தி யருளினார். அவை வேதப் பொருள்களுக்கு அணு[illegible]துணை யேனும் மாறுபடாதிருத்தலால் திருவருணெறித் தமிழ்வேதம் [illegible] வழங்கிப் பாராயணஞ் செய்யப்படும் அர்ச்சனை பரிக்கிரகமு மாயின. அ[illegible]ற்றியே தெய்வப் [illegible]லவர் பிராட்டியாரும், "தேவர் குறளுந் திருநான் [illegible]முடிவு - மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை, திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு - மொருவா சகமென் றுணர்" என்று தெற்றெனத் தெளித்தார்.

இங்ஙனம் தமிழ் வேதங்களை யருளிய பெருமான், சிவாகமங்களை யுணர்த்து முபாய நோக்கி, அவ்வாகமங்கள் பிரதிபாதிக்கும் தாற்பரியங் கட்டுரைப்பவும், நால்வகைச் சத்திநிபாதம், நால்வகை முத்தி யென்பவற்றிற்கு இயையவும், சமய குரவர் நால்வர் போலச் சந்தான குரவர் நால்வர் வாயிலின்றும் ஆகம சாரங்களை யெல்லாம் சித்தாந்த சாத்திரங்களாக ஓதி யருளினார். அவை மெய் கண்டார் [illegible]னின்று வெளிப்படலால் மெய்கண்ட சாத்திரங்களெனப் பெயர் பெற்றன. அவையாவன:- திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபா விருபது, உண்மை விளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட் பயன், போற்றிப் பஃறொடை, வினா வெண்பா, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடு தூது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் பதினான்குமாம். இவை, ஆகமங்கள் இவ்விரண்டற்கு ஒவ்வொன்றாக விளங்குவன வன்றி, வடமொழியிலே சுத்த வித்தைகள் பதினான்கு பிரமாணமாக இருத்தல் போல, செந்தமிழினுந் தாமே சுத்த வித்தைகள் பதினான் காகத் துலங்குகின்றன. வடநூலார் அப்பதினான்கனையும் முக்கிய பிரமாணமாகக் கோடன் மான, இவை பதினான்குந் தாங்கா நல்லிசைத் தமிழார் சுத்தவித்தைப் பிரமாணமென்று சிரமேல் வகிக்குந் தரத்தனவாம்.

இனி, ஆகமங்கட்கு உபாகமங்க ளிருத்தல் போல, இப்பதினான்கும் ஆகமசாரமே யாயின் உபாகமம் வேண்டப்படு மன்றோ வெனின், நன்கு கூறினை. இப்பதினான்கன் புடைநூலாகத் தசகாரியமுதலிய பண்டார சாத்திரங்கள் பதினான்கு இருத்தல் கண்டமைக. ஆகவே வடமொழியில் ஆகம உபாகமங்களிருத்தல் போல, செந்தமிழினும் மெய்கண்ட சாத்திரங்க ளாகிய ஆகமங்களும், பண்டார சாத்திரங்க ளாகிய உபாகமங்களும் இருத்தல் கண்டார், செந்[illegible]த் தெய்வத்தைக் கீழா மதிப்பரேயோ? இங்ஙனமுள்ள சித்தாந்த சாத்திரங்களின் உயர்தனிச் செந்தமிழ் மொழிகளானே செய்யுள் நடையாகவும், உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளான [illegible] நடை யாகவும் யாக்கப்பட்டிருத்தலானும், அநுபவ நூலாகவும், பரிபாஷை மொழிகளுள வாகவும் விளங்கலானும், உரை செய்வான் வந்த பண்டை யாசிரியர்களான மாதவப் பெருந்த[illegible] யாசிரிய [illegible]ால் சிவஞான யோகியார், செந்தமிழ்ப் புலவர்

செறிவும் யாழ்ப்பாணத் தந்தையில் கலைக்கடன் படைத்த ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், சிவாக்கிர யோகிகள், சுப்பிரமணிய தேசிகர், மறைஞான சம்பந்தர், நிரம்ப வழகிய தேசிகர், பாண்டிப் பெருமாள் பிள்ளை முதலாய நற்போறிவாளர் செய்தருளிய உரைகளும் விரித்து நுணுகி யுணாற் குரித்த வ்வாசத் தலங்கலானும், பலர்க்கும் உணருந் தன்மை யில்லாமே கரையின்றி விளங்கும் பெருஞ் சமுத்திரம் போல இலங்கலானும், அ[illegible] எல்லாந் தொகுத்து ஒருநூல் தருக வென்று,

நம்மேலைப் புலோலி யென்னு மூதூர்க்கண் எம்பெருந் தவமெலாந் திரண்டு ஓருருவுற்று, அன்பென்பாக அருளுருப்பாக, இன்பு குணனாக விளைபக்கலவும் வேளாள குலதிலகராய், நந்தமக் கினிய மாதுலரா முரிமையும், இந்நூலார்க் கோருற்ற தோழுப்பிழியுமன்ன சகோதர வினமும் [illegible]து, நல்லார் யாவர்க்கு மூன்னைக் கெழுதகைமை செறிந்த நட்பினராய், பிரபு வாய், மன்னர் முன்னவரும் வந்து சன்மானிக்கும் சபை மணியாய், [illegible]ஸ்திரிலே நியாயவைப் பிரதிவக்தரென்னும் நியாய துரந்தரராய் விளங்கும் மகைஸ்வரிய மகிமை தனிமையான ஸ்ரீமத் ம. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள் வேட்டுக் கொண்டபடி யிந் நூலாசிரியரு மியற்றுவாராயினர்.

இங்ஙனந்த நூல்கள் யாவும் முப்பொருளின் இயல்பெல்லாம் வெளி[illegible]க்கச் சிறப்பியலிற் றெரித்தன வாயினும், பிரத்தியக்கம், அநுமானம், ஆகமம், சம்பவம், ஐதிகம், பாரிசேட முதலிய அளவை வாயிலாற் கூரிய மதிகொண் டுணரும் ஆற்றில், "அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்" என்றாற் போல, சங்கார வுற்பத்தி வான்முறையிற் சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் அழகு பற்றிச் சுருங்க வகுத்தும், "நிர்மல யருவா யேக நிலையதாய்" என்று உயிர்த்துணை வைத்தல் என்னும் உத்திக் கேற்ப, நித்திய மென ஆதி யென்னும் பொருள்படப் பேசியும், அங்ஙனே யேனையவற்றையும் ஆங்காங்கு மறைத்துக் கிளத்தும் போகலான், அவை கொண்டு, பொருள் ஒன்றோ? இரண்டோ? மூன்றோ? நான்கோ? அவையினும் மேலவோ? ஒன்று மிரண்டுமோ? பலவோ? ஒன்றிரண்டற்றதோ? உள்ளதோ, இல்லதோ, உளதிலதோ? இவையெலா மற்ற பாழாஞ் சூனியமோ? என்றும், அநாதியோ? [illegible]ந்தராகாதியோ (பிரவாகாநாதி)? ஆதியோ? அவாந்தராதியோ? அருவமோ? உருவமோ? அருவுருவமோ? அவை யற்றதோ? குண குணியோ? காரண காரியமோ? விகார அவிகாரமோ? பிம்பப் பிரதிவிம்பமோ? அம்சாம்சிகமோ? பரிணாமமோ? விருத்தியோ? ஆரம்பமோ? விவர்த்தமோ எனவும் இன்னவாய பற்பல சந்தேகங்கள் கொண்டு, இருட்பெருங் கடலில் [illegible] ஆர்ப்பரித் தெழுந்து சுழுழி யோதா நின்ற பெருங் காற்றின் வழிப்பட்டு [illegible] மரக்கலமாக்கள் போல, வருந்தும் அன்பாளர் மைப்பாடு [illegible] மொழிதற்கு இந்நூல் இனிமையாக் குரவன்போ லிள்ளிளிரு மென்க.

இந்நூல் பதார்த்த நிச்சயம், பதிலக்கணம், பசுவிலக்கணம், பாச இலக்கணம், கன்ம இலக்கணம், [illegible] என்றும் [illegible] தொகையுடைத்தே

அசுத்தமாயை யிலக்கணம், சிவ ஞான சாதன லக்கணம், முத்தி யிலக்கணம் என்னும் ஒன்பது பகுதிகளை யுடைத்து. இவ்வொன்பது பகுதிகளினும் சித்தாந்தப் பொருள்கள் பலவும் குறித்து விளக்கப்பட்டன. சிவஞான போத வுரை முதலிய ஆசிரிய வசனங்கள் ஆங்காங்கு எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளன. தருக்க நியாய ரீதியாக மேற்கோள்கள் நிறுவப் பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும், வசனங்கள் முடிவுறுமே நீண்டு முடிதலும், அரிதுணர் பொருளனவாய திரிசொற்க ளென்று பரந்து தூறமலு முடைமையாற் சிலர் அலமாப்பார் ஆவர். அதற் கேதுவு முரைத்து முடிப்பேமாக.

இந்நூல்செய்தார், தொல்காப்பியாதி யிலக்கண நூலிற் பயிற்சியிலராயினும், புலவரொலி கனிவிளங்கலாற் புலோலியெனக் காரணப்பேர் பெற்றதம்பதிக்கண், ஆன்மாக்க ளெல்லா முய்ந்தருளத் திருக்கோயில் கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, தம்மை நினையார்க்கு மாயத்தன்மை யாகிய மறக்கருணை யியற்றும் அம்பிகையை யுடைமையால் மாயக்கைப் பிள்ளையார் எனவும், முடிவிலாற்ற லுடைமையால் மாயக்கை விநாயகர் எனவும், மாயவுருவுடைமையால் மாயாக்கைப் பதிப் பிள்ளையார் எனவும் காரணப் பெயருற்று விளங்கும் விநாயகப் பெருமானை யன்புடன் றொழுது, அவனருட்டுணையா லீது இயற்றினமென்றார். அங்ஙனேல் இவர் வுயர்த்த சந்துறையாதா தென்க. எனவே யிந்நூலாரை யுணர்ந்தோர், கொள்க. தேவர்சித்து வெண்ணெய் நல்லூர்ப்பொல்லாப் பிள்ளையார் உண்மை யிற் சித்தாந்த சிவஞான போதத்தை வெளிப்படுத்தி யருளினாற் போல, இவர்க்கும் உள்ளுணர்வி னின்று தெளித்தருளினரோ யீதுகொலோ வென்றே கொள்க. இதனை யாம் பரிசோதிக்குங்கால் ஆங்காங்கு விடயங்களைப் பொருத்தினம். காலமவாய்க்காமையான் முற்றுஞ் செய்திலேம். விநாயகப் பெருமானின்னருட்டுணையா லீதியற்றப் பட்ட தென்பவாகலின், சிலபாகங்களைத் திருத்தற்கு வெருவிட்டா மென்க. அடுத்த இரண்டாவது பதிப்பின் அவையெலாம் செவ்வனே அவ்விறை யருளான் வெளிப்படும் போலும்.

இந்நூல் வெளிவரற்காக வேண்டும் உதவிகள் பற்பல புரிந்து போதர முடையோராய், இந்நூலார்க்கு ஆன்மார்த்த நண்பராய் விளங்காநின்ற, சித்தாந்த பரிபாலன சீலரும், மேலைப் புலோலிச் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை அதிபரும் ஆகிய ஸ்ரீமத் ஆ. ஆ. சிதம்பரப் பிள்ளை அவர்கள் செய்த நன்றி யென்றும் போற்றத்தக்க தொன்றேயாம். இந்நூலைப் பதிப்பிக்குங் காலத்து நற்சொற் றகருமே சில உதவிகள் புரிந்த பூலோகநண்பனின்னிணையமிசைக்கழிந்த சித்தாந்தப் பத்திரிகையின் மனேஜர் ம-ள-ள-ஸ்ரீ ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் அன்பும் பாராட்டத் தக்கதே. சுபம்! சுபம்!!

இங்ஙனம்,

ஆரணிநகர சமஸ்தானம், சுபகிருது ஞு தைமீ.

நா-கதிரைவேற் பிள்ளை,
ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்வான்.

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ சித்தாந்த சங்கிரகம்.

காப்பு.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மெய்கண்டப் பெருந்தகைக்குத் [illegible]ஞான மன்றலைக்கண்
மிளிரத் தோற்றிப்
பொய்கண்ட சமயமெலாம் [illegible] யொழியப் போதமது
புரிவித் தாற்போற்
செய்கண்ட பொருப்பர்செறி யடியனை கைக்கல [illegible]
சிறக்க மேவிக்
கைகண்ட சித்தாந்த முணர்த்தியருண் மாயாக்கைக்
களிற்றை வைப்பாம்.

கடவுள் வணக்கம்.

சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த பரமஞானாசிரியர்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வடதருக்க மொழுங்கருளிக் கடந்தசைவ சித்தாந்த
வண்மை காட்டித்
திடமுறக்கு பெருந்தீக்ஷைமப் பாங்குருவாய் [illegible]
சிறந்து மெழுன்றாய்
மடமுருக்கிப் பதிஞானத் துயிர்தனது திருவடியின்
மன்னி வாழத்
தடமுறைகை யுறையவைத்த தக்கிண மூர்த்திதான்
டலைமேற் கொள்வாம். (௧)

சுப்பிரமணியப் பெருமான்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

யாவ னொருவ னென்றேயத் திலங்கும் புதுச்சந் நிதியுறைவான்
யாவ னொருவன் சிவகுருவி னிலங்கித் தோன்றுங் குகன்யாவன்
யாவ னொருவன் கலைப்புலவன் யாவன் சைவ முதலாகுந்
தேவ னவன்றன் பதமலர்க்குச் சிறியேன் வணக்கஞ் செய்கின்றேன்.

சந்தாநாசாரியர்.

கலி விருத்தம்.

வேத நாவலர் விரித்திடன் மாமறை
நாத வாகம நற்பொரு ணல்வரா
யோத வந்தரு ளுண்மைகண் டான்முத
னீதி நால்வர் நிழற்பதஞ் சார்குவாம்.

அவையடக்கம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பாவாணு முறையானுந் திருவருள்பெற் றிடும்புலவர்
பகர்ந்த வித்தைத்
தேவாதி தேவனுமோர் குறியிற்காட் டிடுமிதனைச்
சிறியேன் கல்லா
வோவாத போதத்தா லுரைக்கவர லென்னென்னே
யொன்றோ நாண
மாவுமேவா லுவன்செய்கே னென்றனக்கே பெருநகையை
யாக்கு மாதோ. (௧)

ஆயினுமோர் பெருவிருப்பெ னுள்ளகலா தலைத்தலைத்தூய்ப்
பிடரி னுட்டப்
பேயனிவ னெரிந்தவற்றைச் சுருக்கியிவை யவருணரப்
பெட்பிற் செய்தேன்
றூயநேர் புலவரன்னம் பால்பிரித்துண் டகைமை யெனத்
தகுதி கொண்டு
சேயைநே ரிசைமதித்துத் தேர்வர்சைவ சித்தாந்தத்
தீம்பா லென்றே. (௨)

முதலாவது

பதார்த்த நிச்சயம்.

அநாதிமல முத்த பரமபதியாகிய சிவபெருமானாலே அநாதியே யருளிச் செய்யப்பட்ட வேதாகம மென்னும் முதனூல்களும், அவற்றின் வழிநூல் சார்பு நூல்களாகிய யாவும் வஸ்து நிச்சயம் பேசுமிடத்து, சிவம், ஆன்மா, மலம் என அநாதி பதார்த்தங்கள் மூன்றுள வெனவும், அவைகளை யுணர்ந்து நிச்சயிக்குந் திறமான அநுமானமுதலிய பிரமாணங்களையும், அவைகளுட் சாதன கருத்தனாகிய ஆன்மாவின் சாதன முறைகளையும், அவற்றின் பயனாகிய சிவப் பேற்றையுங் கூறி முடிக்கக் காண்கின்றோம்.

இவைகளுள், சிவம் தன் சார்பினதாகிய ஆன்மாவைத் தனக்கடிமையாகவும், அதனறியாமையை உடைமையாகவுங் கொண்டருளும். இவ்வ மூன்றுமே அநாதி நித்தியபதார்த்தங்களாகக் காணப்பட்டன. அந்நிலைப்படியே மும்மைப் பொருள்களும் முத்திக் காலத்தும் அழியாது நித்தியமாயிருக்கும். இனி அநாதியென்னும் பதம் நித்தியமேயாக, ஆதியென்னும் பதம் தோன்றி யழிதலை யுடையதாம். இவ்வாறாதலால் மலம், கன்மம், மாயை யென்னும் மும்மலங்களுடன் அவைகளைக் காரியப்படுத்தும் மாமாயை திரோதாயி யென்னு மிரு மலமுஞ் சேர்ந்த ஐம்மலங்களுள அவைகளைப் பிரேரிக்கும்பஞ்சகிருத்தியங்களும் மூவகை யான்மாக்களுமாகிய இவைகளை யெல்லாஞ் சிவாகம சித்தாந்த நூல்களில், அநாதி நித்திய வஸ்துக்களெனக் கூறியதாக வுணர்ந்து "வல்லி மலதன்மமன்றுள வா" மென்னும் மெய்கண்ட சுருதி வாக்கையும், "ஏக னநேக னிருளெருமம் மாயையிரண்டாக வினையாறுதியில்" என்னுந் திருவருட்பயன் வாக்கையுங் கொண்டு சித்தாந்த நூல்களிற் பயிலும், ஏகதேச வுணர்வைக்கொண்ட நம்போலிய சீவர்களிற் சிலர், அநாதி ஆதியாகிய காரண காரியங்களைப் பகுத்துணர்தற்கு ஐயவிபரீத மயக்கங்களிருத்தலாற் றெளியாது மயக்க முறுகின்றனர். அவற்றை யாராய்ந்து சமாதானத் தெளிவடைதல் அவசியமாகும். இம்மலங்களி லொன்றாய் முன்வந்த கன்மம் அநாதியே கேவல மூடத்திற் கிடந்த சீவர்கள் தம்முயிர்த்துணையாகிய சிவத்தினை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய குற்றமென்னுமோர் சம்பாத்தியமுண்மைபற்றி, அம்முறையினால் இக்கன்மம் காரியமெனப்படும். இதன் காரியமான நல்வினை தீவினை யென்னும் இருவி

நோக்கும்போது அவற்றிற்குக் காரணமாகவும் நிற்கும். அவ்வாறு நிற்பினும் அவ் விருவினைகளுந் துலையொத்து மலபரிபாக மடைந்த ஆன்மாக்களிடத்துப் பக்குவமறிந் துணர்த்தும் ஆசிரிய னெழுந்தருளித் தன்னருள்பதித்து அவற்றின் மூலமலம் முதிர்வித்தற்பொருட்டு எஞ்சிக்கிடந்த கன்மவினைகளையும், அவற்றிற்குத் தாரமாய் நிற்கும் மாயேயத்தையும் தனது கிரியாசத்தியால் நீக்கி, மூலமலசத்தியை ஞானசத்தியால் நீக்கி, வினையின் பிரிவாகிய ஆகாமிய சஞ்சிதங்களை இல்லையா யழித்து, பிராரத்த சேடத்தை அதற்காகக் கொடுத்த வுடலின்கண் வரையும் அநுபவிப்பித்துத் தொலைந்துந் தனது திருவடி யடைதலாகிய சுகாதீத பரமுத்தியைக் கொடுப்பான். ஆதலால் அவ்விரு வினைகட்குங் காரணமாகிய மூலகன்மமும் அம்முத்திக்காலத்தில் வேரோடில்லையா யழிந்துபோயிற் றென்பதே துணிபாகும். ஆகவே அம்மூலகன்மம் முன்னும் பின்னுமின்றி இடையிலேயே இடையிலே யழிந்துக் கொண்ட பிரபஞ்ச காரியமென்பதே சற்காரியமாகும். இதற்குப் பிராமாணம்:-

தத்துவப்பிரகாசம்.

"அடர்மலமே யநாதியுள வவ்வறியாமை சகசன்மம்" என்பது. ஆணவமலமே ஆன்மாவுக்கு அநாதியே யுள்ளதென்பதில், ஏகாரம் தேற்றமாய் வேறின்மையை யுணர்த்தி நின்றது.

இன்னும் இவ்வான்மாவின் பஞ்சகேவலங் கூறுமிடத்து அநாதி கேவலத்திற் சூக்கும கிருத்திய மிலதாகவும், சகல கேவலத்திலுளதாகவும் மாதவப்பெருந்தகைச் சிவஞான முனிவரர் விருத்தியிற் கூறுதலால், இன்னகன்ம முடையவருக்கு இன்ன உடலேற்போக மூட்டுதல்வேண்டுமென்பதை யுணர்தலாகிய சூக்கும கிருத்தியம் கன்மதேட்டமில்லாத வேர்களிடத்து வேண்டாமையால், இக்கன்மம் அநாதி கேவலத்தில் இல்லாததும், உயிரோடு சகச மல்லாததுமாய் அவ்வுயிர் மலசகித மூட்டத்தின் பின்னர்த்தேடிய அழிபொருளையாகுமெனநிச்சயித்துணரலாம். எல்லா வர்த்தங்கட்கும் மூலமாகிய ஆணவத்தை நீக்கவெனவும், அவ்வாணவத்தால் ஆகாமிய கன்மம் உண்டாமெனவும் கூறிய வாக்குகளானும், இன்னும் "வெறுத்து நெறியுற வகையுமேலோடு கிழடங்க வெறும் பொய்யென நினைந்திருக்க" என்பது ஆறத்துவாவுட்பட்ட மூவகைப் பிரபஞ்சங்களும் பித்திகை வடிவங்காண்பார்க்கு அதன் கண்மறைந்த சித்திர வடிவம்போல, காரணரூபத்திற் சிறிதுங் காணப்படாமையால் "ஆசைதரு மூலகன்மமெலா மலகைத்தேரெனமெய் நழிந்ததனும்" எனவுங் கூறிய குறிப்பு வசனங்களானும், மூல

மலத்தினாலேவிளைந்த காரியமே கன்மம் எனப்படும். அவ்வாறு நேட்ட காரியமான அன்று முதல் முத்தி பரியந்தம் சனனங்கடோறும் புனருற்பத்திக் கேதுவாய்ப் பிரவாக நீரோட்டம்போல இருவினைகட்கும் காரணமாய் நிற்றலைக் கொண்டு மெய்கண்ட வள்ளலார் "வல்லிமல கன்ம மன்னுமாவாய்" என மும்மலங்களையு மொருசேர வைத்துக் கூறிய தென்னையோ வெனில், மாயையி னின்றுந் தோற்றிய முதற்காரியமான கலையினின்றுந் தோன்றிய பிரகிருதியை, தத்துவத் தப் பிரபஞ்ச காரணமான பெருமாயை மாயையொடு முதற்காரணத்தினென்று கொண்டது, ஆன்ம வித்தியா சிவதத்துவமென்ன மூவகைப்பிரிவு கூறுமவதாரத்தில், மாயையின் காரியப் பொருளாயிருப்பினும், சற்காரியம் பிழைபடாது அவ்வான்ம தத்துவ மனைத்திற்கு முதற்காரணமாகக் கூறியதுபோல, இக்கன்மமலமும் மலகாரியமாயிருப்பினும் அவ்விரு வினைகட்கு[illegible]த்திரங் காரணமாயிருத்தலினால் பிரவாக வநாதி யென்பதே சற்காரிய முணர்ந்த மெய்கண்டப் பெருமானின் திருவுள்ளக் கருத்திற் கிடந்த சித்தாந்தமாகும். ஆதலால் கன்மம் அநாதி நித்தியமன் றென்பது திடக்கையாற் றெளிந்த நிச்சயமாகும். இதுநிற்க, மலகன்மங்களோடு விரவிய மாயையானது, சிவாகம சித்தாந்தங்கள் மூலமலத்தின் சொரூப தடத்தங்களாகிய ஆவாரக அதோ நியாமிகா சத்திகளின் குணலக்கணங்களைக் கூறியவுண்மையை நுனித்துப் பார்க்கு மிடத்தில், ஆன்மாக்களின் ஞானக்கிரியைகளை முழுவது மில்லையாக மறைக்கும் சொரூப நிலையிலுள்ள ஆவாரக சத்தியைநீக்கித் தடத்தலக்கணத்துக்குரிய அதோநியாமிகா சத்தியின் [illegible]ந்தால் அம்மறைப்பை யொருக்கியேகதேச விபரீத வுணர்வைக் கொடுக்கும் சகல நிலைக்குக் காரணமாய்ச் சிவனாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பரிக்கிரக சத்தியே யிம்மாயையாகும்.

இவ்வாறாக, இதனையும் "நித்தமாய் அருவாய் ஏக நிலையதாய்," எனவும் "வல்லிமல கன்ம மன்னுமாவாய்" எனவும் ஆசிரியர்கள் கூறினமையால், அநாதி நித்திய காரணமாமெனக் கொள்ளுவார். ஆனால், நூல்களிற்பொது, சிறப்பாகப் பேசப்பட்டிருக்கும் விடயங்களை யுணருஞ்சிலர்களும் பொது சிறப்பென இருவகைக் காட்சியானுணர்குவர். அவைகளிற் பொது, நிருவிகற்ப சமட்டியாய் நோக்குமிடத்து அநாதி காரணப் பொருளாகத் தோன்றினும், சவிகற்ப வியட்டிச்சிறப்புக்காட்சியாற் பார்க்குமிடத்துக் காரிய அழிபொருளாகவே தோன்றும். அஃதெவ்வாறெனில், இயற்கையிலே வெண்ணிற முடைய பருத்திப்பஞ்சினின்றுந் திரித்த நூலாலியற்றிய புடைவை, செயற்கை

வண்ணையில் வேர்வை யோடு சேர்ந்த புழுதியினாலும், பசையினாலும், அதனை உடுத்தவரின் வேர்வையோடு சேர்ந்த புழுதி, சாணி முதலியவைகளினாலுமே அழுக்குப் பற்றியதால் அச்செயற்கையால் வந்த அழுக்கை நீக்கித் தன்னியற்கை யாகிய வெண்மையைக் கொடுக்க வல்லனாகிய ஓர் வண்ணானவன். அவ்வழுக்கைக் கழற்றுதற்கருவியான உவர்மண் சாணி யென்னும் அழுக்குப் பொருள்களோடு அப்புடைவையைச் செறியச் சேர்த்து வைத்து அதிற்பற்றிய அழுக்கு முழுவதையும் கழற்றி, இயற்கையிற் சுத்த வெண்மையதாக்கினாற்போல, அநாதியே சீவர்களைப் பற்றிய ஆணவமலத்தை அகற்றவல்ல மல வைத்தியனாகிய சிவன் அந்நோயைத் தீர்த்தற்கு அம்மலந்தடத்த நிலையின் நிரிபாய் வைப்புச் சரக்காக வெடுத்துக்கொண்ட விம்மாயையை முதற் காரணமாக் கொண்டு, அதன் காரியமாகிய தநு கரண புவன போகங்களொடு ... தமான மாயேய மலத்தால் அம்மல வழுக்கைக் கழுவி, அப்பக்குவான்மாக்கட்குச் சனனமரண வேதுவான கன்ம சேடமின்மையால் அம்மாயை மாயேயங்கள் அந்நோய் நீங்கிய விழிநோயுறும் உடன் சமித்தழிதல் போல வேரோடு இல்லையாய் அழிதலால் அவர்களை அருளைத்தை யாகிய சுத்த நிலையில் வைத்துப் பக்குவமாக்கிச் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வைக் கொடுப்பன். ஆதலால், இம்மாயையும் கன்ம போக வேதுவாய் இடையிலே சிவனாற் கொடுக்கப்பட்டு, அப்போக முடிவின் இடையிலே அழிக்கப்படும் காரியப் பிரபஞ்சமே யாகுமென்பது சந்தேக விபரீதமின்றித் தெளிந்தறியத்தக்க சற்காரிய சித்தாந்தமேயாகும். இதற்குப் பிரமாணம் "எழுமுடல் கரணமாதி யிவைமலம் மலமதாற்-கழுவுவ னென்று சொன்ன காரண மென்னை யென்னிற்-செழுநவை யறவை சாணி யுவர்சேறு சேர்த்தழுக்கை-முழுவதுங் கழிப்பன் மாயை கொடுமலமொழிப்பன் முன்னோன்" எனவும், "அநாதி மலங் களிம்பருந்தாற் றீர்த்தப்-பாசுதியதுவுந் தந்து பாதபங்கயமுஞ்சூட்டும்" எனவும் "எல்லாஞ் சாலமின் றருமான்மாச் சிவத்திலைச் சார்ந்தபோது" எனவுங் கூறியபடி இவ்விருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஆன்மாச் சிவத்திலைச் சார்தற்கு ஏதுவாகிய பக்குவ சாதனங்களின் பொருட்டு இப்பெத்த காலத் துள்ளவன வென்பது பெறப்படும். அநாதிகள் மல கன்மங்களாகிய நோய்க்கு மருந்தாக வவை வைக்கப்பட்டன எனவும், தூலம், மான், மோகினி, விந்து முதலிய விவைக ளெல்லாம் பாசத்தைத் தரிக்கும் அரனுக்குப் பரிக்கிரக விருத்தியாதல் கூறப்பட்டதெனவும், தன்னை மலமென்ற ஞேதருன்,, என்பது மா

யை கன்மங்கள் போல ஆதியன் றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றணைதல் என்றாரெனவும், ஆகந்துக மலங்களின் நீக்குதற்கு சகசமலமென விசேடிக்கப்பட்டது எனவுங் கூறிய ஆசிரிய திருவர்க்குப் பிரமாணங்களால் ஆணவமல மொன்றே யநாதி நித்திய வஸ்துவாயும், மாயை கன்மங்கள் இடையிலே பற்றி இடையிலே நீங்குவனவாயும் வேறு பிரித்துக் கூறியிருக்கின்றார். ஆதலால் சிவன் பஞ்ச கிருத்திய வாரம்ப வாதி காலத்திற் பிரபஞ்ச காரணமா யெடுத்துக்கொண்ட பரிக்கிரக சத்தியாதலில் அக்கிருத்திய விடுதலைப்பட்ட சீவர்களில் இல்லையா யழிபொருளாகு மென்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந் துணரத்தக்க சித்தாந்த மாகும்.

இனி ஒருசாரார் ஆசிரியர் "நித்தமா யருவாயேக நிலையதா" யெனக் கூறினமையால், இம்மாயை தோன்றி யழியுங் காரியப் பொருளாகா தெனச் சந்தேகம் நிகழின், அத்தை யுற்றுச் சிந்தித்துணரக்கு மிடத்து, மலைவதிய பஞ்ச கிருத்திய வுற்பத்தி சங்காரம் போதும் வேண்டப் படுதலினால் நித்திய மென்னும் உபசாரத்தைப் பெற்றதே யாயினும் ஒருகாலத் [illegible] ரவையும் பற்றுதற்கும் விடுதற்கும் முதலையும் முடிவையும் பெற்ற காரிய வழிபொருளேயாய், உற்பத்தி காலத்திற் றோன்றிச் சங்கார காலத்தி லழிதலால் சொரூப நிலைக் காரணப் பொருளாகாது, எவ்வாற்றானும் காரியவழிபொருளாகவே நிச்சயித் துணரலாம். இதுவுமன்றி இப்பிரபஞ்ச காரியங்களை யவ்வோர் காரியத்துக் குவமையாகக் கூறிய இந்திரசாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலியவைகளில், இந்திரசாலம் முன்னில்லாத வொன்றை வருவித்தற்கும், கனவு இடையே நிகழ்ந்து மறைந்து போதற்கும், பேய்த்தேர் கடும்பகலில் வெய்யிற் கடுமைபற்றித் தோன்றி, அவ்வெய்யில் மேகபடலத்தால் மறையுண்ண வழிந்து போதற்கு முவமையாக இம்மாயை மலபரிபாகம் வந்த சமயமே அருளாகிய மேகபடலத்தா லழிந்து போனதாக வுவமித் திருப்பதானும், இன்னும் விவர்த்த மாயாவாத சமயிகள் கிளிஞ்சிலை வெள்ளியென ஆரோபிக்குமவர் போல இப்பிரபஞ்சத்தை மெய்யெனக் கருதுவாரென்று முவமைப்பானும், காரியப்பொருளாகிய இப்பிரபஞ்சம் காரணமெய்ப் பொருளாகிய அநாதிப்பொருள்களின் நித்தியகாரணத் தொன்றாகாதென்பது தருக்க நியாய முகத்தா னுணர்ந்து, உமாபதிசிவாசாரியார் "ஏகனேகனிருள் கருமம் மாயை யிரண்டென்னும் ஆறுபொருள்களும் சிருட்டியாரம்ப ஆதிகாலத்திலே [illegible] பதை நம்போலிய சீவர்களுக் கறிவித்தலே தமதுள்ளக் கருத்தா

கூறிய வசிசெய்யுளின் பொருளை, சிவன் தன்வாக்கினாற் கூறிய வேதமொன்றே சித்தாந்த சற்காரியப் பொருளாயிருக்கவும், அவ்வுண்மைப் பொருளை யுணர்ந்தெடுக்க வழியாது வேறுவேறு பூருவபக்க சமயங்களாய்ப் பொருள் கொள்ளுதல் போல, இந்த ஆறுபொருளையும் அநாதி நித்தியமாகப் பொருள் கொள்ளுவாராயின், அவ்வாசிரியர் வேறுவேறு தனித்தனி ஆதியெனவும், அநாதியெனவுங் கூறிய வசனங்களிற் சமாதானப் பொருள் எடுத்தல் அருமையாதலால், சிவன் பஞ்ச கிருத்திய வாதியில் எடுத்துக்கொண்ட [illegible]ங்களை இம்மாயை, இச்சீவர்களின் கன்மானுபவம் முடிந்து பக்குவப்படும் வரையில், அடுக்குஞ் சனனங்கூடோறும் நீரோட்டம் போலவிடாது தொடர்ந்து தனுகரண புவனமுதற்காரணமாக நிற்கும் உயிரைப் பொன்றளவில் பிரவாகாநாதி யாகுமென வுள்ளக் கிடையில் வைத்துக் கூறினரெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற்காரியார்த்தமாகுமென எஞ்சிற்றறிவிற்படுகின்றது. அதனைச் சிவஞானவுணர்வுடையோர் சிந்தித்துணருவார். அவரே எனக்கு முணர்த்துவார்.

இனி மாயையாவது பழுத்த சொரூபநிலையினின்ற சிவம் அநாதி ஆன்மாவின் கேவல மூடத்தை நீக்கித் தன்னியற்கை வியாபகத்தோற்றமாக் தன்னிடப் பெருவாழ்வினைக் கொடுக்குங் கருணையால் பஞ்ச கிருத்தியத் திருவுளங் கொண்ட வைதாம் தன்னருளின் சட சத்தியாக தொக்[illegible]ஞ்ச மூல தாரக பரிக்கிரக சத்தியைத் தனதருளாற் [illegible]த்து, அதன்மூலமாக உருவாதி தொழில்களை யியற்றுதலால் அவ்வுயிர்களைத் தூய்மைப்படுத்திக் கன்மானுபவ முடிவில் மலசங்காரமான முத்திக் காலத்திலே பிணமெரிந்து சாம்பரான முடிவிலே அப்பிணஞ் சுடுகோலையு மக்கினிகூட நீக்கி விடுதல்போல, அம்மலகாரிய மாயாபிரேரகமான இம்மாமாயையும் சிவனது தட்டத்திலேக் கூரித்தாய், பட்டங்குடிலாளுற் போல விரிந்தொடுங்கும் பெருமைதலால் இதனையும் உற்பத்தி காலத்தில் விரித்துச் சங்காரகாலத் தொடுக்கி விடுவார். ஆகலால், மாமாயையானது காரண வஸ்துக்கள் மூன்றனுள் ஒன்றாய சிவத்தின் அபேதமான சிற்சத்தியின் காரியப்பொருளாகக்கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனித் திரோதாயி யாவது, அச்சிவபெருமானது திருவருள் [illegible] அது தடத்தநிலையிற் பிரிந்த பஞ்சசத்தியி லொன்றாய், ஆன்மா ஞானக் கிரியைகளை மறைத்த ஆணவத்தை யொருபுடை யொதுக்கி அவ்விச்சைகளை விளக்கிக் கன்மத்தை நுகர்வித்து மலபரிபாகம் பண்ணும் பஞ்ச கிருத்திய சிவசத்தியேயாம். அக்கன்ம போகத்தில்

ருசிப்பித்து மலமறைப்போடு நாளும் புயக்குதலால் இதுவும் [illegible]மாக வுபசரித்துப் பேசப்பட்டது. அக்கன்ம போகமுடிந்து இருவினை யொத்த மலபரிபாக சமயத்தில் தானது மறைப்பை விடுத்து அவ்வப்பொருள்களின் உண்மையை யுள்ளபடி காட்டும் ஒளியினையுடையவருளாகி யுணரக் காட்டுதலால் உற்பத்தி காலத்திற் றோன்றிச் சங்கார காலத் தொடுங்குங் காரியப்பொருளாகக் கொள்வதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி, பஞ்சகிருத்தியமாவது, சிவன் தனது சொரூபநிலையினின்று தடத்த நிலையாகிய உருவ நாமங்கொண்டு செய்யுங் கிருத்தியமாதலால் காரியமா மென்பதிற் சந்தேகம் வேண்டுவதின்றாம். அது சிருட்டிகால ஆதியி லுள்ளதாய் ஆன்மாக்களைப் பற்றியதன்றி, அநாதியி லுள்ளதாய்ப் பற்றிய தாகாது. இதனை யியற்றுங் கிரியாசத்தி ஆன்மாவின் கன்ம சமத்துவ மலபரிபாக காலத்தில் ஆகாமிய சஞ்சிதங்களை இல்லையா யழித்து அருள் நிலையில் திருத்தி தனது இருத்திய தன்மையும் விட்டு நீங்கா திருக்குமாதலால் என்று முள்ளதாய், ஆன்மாவிற்கு எங்ஙனம் மலம் அநாதியோ அங்ஙனமே சிவபெருமானுக்கும் இவை சகசமாவு மிருப்பனவாகலின், இப் பஞ்சகிருத்தியங்களும் அநாதியே யுள்ளனவென்பதே சித்தாந்தமாகும்.

இனி மூவகை யான்மாக்களாந் தன்மை ஆன்மவர்க்கத்தின் பக்குவ பேதமேயாகும். அஃதாவது ஆன்ம வியற்கை சார்ந்த தன்னெண்மார் தன்மையடங்கிய சதசத்தென்னும் நாமத்தை யுடையவாய், விபுஞ்சகமின்றித் தானே யுணருந் திறமடையாது தானு சத்தாகி அசத்தோடு கூடி அசத்தாதலும் சத்தோடு கூடிச் சத்தாதலுமாகிய சரிடத்தன்றித் தனித்து வேறாய்க் காணப்படாத வியல்பு தனக்கே சுபாவமாக வுடையதேயாம். ஆன்ம சத்த முள்ளனவாவும் அநாதியே ஞானக்கிரியை விளங்காது மூடமாய்க் கிடந்தது. சிவன் போல் ஒருதலையாக, அவ்வாறு பரதந்திர வுணர்வினவாய அவைகள் சுதந்தர வுணர்வின்றி மலத்தோடு பிரிபடாது கிடத்தலால் அநாதியே சிவமென்னும் வஸ்து ஒன்றே மலரகித முடைத்தென்க. அங்ஙனஞ் சிவமுந் தனது கருணையால் மலசகசமாங் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு, செயல் விளக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்திய முறையினாலே மாயா காரிய தனுகரண புவனாதிகளை யாக்கி அக்கரணங்களின் வழியாய் அறிவு வெளிவர, ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சமட்டிப் பிரணவ [illegible]த்த மாயா சபையிலே பஞ்சகர்த் தவ்விய பிரேரகத்தால், உருபுடைமை [illegible] தோன்றும்படி செய்யுஞ் சகலநிலையைக் கொடுத்து, ஆன்மாவாகிய

வாலதனை வேறுகப் பிரித்துக் காட்டும் ஆந்நிலையில் ஒரு மலத்தினராய் மூடத்திற் கிடந்த வறிவிலாமையாற் றேடியகன்ம விரு மலத்தினராய், அதனைப் பசிப்பிக்கும் வைத்திய சிவனாற் கொடுக்கப்பட்ட மாயாகாரியமா யுள்ள முப்பத்தொரு கருவிகளோடு கூடிய மும்மல சகலரெனப் படுவர். அதனாற் சிவசத்த முளதாம். ஆகலால் இறந்த உயிரை யெழுப்பும் அமிர்த சஞ்சீவி போலச் சடத்துவமாய்க் கிடந்த சீவர்களை யெழுப்பிக் கன்ம பலன்களையூட்டி மலபரிபாகப் படுத்தும் ஔடதமாகிய இச்சகல நிலையே அம்மருந்தின் பத்திய வேதாகமக் கட்டளைகளை யுணர்ந்து சாதனஞ்செய்து பக்குவமடையவும், அப்பக்குவ பேதங்களுக்குத் தக்க போகமுத்தி அதிகாரமுத்தி பதமுத்தி சீவன்முத்தி பரமுத்தி யென்னும் ஐவகை முத்திகட்கும் முக்கியகாரண வேதுவா யிருப்ப தவ்வொன்றேயாம். ஆன்மாத் தன்னுடன் கூடிச் சகலனென்று பெயர் அடைதற் கேதுவாய கலையுடனே, வித்தை ராகம் என்னும் வித்தியா தத்துவங்களால் விளங்கிய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விரிந்த விஞ்ஞானத்தால் கலைமுதல் முப்பத்தொரு தத்துவங்களையும் வேறாக்கண்டு விடுதலைப்பட்ட விஞ்ஞானகல பிரளயாகலர், அ[illegible] யாகலை நீங்கியவர்களாயும் ஆன்ம சத்த மின்றிக் கேவல வுள்ளுணர்வின ராய்க் கிடந்தாரே யாக இவர்களிற் சிலர் பக்குவ முதிர்வினாற் சுத்தகாரியகலை முதல் முப்பது கருவிகளோடு கூடி அதிகார பதமுத்தி யடைந்திருப்பாரென ஆப்தவாக்கியங்களிற் பேசப்படுதலால், இவர் கேவல சகலமென்னும் ஈரவத்தையுங் கடந்து, சுத்தாவத்தையின் கீழ் நிலையான கலையோடுகூடினரென்றெண்ணப்படுதலால், கலைசேராத சீவர்கள் ஞானக்கிரியைகள் விளங்கிப் பாகமடைய மாட்டாரென்பது கல்லெழுத்துப் போல மாறாத நிச்சயமாய் யாவரும் விளங்கத்தக்க உறுதிப் பொருளே யாகும். இவ்வாறு எண்ணப்படுதலால் அநேகராகிய சீவர்கள் யாவரும் பொதுவில் மல மூடத்திற் கிடந்தவராக, சிவனாற் கொடுக்கப்படுங் கலையோடு கூடிய வறிவினாற் பயின்ற சாதன பக்குவத்தால் முற்கூடிய கலையினீங்க, தனதருளாகிய சுத்தகலையோடு கூட்டிப் புடமிட்டு அதிபக்குவராக்கி அச்சுத்த கலையையுங் கழற்றி, சிவஞான அகண்ட நிலையில் வைத்துத் தன்னோடு சேரவணைத்து நித்தியானந்த மூட்டுவதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகப் பேசப்படுதலால் இச்சீவர்களின் விஞ்ஞானகல பிரளயாகல சகல மாகிய மூவகைப் பிரிவுங் காரணப் பொருளாகாமே பக்குவபேத காரியப் பொருளே யாமென்பது திடசித்தமாய்த் தெளிந்த நிச்சயமாகும். ஆதலால் வேத

ஆகமங்கள் அறுதியிட்டுக் கூறியவஸ்து மூன்றுமே அநாதி காரணமாகுமன்றி, முற்பேசிய வறுவகைப் பொருள்களுட் அநாதி காரணமாகாது பிரவாகாநாதியா மென்பதே சித்தாந்தமாகும்.

இன்னும் வஸ்து வென்று பேசப்பட்டன வெவையோ அவையின் சொரூப வியற்கை சுபாவகுணம் முதலிகளின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாற் கூறுது மெய்யறி வென்னுஞ் சிவஞானத்தால் உள்ளவாறு கண்டு, அநாதி யாதிகளையும் காரண காரியங்களையும் நிச்சயஞ் செய்தல் வேண்டும். அவற்றை யொருவாறாய்ச் சிந்தித்து நோக்கும் போது, வேதாகமங்கள் சூக்கும தூல சித்தாகிய சிவம் ஆன்மா வென்னும் இரண்டுமே ஞானக்கிரியை யோடியைபுறும் வஸ்துக்களாக அறுதியிட்டுக் கூறின. அவற்றுள் தூலசித்தாகிய ஆன்மா வென்னுஞ் சொற்பிரிவை யுற்று நோக்கும் போது வியஞ்ச கத்தா வுணருந் திறமுடைய தூல வுருவ மறைபட்ட ஞான வியாபக முடையது இவ்வான்மாவும், மறைபடாது நிறக்கும் அகண்டஞான வியாபக சூக்கும சித்தாயுடையது சிவமு மெனவே பிரித்துக் காணக் கிடக்கின்றன. இவ்வாறுடு அவ்வுயிர் ஞானத்தின் சுதந்தரமனத்தையும் மலமாகச் சேர்த்து, சடமாகிய சத்தின் நீக்குதற்கு சிவசத்தென்றார் எவ்வும் அப்பரப்பிரசமிரண்டும், அங்ஙனம் அறியப்படும் பொதுவியல்பு பற்றி அசத்தெனப் படுமாயினும், அற்றின் சிறப்பியல்பு நோக்கும்வழி அவை கர்த்தாவுக்கு இழுக்கின்மையு முணர்க என்னும் ஆப்த வாக்கியத்தின்படி உள்பொருளாக நிறுத்தி வஸ்து மூன்றாகச் சேர்த்து நிச்சயிக்கப்பட்டன. அவ்வஸ்து மூன்றுமே அநாதி காரணமாகுமன்றி வேறு நிலை வஸ்துக்கள் யாது மில்லை யென்பதை [illegible] அநேகாயிரம் வேத பிரமாணங்கள் தேடி ஆடிதல் தெரியாது அடங்கைப் படுதல் விளக்க முடியும். அதனை ஓரே ஒரு [illegible] பிரமாணத்தைக் கொண்டு நேராகக் குறித்து நிச்சயம் பண்ணலாம். அதுவெதென ஆராய்ந்து பார்க்கில் அநாதி நித்திய வஸ்துக்கள் எவையோ அவை என்றும் ஒரு தன்மையவாய் அழியாது நித்தியமா யிருத்தல் வேண்டும், அவ்வாறாக இங்கே பேசப்பட்ட வஸ்து மூன்றனுள் சாதனாதிகாரியான ஆன்மா தான், அநாதே பற்றிய மலதடத்த நிலையினின்றும் விடுபட்டுச் சாதன வலியினால் இருவினையுந் துலை பொருந்து மலபரி பாகமான சமயத்திற் சத்திநிபாதத்தால் அதினின்றும் விடுபட்டுச் சொரூபநிலை யடைந்த போதே சிவமெனத் தானென வேறின்றி அத்துவிதானந்த அநுபவம் பெற்ற பரமுத்திக்

சீலத்தும் அன்னை முன்னமே மூடியிருந்த சுதந்தர வீனமான மல மும் தன்னுள் ஆனந்தானுபவ காரணமாய் அடங்கியிருப்பது, தன் முதல் கெடாதானும் சதா நித்தியமாயிருந்தது. ஆகவே இவ்வ ஸ்து மூன்றும் நட்டும் நீரும் உப்பும் போல அன்றே உள்ளபடி என்றும் உள் பொருளாய் விளங்கா நிற்கும். ஆதலால் இவ்வோர் ஏதுப் பிரமாணத்தைக் கொண்டே வஸ்து ஒன்றோ மூன்றோ ஆறோ எத்தனை என்பதை இலகுவாக நிச்சயித்துங் காணலாம். ஆதலால் இச்சங்கிரகத்தில் முன்னமே எடுத்துக் காட்டிய கன்மம், மாயை, மாமாயை, திரோதாயி, பஞ்ச கிருத்தியம் மூவகை ஆன்மா ஆகிய இவ் வறுவகையும் அநாதி நிலை வஸ்துக்களின் நடந்த காரியப் பகுதியன பேரகளாக், அவற்றின் சொரூப நிலையான முத்திக்கா லத்தில் இவ்வாறு பொருள்களும் அவ்வான்மாவிற்கு உளவாகா வெந்த அவிலாவது பொது சிறப்புகளின் தொகை வகையாகிய எவ்வாற்றானும் பேசக் காணலையால் இவ்வாறு வகைப் பொருள்க ளையும் பிரவாகாநாதிப் பொருள்களெனவும் முத்திக் காலத்திலும் நிலைத்து நின்ற வஸ்துக்கள் மூன்றுமே காரணப் பொருளாய் அநா தி யிலுள்ளன எனவும் ஏகித்துணருதல் கடனாகும். இவ்வந்தரங்க ரகசியங் காணுதற்கு இச்சட்டதின் வேறாய் மேலவிவுங் கண்ணொ ன்று திறக்கப்படவேண்டும். அதுவே வஸ்துக்களின் சொரூப நிலை யைக் காணத்தக்க தாம். அந்நிலையைக் காணுநாள் எந்நாளோ அந்நாள் வரைக்கும் வஸ்துக்களின் நிச்சயம் காணுதலும் பேசற் கரிய கூடாவாம்.

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராணவேத சாத்திரங்க ளாய்பலவு முணர்ந்து வேறாஞ் சன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்து ப் பரிவினொடுங் காட்டும்-நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடிஞான ஞேயமொடு ஞா துருவு நாடாவண்ணம்-பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றிஞானப் பெருமையு டையோர் சிவனைப் பெறுவர் காணே.

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்த் திருவாக்கைச் சிந்தித்துச் சிவ ஞானச் செல்வப் பெரும்பேறடைந்து கடைத்தேறுதும். இனிப்ப தார்த்தங்களுள் அநாதி நித்தியமாகவுள்ள பதிபசுபாசங்களின் இ ற்பிலக்கணஞ் சொல்லுவாம்.

முதலாவது

பதார்த்த நிச்சயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

பதியிலக்கணம்.

சிவஞானபோத முதற் சுலோகம்.

ஸ்த்ரீபும் நபும்ஸகாதித்வாஜ் ஜகத: கார்யதர்சனாத்
அஸ்திகர்த்தா ஸஹ்ருத்வைதத் ஸ்ருஜத்யஸ்மாத் ப்ரபுர்ஹர:

சிவஞானபோதம். ௧

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத் துளதாம்
அந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

"சிவம்சத்ரூப சர்வஞ்ஞத்துவ சங்காரமே முதல்" எனச் சிவஞானபோதங் கூறிற்று. அது ஆகுபெயராய் * உருத்திரமூர்த்தி ஒருவரையே உணர்த்தி நிற்கும். சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற உருத்திரன் வசத்ததாய்ச் சுதந்தர மின்றி நிற்கும். அச் சிவன் தனதருட் சத்தியாகிய சுவரிலே பிரபஞ்சமாகிய சித்திரத்தைத் தீட்டுவார். அவரே அதனை அழித்தலும் செய்வார் என்பது துணிபு. அதனால் சகத் கர்த்தா அவர் ஒருவரேயாகும். மற்றொருவரு மில்லை யென்பது முடிபு. இனி அச்சிவசத்தியாகிய சுவரின்கண் எழுதிய சித்திரம் என்று கூறவே, அச்சிவமே நிமித்தோபாதானம் என்னும் ஆட்சேபம் உளதாம். ஆயினும் சடமாகிய சித்திரம் சித்தாகிய சிவத்தினின்றுந் தோற்றுமென்பது காரணகாரிய தருக்கயுத்தியாற் பெறப்படலான் சித்தாகிய சிவம் நிமித்த காரண மாத்திரத்தன்றி முதற்காரண மன்றென்க. சித்திரகாரனாகிய சிவனும் அச்சித்திரம் எழுதுதற்கிடமான சுவராகிய சத்தியும், சடமாகிய சித்திரமும் வேறுவேறென்பது பிரத்தியக்ஷத்தாற் காணக் கிடக்கின்றன. இனி, உலக மா

---

* ஈண்டு உருத்திரன் என்றது பிரம விட்டுணுக்களோடு குண தத்துவத்திலிருந்து அழித்தற்றொழில் செய்யும் குணருத்திரனன்று. என்னை? இவர் பிருதிவி முதற் பிரகிருதி புவனம் வரையுஞ் சங்கரிப்பா ரன்றி, அதற்கு மேற்பட்ட புவனங்களுக்குச் சங்கார காரணராகா மையின். எனவே ஈண்டைய உருத்திரர் சுத்தமாயா புவனம் வரையுஞ் சங்கரிக்கும் மகாருத்திரர் என்று அறிக.

னது பரபிரகிருதி, பிரகிருதி என்னும் முதற்காரணங்களால் சுத்தப் பிரபஞ்சம், அசுத்தப் பிரபஞ்சம் என இரண்டாகக் காரியப்படும். அவ்விரு வகைப் பிரபஞ்சங்களும், பராசத்தியாகிய பெருஞ்சமுத்திரத் தினீர்க்குமிழி போல விளங்கும். அது சுத்த காரணத்தினின்றும் அசுத்த காரணத்தினின்று தென்னுந் திருக்க முகத்தால் பரபிரகிருதி சுத்தகாரணமும், பிரகிருதி அசுத்த காரணமுமாகும். இவற்றுள் மலசகித கன்ம சீவர்களின் மலரோகத்தைக் கழற்றும் வைத்திய சிவன் தனுகரண புவன போகங்களின் உட்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தொண்ணூற்றாறி னுக்கும் முதற்காரணமாக அம்மலத்தினின்றுந் திரித் தெடுத்துக் கொண்ட பரிக்கிரக சத்தியாகிய அசுத்தமாயை யானது மூவகைப் பட்ட சீவர்களினுடைய தூலசூக்கும காரணமாகிய மூவகை வடிவங் களுக்கும் முதற் காரணமாகும். இனி, பரபிரகிருதி மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்த. அகண்ட வெறுவெளி யாகிய சிதாகாசம் என்று சொல்லப்படும்; இப்பொருளுடைய இன்னும் அநேக நாமங் களுளவாம். இதுசத்திகாரிய சுத்தப் பிரபஞ்சங்களின் முதற்காரணமாகும். சிவசத்தியும் அபின்னசிற்சத்தி, பின்னசடசத்தி, யென இருவகைப்படும். அதனால் அச்சடசத்தி சுத்தப் பிரபஞ்ச முதற் காரணமாகவும், சிற்சத்தி அதற்கு ஆதார சமுத்திரம் அல்லது பித்திகையாகவும், சிவன் அவற்றை ஆக்கிய நிமித்தகாரண கருத்தனாகவும் காணப்படும். இதனை "நிச்சத்திபித்தி நிர்மிதசகத்" என்னும் வியாசசூத்திரத் தாலுணர்ந்து. சிவன் தானே சத்தியாகி அவரில் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்தாரென்பது தனிப்பொருளாக வைத்து அறியலாம். அதனால் பிரம விட்டுணு முதலிய காரணகருத்தர் படைத்தல் காத்தலாகிய கிருத்தியங்களைச் செய்யும் சுவதந்திர ரல்லரென்பது தானே வெளிவரக் கிடக்கின்றது. அன்றிவு அவ்விருவரும் தங்கள் தனு கரண புவன போகங்களை அப்பிரமத்தின் அநுக்கிரக கிருத்தியத்தால் பெற்றுக் கொண்டார் என்பதுங் கருத்தாகும். இனி, தனிமுதலாகிய பிரமத்தைக் காரணரெனக் கூறிய இருக்கு முதலிய வேதங்கள் பாதந்திரசீவர்களாகிய பிரமன், விட்டுணு இந்திரன் அக்கினி சூரியன் முதலிய சீவர்களுக்கு முகமனாய், அவரிடத்து நின்று அவ்வத்தொழில்களை நடத்தும் பிரமம் ஒருவருக்கே உண்மையாதல் அவ்வேத உள்ளிடையிற் கிடந்த சித்தாந்த மாகும். ஆதலால் இப்பிரமா வாதியர் சீவர்களாகவும் இவர்முதற் றுவாதிருகிய சீவர்களுக் கெல்லாம் சங்கார காரணராகிய உருத்திர மூர்த்தி தானே ஒருவராய்நின்று கரணத்தசனன்

றிச் சங்கற்ப மாத்திரையாய்ப் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் நடத்துவா
ரென்பதூஉம், பெறப்பட்டது. இனி அப்பிரமன் முதலியோர் செ
ய்த தவ வரப்பிரசாதத்தால் அம்முத்தொழிற் றலைமையைப் பெற்
றாரெனின், அத்தொழில்களைச் சிவனதிச்சைப்படியே நின்று நடா
த்தும் பெருமை ஒன்றையே பெற்றாரென்றலன்றி அக்கிருத்
திய அதிகாரம் பெற்றாரல்லர். அவர் மலத்தோடு கூடி நின்று காரி
யஞ் செய்தவராகலின். இனி, அம்மலத்தினின்றும் விடுபட்டு,
சிவமாந் தன்மையைப் பெற்ற சிவன்முத்தரும் தங்கள் சுதந்தர
த்துவமாகிய பேரின்பமொன்றினுக்கே உரித்துடையரன்றிப்
பஞ்சகிருத்திய தலைமைக்குரியரல்லரெனவே இவர் சொலைப் பேச
வேண்டுவ தென்? இருவினையும் கண் காட்சியொளியையின்
றியமையாதவாறுபோல், மலம் நீங்கிய முத்திநிலையினும் அறிவு
முதல்வனது வியஞ்சகத்துவமின்றியமையாதெனவும், "விரிந்திப்
பொன்னினைக் குளிகை முனிப்பதற்போலடக்கிமேழித்தவற்றினை
ஞ்ஞானம் வேதிப்பானும்", எனவும். "எவ்விடத்து மிறையடியையின்
றியமைத்திரான்றை அறிந்தியற்றிவிடா வுயிர்கள்", எனவும் சிவஞா
ன சித்தியார் கூறுமாற்றால் தற்றுணர்ச்சிக டாமும் சுதந்தரமின்றி
வியஞ்சக உணர்வுடையராயினோர் பஞ்சகிருத்திய உரிமை உடை
யராதல் எவ்விதம்? இன்னும் அவ் வரி பிரமன் முதற்சீவர்கள் யா
வரும் அநாதியே மலசகிதராக, அப்போதே மலரகிதராகிய பரம
பதி ஒருவரே ஆக்கும் நால் அநிருக்கும் பஞ்சகிருத்தியத்
தின் நிலையை அறிந்து பயனடைவார். அன்றேற் தடம்போ வழி
விலாம். எனவே, அவ்விருவரும் அப்பஞ்சகிருத்தியத்தால் வந்த
அறிவைப் பெற்றுடையார் ஆதலின் இவர் அம்மலத்தினின்றும் கழன்
றல்லாகிய கிருத்திய கர்த்தரான தெவ்வாறு? ஆகவே, மூவர்முத்
தொழில்செய்வர். ஈசன் ஐந்தொழில்செய்வன் எனமுறைமையின் அறி
தலை தெரியாது பலவுபடக்கூறுதல் முறைமையன்று. இன்னும் சீவர்
கள் அநேகர். பதி ஏகன். அப்பதிக்கே பஞ்சகிருத்திய முடைமை
யு. மலசகிதசீவர்கள், அப்பஞ்சகிருத்தியப்படுதலையுடைய பர
தந்திரரேயாகும். அவ்வாறாகவே ஒருபொருளுக் குரிய பரியாயங்கள்
போலன்றி நாமே பிரமம் அவர் தாமே பிரமம் எனஇருபெயரைக்
கொண்டு பிரமவிட்டுணுக்கள் தனித்தனி என்னதொழிலைச் செய்ய
மாட்டுவர். குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழிகாட்டுவதை யொ
க்கும். ஆகலால் இவ் விருவருக்கும் பஞ்சகிருத்திய சுதந்தரம்
இல்லையே இல்லை. இனிக் கீழுள்ள பிரகிருதிமால புவனங்களின்

கிருத்திய கருத்தா ராவரோனில இச்சீவர்கள் தேடிய கன்மம் நுகருவித்தற் பொருட்டு உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டுமாக நடைபெறும் பஞ்ச கிருத்தியத்துள் உயிரோடுசேர்ந்த இரண்டும் நீக்கி, தனுகரண புவனங்களிலேயே முத்தொழிற்படுதலும், அண்ட புவனங்களைப்போல பிண்ட [illegible] உட்கருவிபுறக்கருவி யாகிய தொன்னூற்றாறினுள் புறக்கருவி [illegible] நீங்கி, உட்கருவி முப்பத்தொன்றும், பிரேரக கருவி ஐந்துஞ் சேர, ஆன்ம வித்தியா சிவதத்துவங்களென மூவகைப் பட்டுக் கீழுள்ளவிரியப் பயனாகிய இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி ஒன்றி நின்று பற்றுதலையும் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளின் அடையப் படுதலும், அவ்வின்ப துன்ப நுகர்ச்சியி னெல்லையாகிய இருவினை ஒப்பும் பிரகிருதி முதற் கீழுள்ள காரண இந்திரிய பூத விடயங்களும், மேலுள்ள கலாதிகளும், சிவதத்துவத்தை அருட்சத்தி பிரேரிக்காதுவிட அஃதொழிந்த வேலைய ருவனைக் கருவிகளும் ஒருசேர அழிதலும், பேசப்பட்ட இடங்களினெல்லாம் இவ் விருவருடைய தொழில்கள் யாதுங் காணப்படாமையாலும், ஆன்மாக்களின் எய்ப்பினைப்பாற்றும்சர்வ சங்கார காலத்தும் பிரகிருதி, மாயை, மாமாயை ஆகிய மூவகைத் தத்துவ புவனங்களையும் விட்டுணு பிரமனாதி சீவர்கள் யாவரையும் முன்னரே யாக்கிய கருத்தா ஒருவனே சொற்பொருட் பிரபஞ்ச விரிவையும் ஒடுக்கிச் சர்வ சீவன சங்காரஞ் செய்தல் பேசப்படலாலும், இவ்விருவரும் இவைகளுள் ஒன்றையேனும் அறிந்தவருமல் [illegible] லர். ஒருவன் ஏவல் வழித், தேக் செய்வார் பலரும் அத்தொழிற்குக் கர்த்தர்களாமாறு போல இவர்களும் இயற்றுதற் கருத்தாக்களேயாம். ஆகவே இவைபோன்ற அநேக பொருள்களை யுள்ளடக்கிய பிரபஞ்ச கிருத்தியம் மிகப் பெருந்தொழி லென்னுமைபற்றி இதனை ஆக்கி நிறுத்தி அழிக்கும் கருத்தாகிய சிவன் தொழில் செய்யுந் தமமுடைய ராகிய இவர்களைக் கொண்டு தன தேவலின்படி சில தொழில்களைச் செய்விப்பார். ஆதலால் இவர் முத்தொழிற் கருத்த ராகார் ஆதலில்ல இவர் கீழ்நிலையிற் பிரகிருதி புவனங்களிற் றானும் கிருத்திய கருத்த ராகார் என்பதே சற்காரிய சித்தாந்த மாகத்தெளிந்து கொள்ளத் தக்கது.

இது "விரைக் கமலத் தோன்மாலும் ஏவலால் பேணி [illegible] புரைத் ததிகார சத்தி புண்ணிய நண்ணலாலே" என்னும் பிரமாணத்தால் நிச்சயித் துணரக் கிடக்கின்றது. இனி இச்செய்யுளின் உண்மைப்பொருள் கண்டுணரா தோர்சிலர், பிரம விட்டுணுருத்திரர்

ஆகிய மூவரையும் ஒருங்குவைத்துச் சிவ பக்குவபேத மூவகையாரில் ஒரு மலத்தரய விஞ்ஞான கலரில் மலபரிபாக பக்குவராய், அபர முத்த சிவங்களாம் நிலையைப்பெற்ற அநந்த சதாசிவ அட்டவித்தியேசுரரிற் றலைமை பெற்றவ ரான அனந்தேசுரர் அப்பிரமத்தின் ஏவுதலைக் கொண்டு அசுத்த மாயையைக் கலக்கி, விந்திரத்தத்துவ புவன பஞ்ச கிருத்திய இயற்றுதற் கருத்தாவா யிருப்பரெனவும், அவரிலும் கீழ்நிலையரான பிரளயா கலரின் மலபரி பாக பக்குவராய் அபர முத்த உருத்திரரிற் றலைமை பெற்ற சிகண்ட ருத்திரர் அவ் வனந்தேசுரரது ஏவலைக் கொண்டு, பிரகிருதியின் கீழுள்ள நூல் அண்ட புவனங்களாகிய சுவர்க்க மத்திய பாதல மென்னும் முச்சகத்து ளடங்கிய பதினான்கு உலகங்களில் வசிக்கும் சகல ராகிய தேவர் மனிதர் முதலிய சீவர்கட் கெல்லாம் சகலானுக் கிரகஞ்செய்யும்படி திருக்கயிலாச பருப்பதத்தில் வீற்றிருப்பா ரெனவும், தமிழ் வேத கருத்தரான மாணிக்க வாசகர், திருஞானசம்பந்தர் முதலிய நாயன்மாரும், மற்றைய பக்குவ சீவர்களும் அவராணையி னுட்பட்ட சகலரிற் பக்குவரும் பரசாயுச்சியம் பெறுதற் குரித்துடையரல்லர். ஆதலின் இப்பிரகிருதிப் பதமுத்தியையே இப்பிரளயாகல ருத்திரர் கொடுக்கப் பெற்றுக் கொண்டா ரெனவும், இன்னும் பலபடக் கூறிமயங்குவர். அவரறிவுக்கு யாம் என்சொல்லி விளக்குவேம். ஆயினும் இனிமேல் முத்திவேறில்லாது முடிந்த பரசாயுச்சிய முத்தியைப் பெற்ற சிவஞானிகள் தாமும் அம்முத்திக்காலத்தும் சுதந்தரமிலரா யிருப்பாராயின், இப்பிரளயாகல சிகண்ட ருத்திரர் மற்றைய சீவருக்கு முத்தி கொடுத்தா ரென்பது மிகவு மதிசயம். அதுநிற்க அரிபிரமாதி கிருத்திய கருத்தாவும் அடி முடி தேடி அறிதற் கரிய சச்சிதானந்த சொரூப நிலையில் நின்ற சிவன் தனது திருவருளை ஓர் பெண்ணுருவாக்கித் தானுஞ் சத்தி காரிய திருவுருவங்கொண்டு, புசிப்புத் திரிய சாமானிய சீவர்களுக்கும், அவர்களுள் தம்மையுள்ளபடி உணர்ந்து பற்றிய சிவசுவ தந்திரீய தன்மையவர் களுக்கும் அவரவர்க் கேற்ற அருள் புரிதல் காரணமாக அருள் நிலைத்தானமாகிய சிவஸ்தலங்கள் ஆயிரத்தெட்டினும் முக்கிய ஸ்தானமாகிய * திருக்கயிலாசபருப்பதத்

---

* கயிலாயம் இருவகைப்படும். என்னக் கூறப்பட்ட கயிலை பூகயிலையல்லாத மற்றையது. ஆண்டுத் தான் இறைவன் யோகிருப்பதும், திருவோலக்கங் கொண்டிருப்பதும், ஆமர்த்தக முதலிய ஆதிசைவத் திருமடங்களும், சிந்தாமணி, பாதுகாஞ்சன முதலிய பிரபல சித்திப்பொருள்க ளிருப்பதும் ஆகுமென்று மதங்காகமம் கூறுகின்றது.

தில் அவ்வருட் பெண்ணாகிய உமா சமேதராய்த் தாமாகவே எழுந்தருளி விற்றிருந் தருளுவர் என்பதையும், அக்கைலாசம் தத்துவாதீத அருள் நிலைத்தானம் என்பதையும், நம் போலிய அறிவினர்கள் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு மூவரின் முதல்வரான அப்பர் சுவாமிகள் நேரே கைலாச தரிசனம் செய்ய விரும்பி நடந்தனால், கால் தேய்ந்து உருண்டு புரண்டு அங்கம் தேய்ந்தவ ராகியும் அங்குச் செல்லற்கருமையாய்த் திருப்பித் திருவையாற்றில் வந்து அக்கைலாச தரிசனத்தைப் பெற்று செயலால் உணர்த்தினர். ஆனால் இருவினை யொத்து மலபரிபாக சத்திநிபாதம் பெற்றுச்சிவ ஞானக் கடலில் முழுகிய அப்பர் சுவாமிகள் தமும் அவ்வுடலோடு பொருந்திய கண்களால் தத்துவாதீத அருள் நிலைத்தான மாகிய அக்கைலாச தரிசனஞ் செய்தல் கூடாதென்ச் சரித்திரங் களிற் கூறப்பட்டபடி, அக்கைலாயம் சிவ கடந்த நிலைவடிவங்களைக் கொண்டுசெய்யும் பஞ்ச கிருத்திய விடுதலை உடையாராய்த் தற்போத மின்றி, தம் ஞானக் கிரியை சிவஞானக் கிரியையிலுள்ளடங்கி ஏகிபவித்து நிற்கும் சிவன் முத்த நிலைமுழுதாக் கைவரப் பெற்ற வாகீசப்பெருமானுங் கிட்டுதற் கரியதாய் இருத்தலால் சிவசொரூப நிலையிலுள்ள அத்தானம் எல்லைக் கடங்காத மேனிலையிலுள்ள தென்பதைச் சிவஞான நெறியாகிய சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற பெரியோர்களே சிந்தித் துணர்வார்.

இன்னும் முன்னரே பேசப்பட்ட பிரு[illegible]தல சிதூண்டர் இருபத்துநான்காந் தத்துவமாகிய குணநிலையர். இவர் ஒருவாறு பரிபாகப்பட்டா ராயினும் இதன் மேலுள்ள வித்தியா தத்துவங்களுக்கு அடுத்தபடியாம் பிரகிருதி தத்துவ நிலையரானார் எனவும்வைத்துரையினும், இருபத்துமூன்றும் இருபத்துநான்காம் தத்துவநிலையரன்றே. அவ்வாறு மேற்புவன வாசியாயிருந்து முன்னரேயுள்ள மாண்பு கன்மங்களோடு கூடிய இருவினைத் தொடக்கில்லா ராயினு மலபரி பாக மாகிய அக்கன்மானு பவமுடைய ராய் நெடுங் காலம் அதிகார மலத் தோடு கூடி அநுபவித் திருந்த பின்னர்ப் பெரும் பாலும் பூமியிற் சென் மித்துத் தீட்சா வல்லபத் தால் நால்வகைச் சத்திநிபாதம் பெறு முரிமை யுடைய ராதலின் இப் பிரளயாகலருடைய பரிபாக நிலையையும், அவ்வப்ப சுவாமியுடைய பக்குவ நிலையையும், அதனில் அத்தானி தானந்த அனுபவத்தை அளிக்கும் பரம சிவ சொரூப நிலையையும், அப் பேறு கொடுக்கத் தக்கார் யா

ரென்பதையும், சித்தாந்தங்களிற் பயின்ற அனுபவரே நன்றாய் ஙகித் துணருவார். இஃதிங்க, அப்பரம் பொருளாகியசிவம் தம் மிடப் பாகத்தில் வைத்திருந்த உமா தேவியை மலையரசனுக்குப் புத்திரியாய் வளரச் செய்து தனித்திருந்த சமையம், வந்த சனகாதி யருக்கு மௌனநிலை போதிக்குஞ் சமையத்தில், எல்லாப் புவனங்களினு முள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இருவகைஞ் சீவர்கள் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் கூடும் சிற்றின் பானுபவத்தை யிழந்து வருந்தினராய்,

ஈருடன் மூபங் கமர்வ மின்றியே யிருந்த யார்க்கும்
காரணன் சிவனே யென்றுக கழறவும் வேண்டற் பாற்றோ.

என்று கந்தபுராணத்திற் கூறியபடி தேவர்கள் ஏவலைக் கொண்ட மன்மதன், அம்மௌன நிலையை மாற்றும்படி பஞ்சபாணங்களையு பொருந்தவேயேவ, அம் மவுன நிலையின் கண் விழித்து அவனுடலைச் சாம்பராக்கி மீட்டும் மவுனத்தோ டிருந்து, பின் அத்தேவர்களின் வேண்டுதலுக் கிரங்கி, அவ் வுமாதேவியைப் பாகத் திருத்தி இறந்த மன்மதனை யெழுப்பி, எல்லாப் புவனங்களினு முள்ள ஆண் பெண்ணாகிய இருவகைச் சீவர்கள் யாவரும் ஒருவரோ டொருவர் கூடிச் சிற்றின் பானுபவம் பெறும் படி அருள் செய்திருந்தா ரெனவும், அக்கிலையிற்றானே ஏகமூர்த்தியா யிருந்து அகம் கொண்ட சீவர்களின் வினைகளை வீட்டினா ரெனவும், நேரே தன்றுறும் பேறான மறுதலைப் பட்ட உருவையும் தொழிலையும் தாம் ஒருவரே ஓரே சமையத்தில் மேற்கொண்டிருந்து காருக்கு காட்டினா ரெனவும், இன்னும் தம்பாகத்திருந்த உமாதேவி ஓர்திரு விளையாட்டாகத் தேவரீரது பெருமையைச் சொல்லியருள வேண்டும் என்னக் கேட்ட சிவம் நாம்கொண்ட வடிவங்களெல்லாம் நமதருளேயெனக் கூறக் கேட்ட அம்மையார் அருளாய தன்னையன்றி உலகம் உண்டாகாதெனத் தன்னில் வியப்படைய, அதனைக் கண்ட பரமசிவம் தேவரின் உயிரியக்கத்தை யொழித்து சிறப்ப ஆன்மாக்கள் யாவும் அறிவு செயலிழந்து இருண் மூடத்திற் கிடந்தழுந்த, அவ்வருக்கருள் புரியக் குறித்த சிவம் முன்னரே தம் சார்பி னுருத்திரருக் கறிவைக் கொடுத்து மத்தியிற் சகலநில அவ்வாலருச்சனை செய்த புண்ணிய பலத்தால் காட்சி கொடுத்து அவர்களின் வேண்டுதற்படி முன் மூடமாய்க் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு விளங்க அருள் செய்து, அவர் நீடிய கன்மத்தை உமையிடத்திற் சேர்த்தா ரெனவும், இன்னும் இந்திரன் சல

ந்தான் முதலான அசும் உடைய வரை யெல்லாந் தண்டித்தா ரென
வும் கூறப்படு கின்ற அநேக அற்புத திருவிளையாடல்களைச் செ
ய்து திருக் கைலாசத் தெழுந்தருளி யிருப்பாரென உப நிஷதாங்கங்
களால் பேசப் பட்ட சர்வஞான சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வானுக்கிரக
குண நாயகராம சிவப் பொருளை, சிவ தேவராகிய பிரம விட்டுணு
முதலிய மூவரில் ஒருவராய், அவ்வனந்தேசுர ரேவலின் இயற்
றுதற் கருத்தாவாய், பிரகிருதியின் கீழ்ச் சங்கார கிருத்தியஞ் செய்
யும் பிரளயாகல ஸ்ரீகண்டருத்திரர் எனக்கூறுதல், சிறிதேனும் பொ
ருந்தாத அவசித்தாந்தமாகும். இதன் மேலும் அதனை ஆராய்ந்து பார்
க்கின் அவ்வியத்தமான பிரகிருதி வியத்தமல்ல உருவமாக் காரி
யப்படுதல் அதன் சூக்கும பாகங்களின் சேர்க்கைய நிமித்த மகா கா
ரண சத்தி... சேர்க்கப்பட வேண்டுதலின் அவ் வுற்பத
திக் கிரமமாகவே, அச்சத்தி பிரிவாக விடுதலினாலேயே அப்பிரகி
ருதி காரிய உருவங்களும் சங்கரிக்கப்பட வேண்டும் ஆதலினென்க.

இன்னும் ஐவகைச் சங்காரம் என்னுஞ் சொல்லைச் செவி விட
யம்கேட்குமளவே யன்றி அச் சொல் விளக்கும் பொருளை இவ்விடம்
உணர்த்திய படாது. அதனைத் தத்துவ சாத்திரங்களை நன்றாய்க்
கேட்டுச் சிந்தித்துணர்ந்து பரிபக்குவமடைந்த தத்துவ ஞானிகளே
உணரப் பெறுவார், ஆயினும் எம் புல்லறிவுக் கெட்டிய அளவு யோசி
த்துப் பார்க்கு மிடத்து மூவகைமுதற்காரணப் பிரபஞ்சங்கள்முழு
வதும் ஒருங்கே தோற்றுவித்த ஒருவனாலேயே சங்கரிக்கப் பட
வேண்டு மென்பதை உய்த் துணரலாம். அது எவ்வாறெனில் நின்ம
லராகிய சிவன் சகலராகிய சீவர்களது கர்த்திருத்துவ கன்மானு
பவங்களை யூட்டி அவர் மலத்தைக் கழற்றிச் சிவமாந்தன்மை கொடுத்
தல் காரணமாக சுத்த அசுத்த இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் தன்
சத்தி யாகிய அவாரி தீட்டிய சித்திரம் போலவும் அல்லது சமுத்திர
தரங்ககுமிழி போலவும், தானே தோற்று வித்தா ரெனவும், அவ்
வாறு கூறவே நிமித்தம் உபாதனம் ஆகிய இரண்டும் அப்பிரபாம் ஒன்
றே யாகும் என்னும் ஆசங்கையை நீக்கு முகத்தால் ஓர் தாய் வயி
றுதிக்கும் நல்வனது மாயிகாதி களுக்கு அம்மாதாவின் மேனி
தமும் எலும்புக்கு அக்கரு வுற்பத்தி செய்யும் [illegible] பிதா
வின் சுக்கிலமும் உபாதான மாவதுபோல இவ்வுபா தானங்களில் சி
மிசம் அசுத்தசம் இரண்டு [illegible] காரணமும் [illegible] நிமித்த கார
ணமாகிய பிரமத்தின் [illegible] இருவகைப்

பட்டு, அதின்கண் சத்தி பாவிப் சமுத்திரத்தின் நீர்க் குமிழியாய் நிமி த்த காரணத்தினின் சுவிலமா புலபிக்கப் பட்டதெனவும், அந்தப் பின்னிட்ட சத்தியாகிய சித்தம்ச சிதாகாச பரபிந்து வசன காரி யப்படும் சுத்தபுவன சிருட்டி யாகிய ஆனச சத்தி முதல் அநந்த ர்த்தி காரியத்தினவாய் நின்று விரிந்த இச்சா ஞானக் கிரியைகளாக வ்விடைகலை பிங்கலை சுழுமுனையென்னும் நாம்புகளாகி நின்று,சித் காரியம் முதல் அசித்காரிய பிருதுவியந்தமாயுள்ள பிரபஞ்ச காரியங் தன் சுத்த காரண காரியங்க ளாலன்றி நிலைபெற நீங்க மாட்டா என வும், அவ் விருவகைப் பிரபஞ்சங் களையும் ஒருசேர வைத்து அந் நீரின் சாரிய குமிழியாக உவமித் தாரெனவும், இன்னும் சமலராய் மலவயிற்றிற் கிடந்த சீவர்களின் தனுகரணாதி புவன அசித்காரண மலகாரியமாயாபிரகிருதியாய அம்மல மாகிய மாதாவின் சோணிதமா புவமித்திருப்பதால் சுத்தாசுத்த காரண காரியங்களின் முறை பிற மாறு கேர்மைபட்ட சமாதானமா மெனவும் கூறப்பட்டவாற்றுனும் இத்தாசணங்களில் சிதாகாச பரவிந்து காரியமாய், வாமை ஜியேட் டை ரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூ ததமனி மனோன்மனி என்னும் நவசத்திகள் மூர்த்தமாக, பஞ்சபூத சந்திர சூரிய இயமானனாகிய அட்டமூர்த்தங்களைக் காரியப் படுத் தும் வாமதேவர் ஜியேட்டர் உருத்திரர் காளர் கலவிகரணர் பலவிக ரணர் பலப்பிரமதனர் சர்வபூததமனர் என்னும் அட்டமூர்த்தங்க ளால் பிரபஞ்ச சிருட்டியைப் பிரவர்த்திக்கச் செய்யும் மனோன்மனி மூர்த்தியுடைய சிவன் தானுகவே முற்கூறிய நவபேத சொரூப முடைத்த கருத்தாவாய், பிரபஞ்சங்களோடு கூடிநின்றும், அவற்றைப் பிரிந்து தாமே தனிமுதலாக நின்றும்,அச்சீவர்கள் பக்குவமாம் பொ ருட்டுக் கர்த்திருத்துவ போகங்களை யூட்டிச் சாருண்யத்தோடு சுய பரப்பிரகாசமாய், எங்கும் பரிபூரண வியாபகராய் நின்று அச்சீவர் கள் பாகமடைந்த காலத்து அவரை முன்கூடிநின்ற அவ்வசத்தாகி ய மலத்தினின்றும் பிரித்து, சத்தாகிய சிற்பதப் பொருளான சிவயா ந்தன்மை கொடுக்கும் பொருட்டுப் பஞ்சகலைகளி னூட்பட்ட ஐவகை ச்சங்கார முறையாய், தத்துவ சாரதி காரியங்களை முழுவதையும் ரோடொழித்தொழிக்கும் அத்துவ சோதனை முத்தி பந்த இறுதிச் சங்கார நிலை காலத்தில், மண்டலம் மூன்று, ஆதாரம் ஆறு பூசம் ஐந்து, தத்துவம் முப்பத்தாறு, அவத்தை ஐந்து,மலம் ஐந்து, அக்கரம் ஐந்து, அத்துவா ஐந்து கலை ஐந்து இவைகளை யெல்லாம் ஐவகைச் சங்கார முறைப்படி பஞ்சகலைகளிலு மொடுக்கி,இவ்வயின்காரண

மாயிய சத்தி சமனு கலையில் இப்பஞ்ச கலைகளாயு மொடுக்கி, அச்சத்தி சமனுக்கலையை உன்மனுகாரணத் தொடுக்கி, அவாத சுத்த துரியாதீத சாந்தியா தீதங் கடந்த சர்வ சங்கார ஏககடவுள் தடஸ்த நிர்க்கிய சொரூப நிலையில், இப்பக்குவ சீவர்களைத் தூக்கி விடுவா ரெனக்கூறப்பட்ட வாற்றானும், இவ்விறுதிச் சங்கார முறைப்படியே காரண சூக்கும தூலமியம் பிரிந்த மூலவகை முதற்காரண பிரபஞ்ச தத்துவ புவனங் கனவிலுண்ட பிண்டங்களை யெல்லாம் தானேயுறக்கூறியபடி நடந்த விசுவரூப கர்த்தராய் நின்று, மகா காரண சத்தி பிரேரகத்தால் ஒன்றின் ஒன்று பற்றுதலாய தொடர்போடு சோபான முன்றிப்படி தோற்றுவித்த அவனுடைமைப் பொருளாத விறைவன் படைத்தல் காத்தற் கருத்தா யமென் இயைந்து பிரகிருதி பிரமாண்டத் திருக்கும் பிரம விட்டுணுவாதி சீவபேதப் பிரிவுகளையெல்லாம் எப்பிறைப் பாற்று நிமித்தமாய் அவாந்தர சர்வ சங்காரஞ்செய்யுங் காலத்தில், சித்தசித் தம்சத் தொடர்போடு பிரியாது தொழிற்பட்டிருத்தலால் ஒன்றை விட் டொன்று, அழிய மாட்டாமையால் நிமித்த காரணமாகத் தானகவே தோற்றுவித்த இருவகைப் பிரபஞ்சங்களையும் தனி முதலாகிய தான் ஒருவராய் நின்று சங்கரித்தாலலயன்றி அழியப்படாமையால் அப்பிரபஞ்சங்களையும் உடனும் நிற்றலை பொழிதலாகிய தன்சத்தி காரிய இலய போக அதிகார நடந்த கலபேத விகற்பங்களை யொடுக்கி, அவையின் வேறுமாயுள்ள ஏகவத்து வாய்நின்று சங்கரிக்கப்பட்ட சர்வ தகன சுடலையில் தனது திருவருளே திருத்த சாட்சியாக ஏககடனஞ் செய்வாரெனவும், அவ்வாறு செய்யும் தம்மையே தனிமுத லெனச்சீவர்கள் யாவரும் உணர்ந்து கடைத்தேறும் பொருட்டு, அவ்வரிபிரமாதி காரணதேவரின் சிரசு எலும்பு முதலிய வைகளை அணிகலன் மாலையாகவும், மற்றைய வடிவங்கள் வெந்த சாம்பலைத் தம்முருவத்தணியும் பூதியாகவுங்கொண்டு அறி வடையாருங் காட்டினு ரெனவும் கூறப்பட்ட வாற்றானும் இன்னும் சூரியன் விகாரமின்றி ஏக நிலையோடு நெடுந்தூரத்தே நிற்ப, அவன் சந்நிதியில் தாமரை மலர்கள் வேறுபட்டு ஒன்று முகையாகவும் ஒன்று அலரவும் ஒன்று உலரவுங் காண்டல் போல, காணத் தானன்றிச் சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் செய்யவல்ல சருவஞ் ஞத்துவ பரப் பிரமம் விகாரமின்றி அகண்டமாய்ப் பரமாகாசத்தில் ஏகநிலைதயோடு நிற்ப சிருட்டி திதி சங்காரமாய் வேறுபட்ட மூவகைத் தொழில்களும் தனித்தனி தாமே [illegible] பெறும் [illegible] அத்தொழிற்குரித்தானவரல்லாத மற்றொருவர் மிகையால் [illegible] முதலால் அவ்வரிபி

ரமர் பிரளயாகல ருத்திராதி சரீரனருக் கெல்லாந்தனு கரணாதி புவனங்களைக் கொடுத்தழித்த லாகிய அப்பிரம சங்கற்ப இருத்தியம் சிவபேதம் ஸ்ரீ பரமருக்கும் கொடுத்தலாய் முடியும். ஆதலால் பிரளயாகல சிகண்ட ருத்திரர் பிரகிருதி யளவிற் சங்காரத் தார் செய்வார் பிரம்பது ர்வயக்க அவசித்தாந்த மாயொழிய பரப்பிரமபதி ஒருவரே பஞ்சகிருத்தியகாரணராய், தமதருளையே பெண்ணுருவங்கி இடப்பாகத்திருத்தி, அச்சத்தி காரியத்திருவுருவங்கொண்டு பதி பர தந்திரீய சராசரியெல்லாச் சீவர்களையும் பரிபாகப் படுத்தி, அதில் ஏகதேசத்தி பக்குவராய் உண்மை நிலை உணர்ந்து தம்மைப் பற்றியசிவ சுவாதந்திரீயரல்லவைக் சத்திபோதாரந்தன்னடியவர்க்குச் சாலோகாதி பதமுத்திகள் மூன்றினையுங்கொடுத்து அன்வயின் பெரும்பேறுகிய பரசாயுச்சிய போனந்தச் செல்வத்தையுங்கொடுத்தருளும்படி தத்துவாதீத நிலைக்கண்சத்தி ச த சகல புவன கர்த்தாவாய் எழுந்தருளியிருப்பா ரென்பது சற்காரிய சித்தாந்தமாக நிறுத்தப் படுதல் காண்க. இந்நிச்சய உண்மைகளை உணரும்படி காட்டும் பிரமாணங்களின் அநந்த தேவலின் முத்தொழில் கருத்தர் இக்கைலாச நாதராமென்பதை அப்பரசிவன் மார்க்கண்டேயருக்காய் நமனை உதைத்துக் கொன்றமையால் பூமியிற் பிறந்த சீவர்கள் இறந்த தில்லாது பெருகப் பூமிதேவி சுமக்கலாற்றாது தன்றலைவனுக்குரைக்க, அவ்விட்டுணு மூர்த்தி இறப்பித்தற் கருத்தனான நமனை எழுப்புவித்து அவனால் அத்தொழிலை நடை பெறுவிக்க விரும்பிக் கைலாசத் தெழுந்தருளிய பரமசிவனிடத்திற் செல்ல, அவர் திருவருள் கூர்ந்து உங்கள் இருத்தியங்கள் எதுங் குறைவின்றி நடை பெறுகின்றனவா வென வினவ, அவ்விட்டுணு சொன்னதாய,

"ஆதியி லயன்படைப் பல்ல தென்னருள்
மேதிய னதொழி லேனை வின்னவ
ரேதமில் செயன்முறை யாவுமெம்பெரு
நாதநின் னருளினு னடந்த தன்றரோ"

என்னுஞ் செய்யுளாலும் "மூவுன்னை றன்சந்நிதி முத்தொழிற்செய்ய வாழாமே வண்ணல்—என்பதனாலும், இன்னும் சுத்த அசுத்த பிரபஞ்ச காரியங்கள் விருத்தியாகும் பொருட்டுத் தமதருளை ஓர் பெண்ணுருநீ வாக்கினர் என்பதை,

"சத்தியுஞ் சிவமுமாய தன்மையில் வுலகமெல்லா
மொத்தொவ்வா ஆணும்பெண்ணு முணர்குண குணியுமாகி

வைத்தன னவனாலவந்த வாக்கமிவ் வாழ்க்கையெல்லா
மித்தையு மறியார்பீட லிலிக்கத்தி னியல்புமோரார்"

என்பதனாலும், இன்னும் அவையேயாய்த் தானேயாய் அவையே தானேயாய் இப்பஞ்சங்களை ஆக்கினனென்பதை,

"இருமையு மொருமையு மிரண்டு மொன்றிய
ஒருமையு மாறெனப் புகலும் யாவையும்
பெருமைக ளியற்றிய பெரும நின்செய
லருமறை யானவு மறிதற் பாலவோ"

என்பதனாலும், அவரது பெருமையை, வேதங்களும் அவற்றை யுணர்ந்த நம்மறிவும் அறியமாட்டாதென்பதை,

"உன்னிடைப் பிறந்தவேத முன்பெரு நிலைமை தன்னை
யின்னதென் றுணர்ந்த தில்லை யதுமுனை யறிவதெங்ஙன்"

என்பதனாலும், இன்னும்,

"நின்னுடன் மொழிந்தமறை நின்னடிகள் வந்தித்தும்
பன்னு மருச்சித்தும் பாதந் தலைச்சுமந்தும்
நின்னுமம் வாசித்தும் நின்னையறி யேனென்று
சொன்னு லடியேனென் சோதனைத்தோ நின்னியல்பே"

"எங்களை முன்னரே யியல்பி னீர்த்தனை
யெங்களை யிவ்வர சியற்ற வைத்தனை
யெங்களோ டொருவனென் றிருந்தி நின்செய
லெங்களி லறிவரி தென்று போற்றினார்"

என்பதனாலும், இன்னும் இவ்வகைப்பட்ட பரமசிவம் உருவங்கொள்வா ரென்பதை,

"குறித்த தொன்றாக மாட்டாக் குறைவில துதலாலும்
செறிப்பட நிறைந்தஞானத் தொழிலுடை நிலைமையாலும்
வெறுப்பொடு விருப்புத்தன்பால் மேவுத லிலாமையாலும்
நிறுத்துவன் நினைத்தமேனி நின்மல னருளினாலே"

என்பதனால் இனி அவ்வாறு உருவங்கொண்ட பரமபதியே திருக் கைலாசத் தெழுந்தருளியவர் என்பதை,

"கமல வூர்தியுங் கண்ணனுங் காண்கிலா
வமல மேனியை யன்பினிற் காணுற
நிமல மாகிய நீள்கயி லாயமேல்
விமல நாயகன் வீற்றிருந் தானரோ"

என்பதனாலும், அக்கலைய ரந்தரோ தத்துவாதீத ரென்பதனை, அ ருவகை யிருபான் மாது மாகிய வாப்பின் மேலா-மிறையனே" என்பதனாலும், யோகம், போகம், வேகமாகிய, ஒன்றுக் கொன்று மறுதலைப்பட்ட மூவகை உருவையுந் தொழிலையும் உடையவராய், அவற்றானே பரிந்தா ரென்பதை,

"போகியா யிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிகுவோரார்
யோகியா யோகமுத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா றற்போற் செய்த வினைகளை வீட்ட லோரார்
ருகியா மூடரெல்லா மும்பரி லொருவனென்பர்"

என்பதனாலும், இன்னும் அவரொருவரே-தோற்றுவிக்கவும் சங்கரிக்கவும் வல்லவர் என்பதை,

"மூன்றென வுலகந்தன்னின் மூலத்திற் பொருளெல்லா
மீன்றருள் புரியுந்தாதை யெனுங்கிரி யம்பகனும்"

"மைந்தராகிய வெங்களால் முடிவுறாமையி னெ
லெந்தை தன்வயிற் கொண்டனனி றுசெய் யியற்கை"

"அந்தர னொருவனாகி யாருயிர்த் தொகையைத் தோன்றுள்
வந்தவா றொடுங்கச் செய்து"

"அலகிலா வுயிர் யாவையு மயன்கணின் றீன்றான்."

"மாயவன்கணின் றவையெலாம் போற்றி மற்றவர்க்குத்
தாயதுப்புர வருத்தியே மெல்வினை தொலைச்சி
மேயனாருயி ருலகெலாம் பின்னரே வீட்டும்."

"மூன்றென வுளபொருள் யாவு முன்னரே
யீன்றவன் கண்ணுது லென்னு நான்மறை.

"விதிமுத லுரைக்கின்ற வியனுயிர்த் தொகைகட் கெல்லாம்
பதியென வருளுந் தொன்மைப் பசுபதி தானு மன்றோர்க்
கதிகனென் றெவருந்தேற லாய்கவர் தந்த வெந்த
பொதிதரு பலியுமென்பும் புனைபவன் [illegible]."

இன்னும் இவைபோன்றபல வேறுவகைப் பல பிரமாணங் களாலும், உண்மையதா வுணரத்தக்[illegible]ம். இதிற், சந்தேகம் வேண்டுவதின்றாம். இது நிற்க, இத்தனைப் பெருமைகளை யெல்லாம், சுதந்தரமாக உடைய பரமசிவம் தனக்கென உருவமுடையார் அல்லர். விஞ்ஞானகல பிரளயகல அபர முத்தர் வடிவத்தையே, தனக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நின்று, எவ்வகைச் சீவர்க்கும் அருள்புரிகு

சைவச் சித்தாந்த நூல்களிற் பயின்ற சிலர், தங்கள் போதக பிரபந்தங்களால், எது பிரமாணங்களைக் கொண்டு நிறுத்திக் காட்டுவார். அதுவும் சித்தாந்த விரோதமாய்க் காணப்படும். அஃதெவ்வா றெனின், அதனைக் காட்டுதும். அநாதியே மலரகித சிவம் மலசகித சிவனென வஸ்து இரண்டே யுள்ளன. அவையோடு அநாதியே சகிதமாயுள்ள மலத்தையுஞ் சேர்த்து, வேதாகமங்களிற் பேசப்பட்ட மூன்று வஸ்துக்களுள். நடுநின்ற சிவன் சிவசத்திதமா முரிமையுடைமையால் அம்மலத்தினின்றும் விடுதலைப்படுத்தும், வைத்திய ஔடத மலகாரிய மாயா வடிவத்தைப் பெறும்.

அவ்வைத்திய காதசிவம் நீதிச் சொரூப முடையது ஆதலின், தனக்கென உருவ நாமமின்றி, அச்சீவர்கட்கு உருவ நாமங் கொடுத்தலாதிய பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்தல், சற்காரிய விரோதமா மெனக் கொண்டு, தான் மலரகிதமாதலின், உருவ மூலகாரணம் எதுமின்றி நிராலம்ப நிரவயவ சூக்கும சித்துப் பொருளா யிருப்பினும், தன்னவராகிய சீவர்களை, மலத்தினின்றும் பிரித்துத் தன்னோடு சேர்த்து, நித்தியானந்த முத்தியைக் கொடுக்குங் கருணையாகிய, அருட்சத்தியையே தனக்கு உருவ காரணமாய்க் கொண்டு, அவ்வயின்ன சிற்சத்தி, பிரபஞ்ச காரண சடசத்தி, பரிக்கிரகவாகிய சுத்தமாயையைப் பிரேரித்து உருவமாக, தன்னை விட்டுப்பிரியாத அச்சத்தி யுருவமே தன்னுருவ நாமமாய்க் கொண்டு, பஞ்ச கிருத்திய பதியாய் நிற்கும். அச்சீவர்களுக்கு வைத்திய ஔடத மலகாரிய மாயா வடிவத்தைக் கொடுத் தருளினு ரெனப்படுதே, சித்தாந்தங்களிற் பேசப்பட்டன வாதலால் என்க. இன்னும் இச்சிவம் சிவனென்னும் ஞானக் கிரியை யுள்ள வஸ்துக்க ளிரண்டினுக்குமே மலரகித மாயா அருள் வடிவமும் மூலகாரிய மாயா வடிவுமுமே, நிச்சயமாமென வேதாகமங் களால் வற்புறுத்திக் கூறப்பட்டன. இவ்வாறு கூறிய வடிவங்களும், அவ்வஸ்துக்கள் இரண்டின் பொய்நிலையாகிய தடத்த இலக்கணமாம். அவற்றின் மெய்யாகிய சொரூப நிலை, இவற்றின் வேறுபட்டுள்ளதாம். அது பசுஞான, பாசஞானங்களால் உணரப்படாது, சிவஞானத்தா லுணரும் அந்தரங்க ரகசியமாயிருக்கும். அதனை மலபரிபாக சத்திநிபாத சிவஞான அனுபவ சிவன் முத்தரே உணரப்பெறுவார். இஃதிற்க, அநாதி முத்தன், ஆதிமுத்தன், அபரமுத்தன், பரமுத்தன் என ஆகமங்களிற் கூறப்பட்ட நான்கு பிரிவுகளில், அன்றே மலரகிதரான

சிவன் அநாதி முத்தன் எனவும், மலசகித சீவரில் தம்மைப் பற்
றிய கன்மங்களினும் மாயா காரிய தத்துவங்களினும் விடுபட்டு
மலபாகமாய், ஆன்ம சொரூப நிலை யடைந்தா ராயினும், சத்தி
நிபாத மின்மையால் தாமே பிரம மென் றெண்ணும் பசுஞான
நிலையி னிற்பவர் ஆதி முத்த ரெனவும், சாதன சந்நியாச யோக
விஞ் ஞானங்க ளால் தம்மைப் பற்றிய கன்மங்களினீங்கி, மாயா
காரிய கலை முதல் முப்பது தத்துவங்களினும் நீங்கி, மாயையின்
மேற் சுத்த தத்துவங்களின் கீழ் மூட நிலையிற் கிடக்கும், விஞ்ஞா
ன கலரிற் சிலரும், பிரளய காலத்தில் கலை முதல் முப்பது தத்து
வரகிதராய், பிரகிருதியின் மேல் மாயையின் கீழ்க் கிடக்கும் பிரள
யாகலரிற் சிலரும், மலபரி பாகமுடையராய், சுத்த தத்துவ கலாதி
முப்பதில் தனுகரண புவனபோக கன்மானுபவராய், அதிகார
மலத்தோடே கூடி இருப்பவர் சிலரும், அபர முத்தரெனவும், ச
தா காலம் சிவனை மறவாத சிந்தையராய் முன்வினைகள் புசிக்கு
ந்தோறும் ஆகாமிய மேறுது தடைப் படலாற், போகமுடிவில்
இருவினை யொத்து மலபரிபாகமான சமைபத்தில், சத்திபதியச் சிவ
ஞானத்தின் முழுகித், தாம் வேறு பிரியாது சிச்சொரூப நிலையிற்
கலந்து நிற்கும் சிவஞானிகள் பரமுத்த ரெனவும் கூறுமாற்றால்,
அநாதியே ஞானக்கிரியை தோற்றமையாகி, ஆன்மசத்தியும் மூவ
கைப் பிரிவுதாவ மில்லாது மலசகித மூடத்திற் சடமாய்க் கிட
ந்த அக்காலத்தில், இவர்களுடைய அறிவு செயலை விளக்குங் கரு
வியாய் அகர உகர மகர விந்து நாதமென்னும் ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்
த சூக்கும பஞ்சாக்கர சுத்த மாயாசபையிலே, பஞ்சகர்த்தாவாய்
உருவ நாமங்களோடு செய்யும், பஞ்ச கிருத்திய நடன பிரோகத்தா
ல், இம்மூவகைச் சீவர்களி னறிவை விளக்கு மக்காலம், இவ்வுரு
வ கிருத்தியத்தால் விளங்கிய அறிவு செயல்களாற், கன்மபோ
கங்களைப் புசித்து நீக்கி, அவ்வறிவின் வளர்ச்சி யாகிய விஞ்ஞா
னத்தால், கலை முதல் தத்துவங்கள் கழலப் பெற்ற பிரளயாகல
விஞ்ஞான கல அபர முத்தர், அப்பிரேந்தின் பஞ்ச கிருத்திய
உருவத்தின் அதிட்டிதராய் நின்று செய்வது, எவ்வாறு பொருந்
தும்? இன்னும் இவ்வபர முத்தர், கன்மமாயா கருவிகள் முப்பதுங்
கழன்று ராயினும், ஆணவமலத்தோடு அதிகார மலமுஞ் சேர, சிவ
தத்துவத் துட்படக் கிடந்த சாமானிய சீவர்களாய், இவர் முறை
யே தன்மை முன்னிலை என்னும், இரு முறையினும் உபதேசம்
பெற வேண்டியவராக, தன்மையிற் பெறவேண்டிய விஞ்ஞான

கலரை யொழித்து, பிரளயாகலரே மான் மழு சதுர்ப்புயம் திரிநேத்திரம் காளகண்டம் அபயவரதம் முதலிய அருள் வடிவத்தோடு எதிர் நின்று உபதேசம் பெறவேண்டியவ ராதலால், அச்சிவம் பிரளயாகலர் வடிவத்தில் அதிட்டித்து நின்று, உபதேசித்தாரெனச் சொல்வாரேல், விஞ்ஞான கலருக்குத் தன்மையில் உபதேசமென்னுஞ் சித்தாந்த சங்கிரியம் பிழைபட, முன்னிலைய ராகிய பிரளயாகலருக்குத், தன்மையில் உபதேச மெனமுடியு மாதலால், சிவபெருமான் கொண்ட திருவடிவம் இப்பிரளயாகலர் வடிவமன்றென்பது தெளிந்துகொள்ளக் கிடக்கின்றது. இதுவன்றி மல வயித்திய னாகிய சிவம், சீவர் கட்காய்ப் பஞ்சபூத பஞ்சீகரணமாக ஆக்கிய ஐயாயிர கோடி அண்டங்களினும், மேலான புத்தி தத்துவ, அகங்கார தத்துவ, வித்தியா தத்துவ, சிவதத்துவ அண்டங்களினுமுள்ள, இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங்களினும் மிகச் சிறப்புடைத்தாய், வேதாகமபுராண கலைஞானக் கட்டளை தவறாது அநுசரிக்கப் பட்டுவரும், பாதகண்ட குமரிதேசத்திற் சாதன முதிர்வினால் வந்துற் பவித்த சீவர்கள், சத்திநிபாத சோபானச் சரியை கிரியை யோகாதி தவ நிலையினின்று, சிவஞான பரசாயுச்சியம் பெறுதல் காரணமாக, தீர்த்த விசேட தானங்களில் அருவ சிவ சேயான பஞ்ச கன்மசாதாக்கிய சத்தி காரிய அருவுருவ லிங்கத் திருமேனியும், வைந்தவங்க[illegible]டத்தும் மகேசுர திருவுருவ முங்கொண்டு, அவ்வருட்சத்தி வடிவில் வீற்றிருக்கு மாலயங்களே, அச்சரியை யாளர் செய்யுந் தவநிலைக் களமாகவும், அங்கெழுந் தருளிய சிவலிங்கத் திருமேனியே, கிரியையாளர் செய்யுந் தவநிலையாகவும், அருவமே அக்கிரியா விதியின் மேனிலையாகிய அந்தரியாக பூசா சாதனம் முதிர்ந்த அட்டாங்க சிவயோக நிலையருக் கருள் புரியும் திருமேனி யாகவும் நின்று, அவரவர்க் கேற்ற பதமுத்திகளைக் கொடுத் தருளுவா ராதலால், அருவ அருவுருவ உருவ இலய போக அதிகார மூவவத்தை வடிவுகளும், மூவகைச் சத்தி நிபாதர்க்கும் முக்கிய மாக வேண்டப் படுதலால், தனக்குத் தன்றி மற்றொருவருக்கும் இலதாகிய அருள் வடிவம் உடையா ரென்பதையும், நாலாஞ் சத்திநிபாத சீவன் முத்தருக்கு, தனது மெய்ப் நிலைச் சொரூப சிவஞான வடிவத்தோடு நித்தியானந்த முத்தியைக் கொடுத்தருளுவா ராதலால், நாட்டத்த மூவகை உருவங்களும், மூவகைச் சத்தி நிபாத சீவர்களின் பக்குவ பேதத்தால் மலபரிபாகஞ் செய்து முத்திகொடுக்

கும் பொருட்டுத், தன் சத்தியையே உருவமாகக் கொண்டா ரெ
ன்பதையு முணராது, ஆன்மாக்களே சிவத்துக்கு அங்கமெனவும்
அனந்த சிகண்டாதி கிருத்திய கருத்தரின் வடிவமே அவன் வ
டிவம் எனவும், பிரம விட்டுணு வாதி கருத்தரின் வடிவமே அவ
ன்வடிவம் எனவும், பஞ்ச பூத சந்திர சூரிய இயமான அட்ட
மூர்த்தங்களே அவனுருவ மெனவும், சத்த அர்த்த சர்வப் பிரப
ஞ்சங்களுமே அவனுடைய விசுவரூப மெனவும், ஒவ்வோர் [illegible]
கொண்டு பொது விதியாகப் பேசிய நூல்களி னுண்மைப் பொரு
ளையும், இன்னும் இப்பிரபஞ்ச உற்பத்தியில் தாமாகவே எடுத்
துக்கொண்ட, அருள் வடிவின், திருவாக்கிற் பிறந்த வேதபாடிய
மான இரௌரவாகம சித்துவ படலத்தில், மலசகித சகிதவன்று
ருளாகிய ஜீவர்கட்கும் தமக்கும் பாருக்கும தால உருவகாரண
மாகிய முப்பத்து முப்பது தத்துவங்களும், அவயவம் முப்பத் தெ
ட்டின் குறையாத அங்க லக்கணங்களும், வேறு வேறாகக் கூறிய
சிறப்பு விதியின் உண்மை நிலையையு முணர மாட்டாது, அப் பரசி
வன் தனக்கென உருவ மில்லாது, மல சீவர்களி னுருவத்தில் ஒட்டி
நின்று அவருக் கருள் புரிவா ரெனக் கூறுதல், அறியாமை யின்
பாலதேயாம். இன்னும், மலரகித சிவனுக்கு உருவங் கூறுதல், குற்
றமா மெனக் கூறு மவர், அம் மலரகித மென்னும் சொல்லி னருத்த
முணர்ந்திலார் போலும். அது "மங்கை [illegible] னொழுது மின்
னதா, மின்னதாகி வந்திடா னென்றந் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற
மின்றே" என்பதனா னுணரக் கிடக்கின்றது. ஆதலாற் சிவம் தன்
சத்தி யுருவ மொன்றே கொண்டா ருடையவ ரென்பது, சற்காரிய
சித்தாந்த மாக நிறுத்தப் படும். அவ் வுருவம் வரும் முறைமையை
மேற் கூறும் விதியி னுணரலாம்.

சத் சித் ஆனந்த வாக்கு மனோதீத கோசர ராகிய பரம சிவர்,
முன்னர்க் கூறிய பிரகாரம் சீவர்களின் மல பாக மாம் படி, பஞ்ச
கிருத்தியஞ் செய்யுந் திருவுள முடைய ராய்த், தமது அருட் சத்தி
யி லொரு கூற்றைச் சட தாரக பரிக்கிரக சத்தியாகக் கொண்டு, தன்
னியற்கை யாய சொரூப நிலையி னின்றுந் திரிந்து நிட்கள நின்மல
சிவமாகி, தன்சத்தியைப் பரை என்னும் நாமங் கொடுத்து, அதன் பிரி
வில் ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை என வேறுபட்ட ஐங்குண நிட்
கள சத்திக ளாக அமைத்து, அப் பரை முதல் ஐந்து சத்திக ளையு
மிடமாகக் கொண்டு, நிட்கள இலய தானத்தில் நின்ற தாம், போக

சகள மாதற்குரிய சோபான முறைப் படி, பரைக்குப் பரமா யிருக்
கும் சிவ சாதாக்கியமும் அப்பரை யுடன் கூடிக் கிருத்திய உன்முக
பிரபஞ்சத் தோற்றத்துக்கு நிமித்த மாய்க், கலைகளுக் கப்பாற் பட்
டுக் காணப் படாத வடிவைத் தன்னுள்ளே கொளி, மூல ஸ்தம்பமா
யிருக்கும் அமூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்கும மான இச்சா ஞானக்
கிரியைகளின் மேற் கலையோடு கூடித் திருமுகம் திரிநயனங்க
ளாதி அங்கங்கள் பிரியாது, சமஷ்டியாய்க் காணத்தக்க வடிவை
உடைத்தாயிருக்கும் மூர்த்தி சாதாக்கியமும், சூக்கும மான இச்சை
யிலே தூலமாகிய ஞானக் கிரியைகள் கூடி உருவ சாங்கோ பாங்
கங்களோடு, மயிலி னண்டத் துள்ளே தோற்றும் உருவம் போல
அவ் வடிவம் பிரிந்து காணப் படும் கர்த்திரு சாதாக்கியமும், தூல
மான விந்து நாதங்க ளோடு கூடி, கிரியா பீட லிங்க சதாசிவ வடிவ
மா யுள்ள கன்ம சாதாக்கியமு மாகிய பஞ்ச சாதாக்கிய முறையில்
ஞானக் கிரியை யாகிய நாத விந்துக்களில், சிவசாதாக்கியம் முதல்
கர்த்திரு சாதாக்கிய மீறான நான்கும், தொழி லறுதியான நாதமா
யும், கன்ம சாதாக்கியம் தொழிலான விந்து வாயும், நிவிர்த்தி முத
ல் சாந்தி யீறான கலைகள் நான்கும் விந்துவின் றொழிலாயும், சாந்
தியதீத கலை தொழி லறுதியான நாத அருவ மாயும், அமைந்த ஞா
னமுங் கிரியையு மொத்த கன்ம சாதாக்கியமும், சாந்தியா தீதமான
பீடமும் அம்பிகையைத் தொருங்கு கூடிப் பீடலிங்க வடிவாகவுந் தா
னிலைய, ஆன்மாக்களின் மலபரிபாக பக்குவத்தை அறிதலாகிய ஞா
னமே மகேசுரனும், அவைக் கேற்றச் செய்யுங் கிருத்தியமே சுத்த
வித்தை யாய், அவ் வைவரைத் தொழிலாக் கொண்ட வித்தை யென்
னும் சத்திக்கு, சத்தியா னாகிய பரசிவானுக்கிரக இச்சையான அத்
தொழிலை நடத்தும் தன்னிச்சையால் சப்தகோடி மந்திரங்களைத் தோ
ற்று வித்து, அம் மந்திரானுக்கிரக புண்ணிய பலத்தால், எல்லாப் பு
வனங்களினு முள்ள சீவர்களை யெல்லாம் பாகப் படுத்தி, அத் தொ
ழிலாகிய சுத்த வித்தை யென்னுஞ் சத்தியால், நால்வகைச் சத்திநி
பாத முறையாற் சிவ ஞான வனுபவத்தைத் தான் வெளிப்படக் காட்டிக்
கொடுத்து, அப்பக்குவத்துக் கேற்ற பதமுத்திகளை அருளுதலும்,
அதன்மேற் கன்ம போகங்களை யூட்டிக் கழிக்கும் பஞ்ச கிருத்திய
தலைவரான, அந்தச் சதாசிவ நாயனாரே, அப் போகங்களை உருப்பிக்
கு மறைத்து நின்றாட்டும் திரோதான சத்தியின் மறைத்தலை, அப்
போகானுபவ முடிவிலே தம தருளாகிய இரணத்தால் மாற்றித் தம்
மைக் கொடுப்பதெனும் அனுக்கிரகத்தைச் செய்தலும், அதன்மேற்

பரசிவ சத்தியாகிய பரை சிவ பரி பூரண சொரூபங்களை உள்ளபடி அறியும் சிவ ஞானத்தை ஊட்டுதலும், அப்பர சிவமாகிய தாமே, அப் பராசத்தியின் மேலாகச் சிவானந்தத்தை ஊட்டுதலுமான இவ் வகைகளாற் பாகப் படுத்தி, சிவஞான நிலையில் வைத்து நித்தியா னந்த மூட்டுதலைமைய, சர்வஞான சர்வஞ் ஞத்துவ சர்வா[illegible]கிரக மென்னு மூன்று குணங்களும் முக்கிய மாயுடைய ராதலின், தாம இலய போகாதி அவத்தைப் படப் பஞ்ச கிருத்திய குணமுள்ள, பஞ்ச பிரம மந்திரங்களாய தன்னுருவத் திரு முகங்க[illegible]ால், பர சம யங்களை நிராகரிக்கும் விதி விலக்குகளை உணர்த்து[illegible], சைவ சித்தாந்த வேதாகமங்களை அருளிக் குருபரம் பரையில் விடுத்து, அவ் விதி விலக்குகளை உணர்ந்து அவற்றின் வழி ஒழுகி உய்யும் பொருட்டு, சர்வ சாமர்த்திய சம்[illegible] சங்கற்ப பஞ்சகிருத்தியத்தால் அச்சி [illegible]ளைப் பாகப்படுத்தும் படி தம தருளினாற் கொண்ட திருவடிவங்க ளில், அணுசதாசிவாதி சத்திவித்[illegible] தேகமுடையவரென்பதின், உ ண்மைப் பொருளையுணராது, ஒருமல இருமலவிஞ்ஞான கல பிர ளயாகல சீவரின் வடிவத்தையே தமக்கு உருவமாக அதிட்டித்து நிற்பாரெனக் கூறுதல் அறியாமையேயாம். இன்னும் சீவர்களின் கன்ம பேதத்தை அறிந் திரட்சிக்கும் குணமான, மந்திரமே சத்தி வித்தியதேகமா யுடைய சிவம், அவ்வாறு ஆயிதலேயே நேத்திர மா கவும், பக்குவ சீவர்கட் குணர்த்தும் அருளையே இருதய மாகவும், பஞ்ச கிருத்திய குணமான ஈசானாதி ஐந்தும் இச்சா ஞானங் கிரி யை என்னுமூன்று மாகிய எட்டையுமே, ஐசுவரிய தலைமைக் குண மாதலிற் சிரசாக[illegible] வைசுவரிய தற்சுதந்தரமா யுடைய சிவ காரணத்தையே [illegible]கை யாகவும் உருவங் காட்டி நிற்கும் ஞானக் கிரியைகளே கவசமாகவும், சீவர்களை அனாதியே பற்றிய மலத் தைச் சங்கரிக்கும் பெருமையே அத்திர மாகவும் பொருந்த, இவ் வாறு மந்திரானு சதாசிவர் பதி னொருவரையும் முதலாரணத் தபைய, பீட லிங்க வடிவான அருவுருவ சதாசிவ தேவராய், பஞ் ச கிருத்திய அதிகார நிலையில், ஈசானர் தற்புருடர் அகோரர் வாம தேவர் சத்தியோசாத ரென்னும் அணுசதா சிவரை வைத்தவரே மனுவுரு[illegible] கொண்டு ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தி யென் னும் பஞ்ச சத்திகளையும், முப்பத்தெண் கலா சத்தி சொரூபமான முப்பத்தெட்டு உறுப்புக்களையும், தனக்கே உருவமாயுடைய பரா சத்தி, தம்மை விட்டுப் பிரியாமையால் அவ் வுருவமே தன் னுருவ மாய், அம் மகேசுர வடிவமானாரென்னும் உண்மை நிலையையும் உண

ராது, அநுபக்க சம்பு பக்ஷுந் அதி தெய்வீக மெனக் கூறும்
ஆகம வசனங்களின் பொருளைப் போதுவிலே மலை ரிலக்காகச் சீவ
பேதம் சிவபேதம் மெனக் கொண்டு, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல
சீவ பேதங்களையே அநுபக்ஷ மெனக் கூறி, உற்பத்தி சங்கார
மாதிய ஆதியந்தம் தெரியாது விணேகுழறி மயங்குவார். அதென அ
வர் அறியின் னளவேயாம். அவர் தாம் என்செய்வார். ஆயினும்,
கேவலம் தன்னுண்மை யென்றபடி, அநாதியே ஞானக் கிரியை
தோன்றாது மூடமாய்க் கிடந்த சீவர்களின் அறிவு செயலை விளக்
கும், ஆன்ம பதியாகிய சிவம், பிரணவத் தானத்தி னின்று சுத்த தத்
துவங்கள் ஐந்தினுள் காரியப்பட்ட, சிரசாய மந்திர பத வன்ன
புவன தத்துவ, மந்திரேசுர பதேசுர வன்னேசுர புவனேசுர தத்
துவேசுர கருத்தாக்க ளாலும், தநு கரண புவன போகங்களைத்
தோற்றுவிக்கும் ஆதி உற்பத்திக் காலத்து, மல சகித அபர
முத்த ஜீவர்கள் சுத்த புவனபதிகளாய், அதிகார கிருத்திய கரு
த்தாக்களெனக் கொள்ளுதல், எவ்வளவு அறியாமை யாகும். இ
னி, ஏகதேச புனருற் பத்திக் காலங்களில், அரி பிரமாதியரைப்
போல,விஞ்ஞான கலர் பிரளயாகலர் ஆகிய இருவரும்,சிறு தொழி
லதிகார நிலையராக விருந்தா ராயின், ஆகமங்களிற் கூறிய சம்பு
பக்ஷ அநு பக்ஷ நிலை அவரை யடைதல் சற்காரிய மாகுமோ?
ஆகாது. பின்னர் அதனுண்மை நம்போலிய ஜீவர்களின் வாக்
கு மனாதி ஞானங்களால் உணரப் பெறாத, அதி ரகசியப்பொரு
ளாய், அநுபவ ஞானிகளால் உணரப் படுவதாயினும், அதிகாரி
ய சிவ தத்துவ விருத்தியாகிய இவைகளை சத்தி பேத சிவபேத
அநுபக்ஷ சம்பு பக்ஷமெனக் கொண்டு, அவ்வநுபவ ஞானிக
ளால் தெளிவுறக் காண்டலே, முறைமையாம். இன்னும்,

இவ்விஷய போக அதிகார முதற் காரண தாரக பிரணவ சத்தி
சாமர்த்திய பிரபஞ்ச கிருத்திய உற்பத்தி உணராத சிருட்டி கருத்
தனான பிரமன், தன் அகங்காரத்தினால், அப்பிரணவார்த்தம் தெரி
யாது மயங்க, இதன்பொருள் உணராது, சிருட்டி செய்வது எவ்
வாறெனக் குட்டிச் சிறையில் வைத்துத், தாமே சிருட்டி
செய்த குமாரமூர்த்தி, பிரமனை சிறை மீட்கும்படிவந்த சிவபி
ரான், உனக்கு அதன் பொருள் போமோஎன்ன, உமையம்மைக்கு
உபதேசிக்கத் தாம்கேட்ட அதனுண்மைப்பொருளை அவ்வடிமீதி
ருந்து பிறரறியாது திருச்செவியிற் சொல்லும் பெருமை யுடை

யதும், அக்கைலாச நாதரான பரம சிவம் ஓர் திருவிளையாடலை யெண்ணித், தம் பாகத் திருந்த உமாதேவியைப் பூஞ்சோலையின் அழைத்துக் கொண்டுபோம் பொழுது, ஓர் மண்டபத்திற் பதிந்த பிரணவ சித்திர மொன்று, ஆண் பெண்ணாகிய இருயானையின் வடிவங் கொண்டு ஒன்றோ டொன்று புணர, அதனைக்கண்ட உமாதேவி, சடமாய்ச் சித்திரிக்கப் பட்டுக் கிடந்த பிரணவம், உயிரோடு சேர்ந்த உருவமாய்ப் புணர்தற்குக் காரணம் யாதெனவும் வினவ, அதைக் கேட்ட சிவபிரான் அவ்வுமையைப் பார்த்து, "நின்பெருந் தகையினை நினைகிலாய் நீயுமே" யெனக் கூறிய குறிப்பிற் பெருமை யுண்டாதும், "முத்தி லொன்றதா வவ்வெழுத்துடைய தோர்முருகன்" எனவும், "ஓங்காரப் பொருளா யிருந்தன் முன்னம் [illegible] தவிர்த்த முதல்வ வென்றான்" எனவும் வருங் குறிப்பிற் [illegible] புடையது போல, அதி ரகசியமான [illegible] சற்காரிய சித்தாந்த உண்மையை, சிவஞான [illegible] கொண்டு [illegible], மல ஞானக் கண்ணினாற் காணுதல் கூடாதாம். இ[illegible] திருவுருவங் கொண்ட மெய்ந்நிலையின் ஏதுவும் பிரமாணங் [illegible] இலய, போக, அதிகார அருவ, அருவுருவ, உருவங்களானதற்குப் பிரமாணம்.

உயர்மறை புகழ் சிவனைந்து சதாசிவ
னியலுமகேச னென மூன்றுயவை
யருவே யருவுரு வுருவா யடைவே
[illegible] முப்பத் தொன்று மாமே.

என்பதனாலும், அருவுருவ மாகும் சோபான முறையிற், பஞ்ச சாதாக்கிய [illegible] இலிங்க [illegible] ரென்பதற்குப் பிரமாணம், "பரா பரனே பரம் சூக்குமாம் சூக்குமம்—சூக்கந் தூலந் தூலஞ் சிவசா—தாக்கிய முதலிவ் வைந்தின் றன்மை" எனவும்,

பஞ்ச கிருத்தியமே சுத்த வித்தை யென்பதற்கு,

"ஐவகைத் தொழிலா யமைவுறு சத்தி
மெய்யுரு சுத்த வித்தை யாகும்,,

இவைக ளைந்திடு சுத்த வித்தையைத்
தத்துவ மலமில சத்தியெனத் தகுமே"

"[illegible]ற்றிடு மதுதான் உபாதா னமதாம்
மற்றதன் கருத்தர் மகேசர ராகும்"

"இவர்கள் வடிவா கியதிரு மேனியைத்
தவறகல் சுத்த வித்தியா தத்துவம்
மகேச தத்துவஞ் சதாசி வத்துவந்
தவாத விந்து நாதசத் துவமெனப்
பகர் தருமறைகள் பகுத்துரைத் தனவே"

என்னுஞ் சூத்திரங்களி னுரையில்,

சிவ சாதாக்கிய மென்ற திருப் பெயருடைமையில் சுத்தமாயை பிறண்டா-யதிருக்குபமா யளவறு மொளியாய்-விதயிகுமம்பர மின் னின் விளக்கி-வி[illegible]றவெக்கும் வியாபித் திடுமே.

எனவும், இவ்விருதியிலே,

"சுத்தமாயை தொகுத்துரைத், [illegible]வ, த்துரைசுத்த மாயையி னிலக்கண மொத்துரைசெய்வ துயர் மறை முறையே."

எனவுங் கூறப்பட்ட, சௌர[illegible]கம தத்துவ படல மொழிப்பெயர்ப்பாகிய சதாசிவரூபம் என்னும் நூற் பிரமாணங்களால், அவ்வான்ம நாயக பரமசிவம், தன்னுருவத்திற்கு முதற்காரணம் சுத்தமாகிய மூலமாயைக் காரணங்களுமின்றி, தன்னைத் தனக்குத் தானே உருவமாக்கக் கொண்டாரென்பது, சற்காரிய சித்தாந்த மாகத் தெளிந்து நிச்சயிக்கத் தக்கதேயாகும். இவைகளை உள்ளவாறு பேசிய ஆகம சற்காரியப் பொருள்களை உய்த்துணரச் சத்தி இல்லாது, தங்கள் கல்ஞான வெள்ளறிவினால் மெய்யைப் பொய்யாகவும் ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளாகவுஞ், சாதித்து, அவ்வறிவு தானுமில்லாத சம்மவர்களாகிய சிவர்களை யெல்லாம் தங்கள் போதனை வலைவுகளாற் கெடுத்தல் மாத்திரையி லொழியாது, தாமும் இலக்கண வித்துவ சாமார்த்திய மென்னுந் தற்போத மழையால், மீளாத நரகப் படுகுழியில் விழுந்த யருவார். ஐயையோ! இஃதென்ன பரிதாபம். இவரெல்லாம் ஆகம சைவசித்தாந்த நூல்களின் அவாவுடைய ராய், அவற்றை ஆசிரிய முறையிற் கேட்டுச் சிந்தித்துணர்ந்த தெளிவினால் புறம் அகம் சைவம் என்னும் முத்திறங்களுள் விரிந்த முப்பத்து மூன்று சமயங்களையு முள்ளடக்கிய, ஐம்பத் தாறு சமயங்களையும், இழிவெனக் கழித்து நீக்கிச், சற்காரிய சித்தாந்த சிவஞான நிலைய ரா, நித்தியானந்த அநுபவராகும்படி சற்குரு கிருபைசெய்வாராக.

இரண்டாவது
பதியிலக்கணம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது.

ஆன்ம இலக்கணம்.

அநாதி நித்திய வஸ்துகள் மூன்றனுள், சிவம் ஆன்மா என்னும் இரு பொருளும், நித்த வியாபக சித்தாதற் பொதுமையானொன்றாயினும், [illegible] மல ரகித மாதலிற், சர்வ ஞானம், ஆன்ம பிரேரக பஞ்ச கிருத்[illegible] அவம், அவற்றைக் கடைத்தேற்றும் சர்வானுக்கிரக மாகிய இம் மூக்குண சுதந்திர முடையராதலிற், சூக்கும சித்தாகவும், ஆன்மா அச்சிவத்துக் காளாந் திறமும், சத சத்தாகிய சார் போத நிலையும், வியஞ்சக மின்றி உணர்வு பெறாத சுதந்திர ஈனமு முடைமையால், தூல சித்தாகவும் சொல்லப் படும். இங்கே சித்தென்னும் பதம் ஞானமே யாக, அவ் வியாபக அறிதல், சூக்கும தூல மென இரு பகுதி யாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அவ் விரு பிரிவினுள், சூக்கும சித்தாவது அணுவோ ரண்டமாம் படி நேரிய துதலும் அண்டமோ ரணுவாம் படி பெரிய துதலுமாம். அஃதாவது உருவம் நிறங் குணம் நீளம் அகலம் முதலிய எவற்றையும், மன வாக்குக் காயங் களால் அளவையிட்டு மதிக்கப் படாது, மிக் நுண் பொருளாகிய ஓரணுவை, மிகப் பெரிய ஒரு அண்டமே என்று காணத் தக்க அதி[illegible]ப் பொருளாய், தன்னை [illegible]யாலும் அளவிடுதற் கரியதாக நிற்கும் நிலை யாகும். இனி, அந்நிலைக் கெதிராக, இரு ஞாலகம் சொர்ணபூமி, சக்கிரவாளம், புறவாழி, சத்தகடல், சத்ததீவு, சத்த மலை, கீழ் மேல் பதினான் குலகங்களாகிய, சுவர்க்க மத்திய பாதலம் என்னும், மூவுலகங்களையும், தூல உருவ மாகப் பிரேரிக்கும் சுத்த மாயா புவனம் முதலிய, இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங்களையுஞ் சேர்த்து, தன்னால் ஆதியிற் சிருட்டிக்கப் பட்ட எண்ணுக் கடங் காது மிகப் பெரிதாக ஒன்றாயுள்ள அண்டத்தை, ஓர் அணுவளவாகக் காணத் தக்க, அவ் வளவு மிகப் பெரிய பொருளாகி, தன்னை மறைக்கும் பொருள் வேறின்மையால் மலாகித அகண்ட வியாபக சர்வ ஞான அதி சூக்கும சித்தா யிருப்பது, சிவ சொரூப மானதால், அதனை அச்சீவர்கள் தாமும், தங்கள் ஞானத்தா லுணர்

தறிதல் கூடாதாம். ஆகவே, அப் பெரும் பொருளுக் குச் சித்தென்னும் பதத்தையே தனக்கும் இயற்கையி லுடையது இவ் வான்மா வாகும். அந்த உண்மையை விளக்கவே, ஆசிரியர் நூல சத்தெனக் கூறினர்.

அவ்வாறு சித்தென்னும் சாதியொருமை யற்ற பெருமை வாய்ந்த, இவ வான்ம சொரூப நிலையில், அருவம் உருவம் நிறம் தொழில் முதலிய எதுவு மின்றி, மன வாக்குக ளால் உணரப் படாது, அகண்ட ஞான வெறு வெளியா யிருக் தலால், அவ் வான்ம நிலையை உற் றுணர வன்மை யின்றிய பூருவ பக்ஷ சமயிகள் யாவரும், சூனிய மெனவும், தூல தேக மெனவும், இந்திரியம் எனவும், கரண மெனவும், சூக்கும மெனவும், பிராண வாயு எனவும், சமூக மெனவும், தம் மறிவிற் கெட்டிய வளவில், தனித்தனி வேறு வேறு கூறி இடருறுவர். ஆனால் வேதாகம சாஸ்திர காரிய மாக, அவைகளை உற்றுச் சிந்தித்து நோக்கு மிடத்தில், அவ்வான்மா, சார் போத னாதலின், தானென வேறு பிரிந்து காணப் படாது, சதசத் தென்னு மவ் விரண்டனோடும், அத்துவித மாகக் கலந்து நிற்றலி னாலே, சூனியமே ஆன்மா எனவும், இவ் வுடம் பெனத் தானென வேறு பிரிக்கப் படாதொன் றாக நிற்றலின், அத் தேகமே ஆன்மா எனவும், இந்திரியங் களைக் கருவி யாகக் கொண்டு, பஞ்ச விடயங் களின் பயனைத் தவருதலால், அவ் விந் திரியமே ஆன்மா எனவும், அந்தக் கரணங் களைக் கொண்டு அவ் விடயப் பயனைப் பற்று தலால், அந்தக் கரணமே ஆன்மா வெனவும், அக் கருவி களைக் கடந்து நின்ற கரு நிலையில் உள தாதலின், சூக்கும தேகமே ஆன்மா வெனவும், இவ்வாறு கரண இந்திரிய கருவிகளோடு உடம்பைத் தொழிற் படுத்துமைப் பிராண வாயுவினாற் காரியப் படுத லால், அப் பிராணனே ஆன்மா வெனவும், இங்கே பேசப் பட்ட பல பொருட் கூட்டங்க ளோடு சேர்ந்து வியாபித்து நிற்றலின், சமூகமே ஆன்மா வெனவும், அவ்வச் சமயிகள் பேசிய உயிர்நிலை யெல்லாம், அவ்வவ்வான் மாவின் ஏகதேச சஞ்சாரங் களுள் ஒவ் வொன்றே அமையு மன்றி, அதன் உண்மை நிலை யல்ல வாகும். இதுவு மன்றி, இவ் வான்மா சிவ மென்னும் இரு பொருளும், சித்தாகற் பொதுமையா னொன்றுரு மென்னும் வேதவாக்கிய உண்மையை உணராப்பரிணாம,வேதாந்தி,கிரீடாப்பிரம வாதி,ஏகான்மவாதி,சிவசமவாதி முதற்சிலசமயிகள்,பிரமமாகிய வஸ்து ஒன்றேயன்றி வேறு வஸ்துக்கள் ஒன்று மில்லை யெனவும், அவ வொன்று

[illegible]மே, தன்மாயையினுலே, பல அண்ட புவனங் களில் வசிக்கு [illegible]று வேறு பலவாகிய யாக்கை களேயும், தானே தோற்று வித்து நின்முகிய ஆகாயம், நீர் நிறைந்த பல குடங் களிலே தனித் தனி வேருய்த் தோற்று வது போல, அவ் வவ் வுடல்கள் தோறும் நின்று நடனஞ்[illegible] னெனவும், அக்குட முடைந்த போதே அவற்றிற் றேன்[illegible]காயம் ஒன்ருன வா[illegible]போலத், தனித் தனியே தா னட[illegible]யிரு[illegible] உருவ காரிய மான கருவிக ளெல்லாங் கழன்று உடைய, அவ் வவ் வுடல் களிற் றங்கிய ஒவ் வொரு பிரமமும், தனித் தனி தானே [illegible]ரமம் தானே பிரம மென, இரு மாந் திருத்தலே முத்தி யெனவுங் [illegible] ஒன்றே பிரம மெனக் கூறிய உண்மையை உணராதவ ராய், [illegible] பிரமங்கள் அங் கங்கே வேறு யுள்ளன வென்று, தா முணராது தம் வா[illegible]சொல்ல நிற்பர். ஆதலால், அவரின் மலத்தைக் கழற்றும் வைத்திய சிவனுற் கொடுத்த, மாயா கருவி களால் வந்த அறிவினுல், அத் தத்துவ கருவி களேக் கழன்று தம்மை வேறு பிரித்துக் கண்ட, ஆன்ம சொருப நிலே யடைந்த அப் பக்குவ கருணை சந்தியினும், மல பக்குவ சத்தி நிபாத மின்மை யால், பின்னும் அவ் வாணவ மூடத் தால், தாமே பிரம மெனக் கொண்ட கொள்கையும், சித்தாதற் பொதுமையா ஞென் றுரு மென்னும் வேத வாக்கியத்தின், ஏக தேசத்திற் சிலை பொருந்து மாயினும், அவ்வான் மாவின் உண்மை நிலே அன்ருகும். "எத்திற ஞான முள்ள வத்திற மிச்சை செய்தி" என்னும் ஆசிரியவாக்கின்படி, எங்கே ஞான முளதோ, அங்கே இ[illegible]சை கிரியையு முள்ளனவா மாதலால், சித்தாதற் பொதுமையி லுள்ள ஆன்ம [illegible] அதன் இச்சை கிரியைகளால் மலக்[illegible]வாவிப்[illegible], பின்பு தன் அறிவை விளக்கும் சி[illegible]த்தின் [illegible]விச[illegible]யால், [illegible] தலு மான கிரியையு முள்ளன வ[illegible]

ஆகவே முன்னமே பேசிய [illegible]ண்ட ஞான சித்தா[illegible] தன் னவர் [illegible]ாகிய சிவ[illegible]ரின் [illegible] விச்சையும் [illegible] வைப் படுத்தும் கிரியையும் உ[illegible] தாதலிளுற் ருன் அ[illegible] வஸ்துகளின் ஞான[illegible]க் கிரியை க[illegible] ஒன்றினு னொன்று [illegible]டங் குந்திறமும், [illegible] திறமு மாய[illegible] பிரிக்கப் பட[illegible] அத்துவித மாகவித்தி[illegible]மா யிருந்த இவ் விரக[illegible]ணைத் தெக்க மாட்டா[illegible] யாலே ஒன்றே பிரம மென[illegible]ம், அப் பிரமந் தா[illegible] [illegible]கிறி உள்ளுவா ராயினர். இனி [illegible] பிரய[illegible] தோடு

கூடிப் பிரம மாகும் பெருஞ் செல்வத்தை அடையத் தக்க பெருமை யினை யுடைய இவ் வான் மாவையும் அப் பிரமத் தையும் வேறாகக் கண்டு இருபொருளாக் கொள்ளும் சிவாகம நெறி யொழுகுஞ் சித் தாந்திகள் அவ்வாசிரிய வசனங்களில் இவ்வான்மா அநாதிமல சகிதனெனக் கூறிய சொற் கிடையினால், அநாதி அழுக்குடை மை பற்றி அசுத்த னெனக் கூறுவார். ஆனால் அவ்வாசிரிய வாக்கின் சொற் கிடையினாலே மலம் வேற்றுப் பொருளாதலும், அம்ம தல் லாத அம் மலத்தை இவர் பற்றிக் கொண்டா ரெனவும் வேறு பிரித் துக் காணப் படுகின்ற தனால், இம்மல சகிதம் அநாதி * சகசத்து வென்றுதல் பெறப்படுகின்றது. அப்படியாய அம்மலம் சடப்பொ ருளாதலின் தானே இவ் வுயிரைப் பற்ற மாட்டாது. பின்னை அநாதி யிலே வேறு பொரு ளின்மையாற் சிவம் தாமே சேர்த்து விட வே ண்டு மெனில் அவரோ சர்வ சிவ அபார சங்கர மூர்த்தி யாதலால் அம்மலத்தை இச்சீவர்க ளோடு சேர்த்து விடார். பின்னை இவ் வான் மாத் தன்குற்றமாகத் தானே அம்மலத்தைப்பற்றிய தென்பதே தெ ளிந் தெடுத்த சித்தாந்த மாகக் காணப் படும்.

இன்னும் வேதாக மங்கள் அநாதியே மலத்தின் நீக்குதல் முத லவன் வினை யாகவும், அம்மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினை யாகவும் பேசிய உட் கிடக்கை, நூல சித்து வகையிற் உணர்த்த உணர்த லரிய சோபான முறையில் உணர்த்த வேண்டு தலால் அதற் கிர டுணர்வின்றிய இவ் வான்ம. அச் சோபானக் கிரமத் தியல் வழி விளங்காமையே அநாதியே மலத்தைப் பற்றி அயர்ந்த தென் பதே கருத்தாக நிச்சயிக்கப் படும். இனி அவ்வாறு மல மூடத்திற் றோய்ந்து [illegible] போதம் கண்ணொளி சூரியனால் விளங்கு வது போல,இவ சந் நிதியில் உணருந் திற முடைமையால் சேற்றுக் குள் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம் போலவும், இராகு கேதுக் களால் மறை பட்ட சந்திர ஆதித்திய கிரணங் களைப் போலவும் அவ் வான்ம ஞானம் மலத்தால் மறை யுண்ணு மல்லது அழிக்கப் படுவ தன்று ஆதலால், அவ் வியாபக ஞானம் முதல் கெடாது அன்று மின்று மென் றும் அழியாது நித்திய மா யிருந்தது. அப்படி யிருந்த தாயினும்

* சகசம்—சக=கூட, சம்=தோன்றுதல். அக்கினியின் தீயிற்கு வெ ம்மையும் நீரிற்குத் தண்மையும் போற் குணமாகி, குணமியிற் குணியும் அ ழியுமன்றே யெனின், அற்றன்று. சகசம் குணம், குற்றம் என விருவகைத் தென்னலாறும், அவற்றுள் இது செம்பிற்குக் களிம்பும், நெற்குத் தவிடும் போல்வதாய குற்றமே யென்க.

இயற்கையிலே வியாபக பூரண வெண் கலை களையுடைய சந்திரன்
தன் குற்றத்தால் வந்த சயங் காரணமாகத் தன்கலைகள் நாடோ
றும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து ஒருகலை இருக்கும் சமயத்தில் அச்ச
முடையனாய், தன்னைக் காப்பவரான சிவனை யடைந்து வேண்டி
நிற்க, அவர் முழுவதுந் தேயாது தங்கி யிருந்த ஒரு கலையைத் தம்முடி
யின் மேல் தரித்துப் பெருமையால் வந்த சயக்குற்றம்நீங்கி அக்கலை
யின் விளைவாகத் தேய்ந்துபோன கலைகளையும் பூரணமாகப் பெற்று
நித்திய மாயிருக்கும் படி இரட்சிக்கப் பெற்றவாறு போல, இவ்
வான்மாவும் தன் வியாபக ஞானம் தன் குற்றத்தால் அநாதியே
அம் மலத்தின் மறைந்து அணுப்படச் சுருங்கப் பெறினும் சிவம்
அதன்மேற் கொண்ட கருணையினாலே ஆதியிற் சூக்கும நூல் அதி
சூக்கும சோபான முறைப்படி, பதிப் பஞ்ச கிருத்தியங் களால்
அந்த ஞானமல மறைப்பை ஒருபுடை ஒதுக்கி வெளி வரச் செய்து
அவ்வறிவைச் சிறிது சிறிதாக வளர்த்துப் பூரண வியாபக மாக
நிரப்பிய போதும் அம்மல தற்போதத் தோடு நிற்குமாயின், முன்
பழக்க வாசனையாற் பின்னும் அவ்வறிவு சுருங்கு மெனக் கருதி
முன்னமே அம்மலம் தன்னுள் மறைத்துச் சடமாக்கி வைத்திரு
ந்தாற் போல, இவ்வான்ம போதம் வேறு பிரிந்து சிறிதுங் காணப்
படாது தம்முள்ளடக்கி நித்தியானந்த சுகங் கொடுப்பராதலால்,
ஆன்மாவை அடக்கத் தன்னைக் கொள்ளுதல் சற்காரிய மாகாதவாறு
காண்க. இனி, சித்தென்னும் பதத்தைத் தானும் பெற்றுக் கொண்ட
[illegible] அமைதி தங்கிய இவ்வான்மாவினுண்மை நிலை, அவ்வான்ம ஞானத்
தால் உணர்ந்து [illegible] க்கினும் சொல்லப்பட்டதாயினும், அப்பதம் அறி
தற் பொருளின்றிய காரண காரியச் சம்பந்த சூக்கும தூலமென
இரு வகைப்படுத்திக் கூறப்படுதலால் அவ்வறிதல் [illegible] வே
னில் ஆகாது. எங்ஙனமெனில், ஒளியெனும் பொதுமையினின்றிய
பேரொளி சிற்றொளியாகிய சூக்கும தூல சூரிய கண்ணொளிகள்
ஒன்றோடொன்று பேதமறக் கலக்கும் உரிமை உடைமையால் அவ்
விரண்டையும் வேறு பிரித்துக் கண்ணொளியாகக் காணுங்கால்
சூரிய வொளி யில்லையாகும். சூரியவொளி யாய்க் காணும் இடத்துக்
கண்ணொளி யில்லையாம். கண்ணொளியும் சூரிய வொளியு மென
இரண்டாய்ப் பகுத்துக் காணப் புகினும் அச் சூரிய வொளியும்
கண்ணொளியினாற் காணப் படுதலால் அது திரிவு காட்சி யாமே
யன்றித் தெளிவு காட்சி யாகாததனால், பேரொளியாம் சூரிய ஒளி
யாய்க் காணுதலே தெளிவு காட்சியாம்.

ஆகவே கண்ணொளி யில்லையாயோ [illegible]னில், மற்றொரு வஸ்து
க்களுக்கு மின்றி, ஆகாய மொன்றற்றே வியஞ் சகத் தாற் பிறந்த
சத்தொலி வடிவமாகிய சத்தகுணம், [illegible]மின்றி இல்லாதபோது
ம், அவ் வாகாயத்திற் குண மென்றல் கூடாத வாறு போல,
கண்ணொளியும் வியஞ் சகத்தால் விளங்கி, [illegible] விளங்காமை
யாற் [illegible] கண்ணின் [illegible] மென்றல் கூடா[illegible]. இனிக்கண்
ணொளியும் விளக் கொளியும், ஒன்றோ டொன்று காணுதலுங் காட்
டுதலு மாகிய, சம்பந்த முடைமை போல, சூக்கும ஞால சித்தாகிய
சிவம் உயிரென் னுமிரண்டும், உணர்த்தலு முணர்தலு மாகியசம்பந்தமு
டைமையால், ஒன்றோ டொன்று பிரிபடா[illegible], அத்துவித மாயிரு
க்கும். சூக்குமமான பேரொளியும், அப்[illegible] வொளியின் வியஞ்சக
மாய், அவ்வொளியைப் பெறு முரிமைக் குணத்தையு முடையது
ஞால சித் தாதலினாலே, ஞாலத்தின் காரணம் சூக்குமமென்னும்
சற்கா ரியக் கொள்கை, பேரொளி யாகிய சூக்கும அம்சையே,
சிற்றொ ளிக் குணமாகிய ஞால்மாய், உயிருஞ் சிவமு மொற்
றுமைப்பட அத்துவிதமா யிருத் தலால், அவ் வொளியும் ஒளிக்
குணமு மாகிய இரு பிரிவி னுள்ளும், ஒளியே பொரு ளாதலன்
றி, குணம் வேறு பொருளாதல் பெறப்படா மையால், அச் ஞாலசி
த்தாகிய ஆன்மாவும், தான் வேறு சூக்குமம் வேறெனக் கருதி[illegible]
ந்த அறியாமை அறிவை நீக்கி, அகண்ட அறிவினைக், ஒளிக்குணமா
யிருந்த தன்னை வேறு பிரியாது, பேரொளி யாகிய அச் சூக்கும
ப்பொருளையே ஐயந் திரிபின்றித் தெளிவு காட்சி யாய்க்[illegible]
அதனை யடைந்தும் அநுபவித்தும் ஒருகாலும் [illegible]
மாகப் பெற்றுக் கொண்[illegible], அதனையே ஆன்ம சொரு
[illegible] தட்டுமை[illegible] ஞானத் தாற் பெரியோர் காண்ப ரதலி
னென்க. இனி இவ்வாறு, சாதி ஒருமையால் நித்த வியாபக சித்தா
ய் இருக்க ஆன்மா, அசத்துஞ் சத்தாகிய [illegible] பற்று மிய
ற்கை ஞான முடையதாதலால், மேற்சாதியா னொருவன் தன்கரு
த்திய குற்றத்தாற் கீழோனொருவன் போல, ஒன்றாங் கொன்று எதிரா
கிய சத்து அசத்தென்பவற்றில், முன்னமே அசத்தைப் பற்றுதலினா
ல் அசத்தெனக் கொள்ளுவோமாயின், ஒன்றுக் கொன்று எதி
ராகிய இரண்டு குணம் ஒரு பொருளுக் குளதாதலின், வேதாகம
தருக்க முறைப்படி சற்காரிய மாகாது. ஆதலால், சத்தாதல் ஆன்ம
நித்திய இயற்கைச் சொரூப குணமாகவும், அசத்தாதல் அதன் அநி
த்திய [illegible] செயற்கைக் குண மாகவுங் கொளல் வேண்டும்.

அதனாற்றான், அந்தச் செயற்கையாய்த் தோடிய குற்றத்தை இடையிலே கழற்றி, தன்னியற்கைச் சுத்த நிலையாகிய சத்தைப் பற்றிச் சத்தாயிருத்தலே நித்திய முத்தமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுதலேயே சாயுச்சிய முத்திப் பேறான வேதாகமங்கள் நிறுத்திக் கூறிய சம்பிரதாயம் யாவரும் அறியும்படி வெளி வரக் கிடக்கும். அசத்துச் சத்தை யறியா தெனவும், அசத்துச் சத்திற் கலவா தெனவும், இருள் ஒளியோடு கலவா தெனவும், சூக்குமத்தின் விரி தூல மெனவும், தூலம் சூக்குமத்தி னடங்கு மெனவும், அவ்வப் பொருள்கள் அவ்வவ் வியல்பிற் பிறழாது நித்தியமா யிருக்கு மெனவும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக சற்காரிய வாக்குகளால் நிச்சயித்து ஆகமங்கள் அநாதி குற்றமாகப் பேசிய மல சகித அசுத்த நிலையினும், மேல் அநாதிக் கநாதி சுத்த னென்பதே, பிரதிஞ்ஞை செய்யத் தக்க சற்காரிய சித்தாந்த மாகும். இன்னும், "அநாதி சிவ ரூபமாகிய வான்மாத் தனது மலத்தாற் றடை பட்டு நின்றவாறே" என்பதால் இவ்வான்மாத் தன்னியற்கையாகிய சொரூப நிலையில், அநாதிக்கநாதி சிவ சொரூப சுத்த னென்பதையும், தன் குற்றத்தால் தடைத்தச் செய்றகையில் இயற்கை வியாபகந் தடைபட, அநாதியே மலசகித னாயினன் என்பதும் பெறப்படும். இன்னும்,

"அணுவினை யுடைத்தே யென்று மகன்றிட்ட ஞானச்செய்தி
துணிய பேருருவந் தன்னை நோக்காது நோக்கிப் பொல்லாத்
இணிய பெருருவிற் றேனுறுஞ் சற்றறி வல்லன் யானென்
றெணுவரே யணுவின் காரி யென்றனனெவர்க்கு மேலோன்"

என்பதால், வியாபக நிலையுடைய தனையே காணுதல், ஆன்ம தரிசன மாகலால், அழுக்குடைமை வியாபக விரோத மாதலின் அவ்வழுக்கைப் பற்றிய காரணத்தால், அணுத் தன்மை படச் சுருங்கிய ஆன்மா, அதனைப் பற்றுதற்கு முன் இயற்கை நிலையில், அநாதிக் கநாதி சுத்த னென்பதையும், "ஒக்குமா விருள் ளடங்கி" என்பதனையும், "அவனே தானே யாகிய வந்நெறி—யேகனாகி யிறை பணிநிற்க" என்பதனையும் அவ்வுண்மை நிலையே சிவத்தினு ளடங்கு மென்பதனையும் நன் குணர்ந்து, அருவ உருவ முதலிய யாதுமின்றிய அகண்ட வியாபக மாதலாற் பசு பாச ஞானங் களால் உணர வசப்படாது சிவ ஞான மொன்றினாலே உணரப் படுஞ் சத்துப் பொருளான அமல சித்தாகிய ஆன்மாவைக் காணு மறிவாகவும், அதனுக்கு ஆதாரமாய் நின்று அவ்வறிவை விளக்குஞ் சுத்த சித்தாகிய

[illegible]த்தைக் காட்டுதி வாகவும் அவ்[illegible] யிரண்டினையும் வேறு பிரியா தொன் றாகவுந் [illegible]ற்காரிய மாம். அதிலும் தாயும் மகவும் போல ஆன்மா [illegible]த்தை விட் டொருவும் வண் ணுதலு மாகி அவ்வான்மா சிவனோடு பெத்தம் முத்தி யென் னு மிரண்டிலும் ஒருபடித்தாயிருக்கும் அப்பொருளே "அன்றன் றென நின்றிருக்கும் விட்டு நெருங் காய்—நின் றொன் றான தன டே சிவமிருக்கும்—நின் றிலது, தர்ப்பணம் போற் காட்டலாற் சார் பான பேயல்ல—தற்பரமு மல்ல தனி" என்னுங் குறிப்பைக்கொண்டு உணரலாம். ஆதலே அநாதிக் கருதி சிவ சொரூப ரத்தனமுடைய சி வனவானது,

"[illegible] யல்லே றுனென் நகன்து தன்றை
கதி பரமும் [illegible]ல வெனக்கருதிக் கிடு
தொண்டிநெறி [illegible] நின்ற [illegible]
சேரவெளிப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறின்றி"

எனப் பட்ட ஆக்கும் [illegible] சிவனான்மா வென்னும் இரு வேறு பொருளும் வியாபக வியாப்பிய பாவத்தாற் கண் ணொளியும் ஆதித் தனொளியும் போல வேறின்றி ஒருங் கிசைந்து அத்து விதமாய் ஒன்று பட்டு நிற்றற் குரிய தனது அடிமைத்திறத்தையும், சிவனது ஆளுகைத் திறத்தையும் உள்ளபடி கண்டு அநுபவித்து நிற்கும் சிவ யோக நிலையில், அச்சிவனும் இவனில் வேறுதலின்றி அத்து விதமாகத் தோன்றி இவன் [illegible] [illegible] செய்வன். ஆதலால், அங்ஙனம் பெற்றுச் சொல்லு சிவ யோக நிலையில் வேதாந் திகளை [illegible] அஹம் [illegible] னென்றும் பதமும், சித்தாந்த மகா வாக்கியமான [illegible] யெனலும் பதமும் ஒன்றே போல [illegible] [illegible] நவாக்கிற் [illegible] பொது மைப்பொருளை இரண்டாய்ப் பிரிக்கப்படினும் பொரு ளொன்றே யாய்ச் [illegible] சற்காரிய சித்தாந்தமாகக் காணப் பட்டன.

இவ்வாறு அநாதியிலிருந்தும் சிவத்துடன் வேறின்றி அபின் னமாய், அத்துவித தானத்தம் நித்திய மாகப் பெற்றுக் கொண்டமை யால் இவ் வான்மா அநாதி சிவ சொரூப சுத்த னென்பதைச் சந்தேக விபரீத மின்றித் துணி பொரு ளாக நிச்சயிக் கலாம். இன்னும் "மன் னவன் றன் மகன் வேட ரிடத்தே தங்கி வளர்ந் தவனை பன்னிருப்ப-பின்னவனு [illegible] மகனென் றவரிற் பி [illegible]

ருமை பொருந்தார்க்கிப் பழுமரமபோல்" என்பது நித்த வியாபக சித்தாயுள்ள பரமானந்த சொரூப சிவ சீரின் வழித் தோன்றலாய் நித்த வியாபக சித்தாகிய ஆன்மா அறிவுப் பொருளே யானே சாதியொருமையும், அச் சிவானந்தச் செல்வ முழுவதும் தனக்கே சொந்தமாக உடைய அடிமைத் திறமுமுடைய தாதலால், அவ்வச குமாரனாக உருவகிக்கப் பட்டதும், அவ்வுரிமை கொண்டே அச் சிவத்தோடு கலந்த அத்துவிதானந்தப் பெருஞ் செல்வ முத்தியை நித்தியானந்தமாகப் பெற்றுக் கொண்டதுங் காண்க. இனி இவ்வான்மா இத் துணைப் பெரும் பொருளாகிய சத்துவஸ்து வாயிருப்பினும் தனக்கு நித்திய உபகாரியாயிருந்த சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய தன் குற்றமே கன்மமாக, அக் கன்மமே பிராரத்துவ அனுபவ நிலையினும் அச் சிவத்தை மறந்தலாய ஆகாமியமாக வளர்ந்து உடலுடன் மற்ற உடலுக்கு வித்தாகி அந்துவார்க்கனாகிய சஞ்சிதக் கூட்டினுள் ளடங்கி இடையீடின்றி நீரோட்டப்பிரவாகம் போலத் தொன்று தொட்டு விடுதலைப் படாதிருதலால், இருவினைச் சக்கரத்திற் சுழன்று இறந்து பிறந்துழலும் போது அறிந்து மறியாமலுஞ் செய்த தருமாதி சிவ புண்ணியங்களால் அச் சிவத்தின் மேலன்பு கூர, அதன் பயனாகிய அவ்வருள் பதிதலால் தன்னை யுணர்த்தி நிலை நிறுத்தும் அகண்ட அறிவினால் ஆகாமிய மேறுது தடையுண்டு நிற்க, அக் கூட்டினுள் ளடங்கிய சஞ்சிதம் அனுபவத்தாற் றொலைய, பின் வினை யிருப் பின்மையால் இருவினை யொப் படைய மல பரிபாக மடைந்த சமயம் சத்தி பதியப் பெற்று, சரியையாதி மூவகைத் தவ முதிர்வினால் ஞான நிலை யடைந்து மல சத்திகள் முழுவதுந் தன்று போதம் முனையாது சிவத்தினுள் ளடங்கி, நித்தியானந்தச் செல்வ மனுபவிக்கின்ற அந்நிலையிலும் சிவம் சர்வ ஞான நீதிச் சொருப கர்த்தவ்விய மாதலால், அவ்விரு பொருள்களின் சுபாவ இயற்கையின் ஏற்றக் குறைவு செய்யாது அவ்வான்ம அநந்தர வீன சுபாவ இயற்கையையும் அழியாது நித்திய பாக வைத்ததும் இவ்வான்மாவின் வியாபக ஞான சுபாவ சிவ சொரூபமே அன்று பின்னும் என்றும் அழியாது நித்தியமாக இருத்தலையும் நேராகவற் புறுத்திய வாறுங் காண்க.

"வசித்திட வரும் வியாபி யெனும் வழக்குடை யனுகி
நசித்திடா ஞானச் செய்தி யநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவ முடைய தாகிப் பசுவென நிற்கு மான்மா" எனவும்

"அப்பொருளு மான்மாவு மாரண நூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியிரு-செப்படியுந்
தெரிந் தறிவிக்குங் கேவாகமநூல் சொல்லுகிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்" எனவும்,

"காணு மறிவுங் காட்டறிவு மாயவற்றைக்
கீணக்கழலுங் கழற்சியீலை-காணி
லமைத் திரும்பிப் பாராதே யொன்றுனென்றே தை
யமிழ்த்தாக சம்போனிற் பாய்"

எனவும் "அறிவுக் கறிவென்று மாகமங்கள் சுத்த-அறிவென்
னும் வேதாந்த மைந்தம்-பிறியா, நிலைக்குச் சரியாரு நீயென்று
ஞனென்-றலைக்கும் மரி பிரமமை" என்வுங் கூறிய மற்றைய பலபிர
மாணங்க ளாலும் நிச்சயித் துணர்தல் சற்காரிய மாம். இன்னும்
இப் பொருளைக் காணத் தலைப்படுவோ மாயின் அசத்துச் சத்தாகி
ய ஈரிடத் தன்றி வேறுய்த் தனி நிலையிற் காணப்படா தெனக் கூ
றிய சற்காரியப் பொருளினால், இவ்வான்மா அநாதியே கூடிப்பற்றி
க்கொண்ட அசத்தினுள் தான் தோன்றாது மறைந்து கிடத்தலையா
ல் அது ... மிதுவென யாராலு மறியப் படாது சூனியமாகி
சடப் பொருளாகவே கிடத்தலால் அதனை ஒரு வாற்றானு மறிதல்
கூடாது. இனி அச்சிவ கிருத்திய கடைதவி னாலே அம்மலத்தி
னின்று மொருபுடை யொதுக்கித் தோற்றுவித்த ஏக தேச சிற்று
ணர்வால் அதனைக் காணுத லரிது. இனி அவ்வறிவைக் கொண்
டு வேதசிவாகம விதிவழுவாது ஒழுகும் சாதன வலியினால் அவ்
வறிவு விரிந்து அகண்ட வியாபக தன் நிலை யடைந்த அவ்வரு
பதிக லால், தத்துவ ரூபம் முதலிய பத்துவத்தையின் வழிச் செ
ன்று, தத்துவ தரிசன ஆன்மரூப சிவரூபத்திற் காணப்படுவது ஆன்ம
தரிசன மாதலால், இந் நிலையிற் சிவ ஞானிகள் கண்ட காட்சியி
னாற் றான் அநாதியினும் சுபாவ இயற்கையிற் சிவ சொரூப நித்திய
வஸ்துவா யுள்ளமை ... தெரிய வரும். இன்னும் சித்தென்னுட
ம் ... மாகிய ஞானம் ... படியும் அகண்டமா யிருக்குமன்றிச்
சண்டிக்கப் படுதலா யிருப்பது சற்காரிய மாகாது. அவ்வதி சூக்கும
வியாபக அறிவு, மிக துன்னிதா யிருப்பினும் தூலகாரிய மாம்பொ
ழுது தடித்து ஏக தேசத்தில் மறைக்கப் படுதலால், அச் சூக்கும த
ன்மையே அம் மறைப்பை ஒதுக்கி அறிவை விளக்க வேண்டிய உரி
மையால் அவ் விரண்டும் வியாபக வியாப்பிய பாவ ... ஒன்றே

டொன்று இயைவு படக் கிடந்த உண்மை நிலையை அறிவுக் கண்ணிணால் பிரத்தியக்ஷக் காட்சியிற் கண்டவர் முத்தரே அவ்வான்ம நிலையை உள்ளபடி கண்டவராகும். அவரடித் தொண்டின் வழி நின்று அறிதலே நம்மவர் கடமையாம்.

மூன்றாவது

ஆன்மலக்கணம் முற்றிற்று.

நான்காவது

மல இலக்கணம்.

மலமாவது வஸ்து மூன்றனுள் ஒன்று. அது காட்டம் அக்கினியைத் தன்னுள் மறைத்து வைத்திருந்தாற் போல ஆன்மாவின் ஞானக் கிரியைகளைத் தன்னுள் மறைத்து அப்பொருளை வேறு காணாது தானாகச் செய்து நிற்கும். அம்மலம் தன் சொரூப நிலையில் ஆவாரக சத்தியால் அவ்வறிவை மறைத்தலும், தடத்த நிலையில் அதோ நியாமிகா சத்தியால், அவ்வறிவை விளக்குதலுமாகிய இவ்விருவகைச் சத்திகள் பிரதானமாக அவற்றின் வகையால் அனேக சத்திகளை யுடையதா யிருக்கும். இதுவே அசத்தெனவும் மூல மலமெனவும் படும். இம்மலம் சதசத் தாகிய ஆன்மாவின் ஞானக் கிரியையின் வியாபகத்தைச் சுருக்கி, அணுத் தன்மைப் படுத்துதலின் ஆணவம் எனப்படும். இதற்கு இன்னும் அனேக நாமங்க ளுள்ளனவாம். இதன் சொரூப நிலையில் அருவ உருவ வடிவங்கள் யாதுமின்மையாற் பசு பாச ஞானங்களால் அளவிட்டறிதல் கூடாதாம். இனி அம்மலமோ [illegible] சனமே இயற்கையாயுள்ள ஆன்மாவுக்கு அதன் குணமாகிய ஞானக் கிரியையை விளக்குஞ் சிருட்டி காலத்தில் அநந்தராற் கலக்குண்ட அம்மலகாரிய மாயையி னின்றுந் தோற்றிய கலையிற் பிரிந்த அவ்வியத்த பிரகிருதியில் வியத்தமாய்த் தோற்றிய முக்குணங்களில் ஆன்ம ஞானக் கிரியையின் குணமான அறிவையுந் தொழிலையும் சாத்துவிக ராசத குணமாக அமைத்து இவ்வான்மாப் பற்றிக் கொண்ட மூலமல கு

ணை தாமத பாக நிறுத்தி, அவ்வறிவு அறியாமையாற் செய்யுந் தொழில்கள் நல்வினை தீவினைகளாகவும், அவற்றின் பயன் இன்ப துன்பமாகவும், அவற்றை யனுபவிக்குந் தானம் சுவர்க்க நரகங்களாகவும் அவற்றிற்குச் செல்லும் வழி இறத்தல் பிறத்தல் ஆகவு மமைத்து முன்னரே தோற்றிய குணத்தினின்றும் புத்தியை வருவித்து, அதனினின்றும் மூவகை யகங்காரங்களையு முண்டாக்கி, அவற்றி லொருபிரிவாகிய பௌதிக அகங்காரத்தில் தன்மாத்திரையின் சூக்கும தூல பேதமாய் விடய பூதங்களையு முண்டாக்கி, மற்றைய தைசத வைகாரிக அகங்காரங்களில் ஞானக் கிரியைகள் விளங்குதற் கிடமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களையு முண்டாக்கி, பின்னும் புத்தியினின்றும் பிரிந்த தன்ம ஞானாதி யெண் குணங்களில் முன்னைய நான்கும் சித்தாகிய ஞானக் கிரியையின் சார்பாகவும், பி ... அசத்தாகிய மலத்தின் வசமாகவும், சத்தசத்தாகிய இயற்கை பிழைபடாது போக வேது வாக்கி, அப்புத்தி குணங்களால் விரிந்த ஆயிரத்தெட்டுக் குணங்களையும் நிலையாகவுங் கலாபாகவு முன்ன எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களுளும் இவைகளை யெல்லா முள்ளடக்கிய முந்நூற் றைம்பத் தெட்டுக் குணபேதங்களைக் கொண்ட மனுவாடியில் விடுத்து இவைகளின் மூலமாகிய தன்மம் அதன்மம் ... திருத்துணை நோடு நிறுத்தி, சத்தி நிபாதம் வருவிக்கு மெல்லை வரையும்,

"எல்லார் குபத்தினு மீர்க்க லொல்லா
வரம்பறு பிருளின் கற்றைக் கணக்குளும்"

என்றாற் போலத், தன்வலி கெடாது இரும்பு போன்ற கடுமையும் தன்னையும் பிறரையுந் தெரியாது மறைக்கின்ற அந்தகாரமான இருள் மயமா யிருக்கும் ஆணவமல மூழ்கிய அதன்ம குண நெறியினால் நரகத்துன்பத்தை யனுபவித்தாராயினும் ஆன்மஞானத்தின் கூறுபாடாய புண்ணிய தருமங்களால் பெற்ற லௌகிகஐசுவரிய சுகானுபவங்களைப் பெற்று ... தகில யினும் இந்தமூல மனதப்பால் அதனையே முத்தியெனக் கொள்ளும் உலோகாயதர் புத்தர் ஆருகர் மீமாஞ்சகர் சாங்கியர் கன்மயோகிகள் ஆகிய சமயிகளுக்கும் அவ்வுலோகாயத விரிவாகிய சூனியவாதம் மாயாவாதம் பாட்டம் பிரபாகரம் பாஞ்சராத்திரம் சாங்கியவாதம் யோகவாதம் கபாலவாதம் கன்மவாதம் சூனியவாதம் ... வாதம் பூதவாதம் உலகவாதம் சடபதார்த்தவாதம் நியாயவாதம் அனேகவாதம் என்னுஞ் சமயங்களினின்று வி

நுசரிப்பவர்களுக்குஞ் சென்ற அறிவு இம்மலத்தோடு சேர்ந்தே இருக்கப் பதனால் இவைக்கெல்லாங் காரணமா யிருந்தது இம்மூலமல மொன்றே யாகும்.

இன்னும் சிவமாந் தன்மை யடைதற்குரிய யோக்கியதை யுள்ள சீவர்களை யெல்லாம் அநாதி தொடங்கித் தாங்கற் கரிதாகிய கொடுந் துயரங்களைச் செய்து வருத்துவதுமே யன்றி, எண்ணில்லாத பிறவிகளையுங் கொடுத்துத் தானும் பிரியாது நின்று "அல்லற் பிறவிப்படலம் விண்ணுடென்றாயுந் தொல்லைத் திருநகருந் துன்பு மலமலமாம்" என்றபடி இன்பமாய சாதனங்களினும் பெருந் துயரத்தையே கொடுக்கின்ற இம்மலத்தின் செய்கையை ஒருசிறிது சிவஞானத்தினுற் றெரிந்த அடியவர்கள் பதைப்புற் றலறுகின்ற வாக்குகளா லுணரலாம். இம்மலக்கொடுங்கோல் செலுத்திச் சகல அண்டங்களிலுமுள்ள இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங்களிலும் வசிக்கின்ற எல்லாச் சீவர்களையுந் தன்னுளடக்கியாளுஞ் சத்துரு வாதலை யுணர்ந்த சிவம், அம்மலசத்தியைக் கெடுத்து அச்சீவர்களின் ஞானத்தை விரித்துத் தாமாகச் செய்து இரட்சைபண்ணுதல் காரணமாக அலௌகிக பரமானந்த சொரூபஏகானந்த நிலையினின்றும் பிரிந்து மூவவத்தைப்பட்ட உருவங்கொண்டு, இம்மல சத்துருவைச் செயித்தலாகிய ஆன்ம பஞ்சகிருத்திய யுத்தத்தைச் சதாகாலம் நடத்தி வருதலால் இம்மலம் தத்துவ தாத்விக புவன போகங் களாகிய அசுத்தப் பிரபஞ்சங் களுக்கெல்லாம் முதற்காரணமாகவும் அவைகளைப் பிரேரிக்கும் சுத்தப் பிரபஞ்சங் களுக்கெல்லாம் எதுவாகவும் இருக்குமேயானால் இதன் வல்லமையை எவ்வளவென அளவையிட்டு மதிக்கலாம். சத்தினியல்பை யுணர்ந்தார்க்கன்றி அசத்தினியல்பை யறிய வாராதென்பார், மெய்கண்டாரும்பின் அறிவறிந்த தெல்லாம் அசத்தாகுமென்றபடி தத்துவஞான அனுபவமுள்ள முத்தர்களால் உணரலாமே யன்றி நம்மவரால் உணருதல் கூடாவாம். இத்துணைப் பெருங் கொடுமையுள்ள மல விகற்பத்தால் வருந்துயரங்களை நீக்குதலினால் யாவர்க்குங் கருணையும், தம்பிள்ளைகளினுடலை வளர்க்கக் காய பருவத்திற் கியைந்த பாலன்னம் முதலிய வைகளை யூட்டி வளர்த்தும் அவரறிவு பக்குவ தசையிற் சிறிதாகவிருத்தலால், அவ்வுடலோடு அறிவையும் வளர்க்கக்கருதிக் கல்விக்கழகத் திருத்தி, பலவகை வித்தைகளிற் பயிற்றி அறிவை வளர்த்து அரங்கத்திற் பேரறிவுடையர் என்பதைக் கூட்ட பெற்று ராயினோர் முன்னிருந்த அன்பின் ஒண்மடங் கேற்றமாய்த் தம்மோடு சேர்த் த

டுவி, அவருக்குத் தம் முரிமை முழுவதையுங் கொடுத்தல்போல, தம் வியாபகச் சத்தினராகிய சீவர்கள் மலத்தி னழுந்திச் சிற்றறிவாராய்க் கிடத்தலைக் கண்டு, அவ்வறிவைச் சிறிது சிறிதாக வளர்த்து, பூரண வியாபகராகச் செய்து, நித்தியானந்த செல்வம் நிலைமை யாகக்கொடுத்தருளு தன்குருபிதாவாகவும் சிவத்தை உருவகித்துப் பெரியோர்கள் கூறிய சற்காரிய வாக்குகளால் எடுத்துக் கொள்ளும் பிரயோசனம் யாதெனில், நம் சுதந்திர காணியாகிய நித்திய செல்வம் நிலைமையாகத் தருகின்ற நம்பரம பிதாவான சிவபிரான் நமக்கேற்படுத்திச் செய்த கட்டளையில் ஒருசிறிதுந் தவறு தொழுகி, நமக்கன்னிய மான பலகாரியப் பிரபஞ்சச் சிறுசெல்வங்களிற் பற்றிய ஆசையைவிட்டு, பரபுருட கமன மின்றிய பதிவிரதையைப் போல், அவரே நமக்குத் தஞ்சமென அவரடித் தொண்டின் வழி நின்றொழுகுவோமாயின் அம்மலம் நம் மேற் பற்றாத வண்ணம் திருவடி ஞானத்தைப் பதித்து நம்மை யாட்கொண் டருளுவாரென்பதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

நான்காவது

மல இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது

கன்ம இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள் தம்முயிர்த் துணையாய சிவத்தை மறந்து மலத்தைப் பற்றிய குற்றமே கன்ம மெனப்படும். இக்கன்மம் காரியோற்பத்திக்கு முக்காரணமாதலால் மூலகன்மமெனப் பிரவாகா நாதியாய் நின்று இருவினைக்குங் காரணமாகி மனவாக்குக் காயங்களாலே காரியப்படச் செய்யும் தூலகன்ம ஆகாமியமாய் ஆணவத்தாலிகிருள்ளடங்கிப் புத்தி தத்துவம் பற்றக்கோடுறல் மாயையிற் சூக்கும கன்மமாய்க் கிடந்து பிராரத்த வாசனையின்றாற் வழிவருமப் பிறதின்கட் கிடந்து வித்து முளையைத் தோற்றுவித்தற்கு அங்கிலைக் குளிர்ச்சி துணைக் காரணமாதல்போல, தனு கரண புவன போகப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம்

ம் சிவசத்தி துணைக் காரணம், இருவினைப்பட்ட ஆகாமிய கன்மமே அதன் வழித்தாய துணைக்காரணம்" என்ற சித்தாந்தப்படி, இம்மூலகன்மத்தை நுகருவிக்குஞ் சமையத்தில் அவ் வாறன்றி இருவேறு அறிவாலுஞ் செய்த இருவினைப்பயனாகிய இன்ப துன்பங்களைப் பிரபத்து வாநுபவமாக்கூட்டுந் தலைவனை மறந்து தாமே தேடித் தாமேயுண்பதாக வெண்ணுந் தற்போதமே ஆகாமியமாய் வளர்ந்து சஞ்சிதமாய்க் கட்டுண்டு கிடந்து, மறு சனனத்திற் பிராரத்துவமா யூட்டப்படுதலையும் மறந்தவழி, உண்டாகின்ற தற்போதமே மீட்டும் மீட்டும் ஆகாமியமாக வளர, இவ்விதமே அளவிறந்த சனனங்கடோறும் பிறந்திறந் துழல்வா ராதலால், இம்மூல கன்மப் பிரபஞ்சங்கட் கெல்லாம் ஒருபுடை துணைக்காரண மென்பது சித்தித்தது. ஆயினும் இக்கன்மம் ஆன்மாவாகிய ஒருகருத்தாவாற் றேடிக் கொள்ளப் பட்ட குற்றமாகிய பொருளாதலாற் காரண மாகாது காரியப் பொருளேயாம்.

௭

இன்னும் ஒருவனுக்குப் போசன பதார்த்த விக்கினத்தால்விளைந்த ரோகத்தைத் தீர்க்கவந்த வைத்தியன், முன்னர் விரேசன ஔடதத்தால் அப்பதார்த்த விக்கினம் ஒரு சிறிதும் அவனுடலிற் றங்காது போக்கிப்பின்னர் மற்றோர் ஔடதத்தால் அந்ரோகத்தைத் தீர்க்குமாறு போல, மலபரிகாரராகிய சிவன் மல ரோகிகளான ஆன்மாக்கட்கு அம் மல மூட தற் போதத்தால் விளைந்த இருவினைப் பயன்களையும் புசிப்பித்துக்கழித்து, அதனால் இருவினையொப்பண்ணுஞ் சமையத்தில் சத்தி நிபாத முறையிற் செய்யுந் திருவடித் தீட்சையினாலே தத்துவநாச சர்வசங்காரஞ் செய்து, எஞ்சிய சஞ்சிதவினைகளையும் மறுசனனத்திற் செல்லாது கிரியா சத்தியால் நீக்கி, மூலமல சத்தியை ஞானசத்தியாற் றகித்து, சுத்தநிலையில் நின்மலசாக்கிரத்தி அனாதியிற் றூய்மைப்படுத்தி, அவ்வான்ம சொரூபத்துடன் நிற்கிற்பின்னரும் பழக்க வாசனையால் அவ்வசத்தைப் பற்று மாதலிற் பொருள் வகையாற் சித்துருபனைய அநாதியியற்கைச் சொரூப நிலையில் நிறுத்தி அந்நிலை தம்மோடு பின்னமற அத்துவிதமாய்ப் படும் பெருமையுடைய சிவரூப மாதலிற்றமது அகண்ட ஞானக் கிரியையினுள் ஆன்ம ஞானக் கிரியைகளை அடக்கி மூலமல சத்தியை யவரோடு சேர்ந்து, ஆன்மாச் சிவமென இருபகுப்பின்றி ஏகீபவித்து நிற்குஞ் சிவயோக நிலையில், அவ்வருளே பரையாக அப்பாரதீத பரமானந்த சிவசொரூப நிலையிலே ஆன்மபோத மடங்குதலாற் சிவசத்த முமின்றி, சிவாநுபவமும் நிகழாமல் அப்பொருளொன்றனையே உணருதலாகிய அகண்ட சிவஞானத் தோ

மேன் [illegible] முதலென்றும் ஒரு படித்தாய் ஒருங்கியைந் நிறுத்திக்-கர் [illegible] கொலாய இருவகை உபகாரங்களையும் பெற்றும் முத்தி இரண்டி [illegible] முபகரித்து இருகின்ற சிவத்தின்மேல் அடங்காத இச்சை மீ [illegible] ஆனந்தானு பவமாக்கு கின்ற நித்தியானந்த நிலையிலே இக்கன்மம் மூலவேர் தானுமின்றி அழிந்து போவதாலும், அநாதி காரணவினைக்கனி ஒன்றாகாது காரிய அழிபோருளே யாமென்பது சற்காரிய சித்தாந்த மதல் காண்க.

[illegible] ஆகவே, ஆன்மாக்கள் சுதந்திர வினைத் தாழ்வினாலே தமக்கு நித்திய உபகாரச் சார்பினையுடைய சுதந்திர கருத்த னாகிய சிவனை என்று நயர்ந்த குற்றமே மூல கன்ம மெனவும், இருவினைப் பயன்களை அனுபவித்தற்கும் அவ் வநுபவத்திற்குக் கருவியாகிய பலவேறு வகைப்பட்ட உருவங்களுடன் எண்ணிறந்த சனனங்கடோறும் பிறந்திறந்து முழுதற்குங் காரணம் இம்மூல கன்மமே யெனவும், இக்கன்ம மூலகா [illegible] அறியாமையை யகற்றி நல் லறிவினால் வந்த விசாரமுடையராகி, சட்சேதனப் [illegible] சங்களின் இயக்கம் முற்றும் அப்பெருமானது திருவருட் செயலே யெனக்கண்டு "சர்வம்சிவமயம்சகத்" என்பதை இடைவிடாத சிந்தையினராய்க்கொண்டொழுகி, அச்சாதன வலியினாலே ஆகாமிய கன்ம மேறாது தடைப்படவந்த இருவினையொப்பினாலே அக்கன்மத்தி னின்றும் விடுதலைப் படுவா ரென்பதும், அறியாமையை யகற்றி நல்லறிவின் விசார முடையராதற் கேது சித்த சுத்தியே யென்பதும், சித்த சுத்தியும் அப்பெருமா னருளிய கட்டளை யாகிய வேதசிவாகம விதி விலக்குகளை நன்குணர்ந்து ஞானேணி மயிர்ப்பாலங்களின் வழி நடப்பவர் சிலமாய் நேர் நின் றொழுக லாகிய வருண சம்ஸ்கார [illegible] முழுவுற வனுட்டிப்பாற் புண்ணிய விசேடத்தால் வருவ தென்பதும், இவ்வகைகள் வாய்த்தவழியே முற்கூறிய படி கன்ம விடுதலைப் படுவா ரென்பதும் இங்கே [illegible] யத்துணாற் பாலனவாகிய சற்காரிய சித்தாந்த மாகும்.

ஐந்தாவது

கன்ம இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஆறுவது

மாமாயை இலக்கணம்.

மாமாயை யாவது சிவபெருமானது பெருங் கருணையா[illegible]ன சிற்ற த்தியிற் பிரிந்த சுத்தப் பிரபஞ்ச மூல காரணமாய், பின்ன[illegible]சத்தி யான தாரகப் பிரம சிதாகாச மென்று சொல்லப்படும். [illegible] ஓமென் னும் பிரணவ ஓரக்கரமாயும் ஐந்தக் கரஞ்சேர்ந்த சமட்டி[illegible] பிரணவ சூக்கும பஞ்சாக் கரமாகவும், பிறவாகவும் விளங்கி, குண்டலி[illegible] விந்து சிவம் சுத்த வித்தை சுத்த மாயை யென்னும் பல உபசார[illegible] மங்களைப் பெறுவதாகவும் உளதாயினும் சடப் பொருளே யா[illegible] இவ்வாறுகச் சிவசார்பின்வியாபகத்[illegible] அன்றா, அ[illegible] மறைப்பால்ஞானம் [illegible] தோன்றுதலு[illegible] வியக்கிட த்தலால் அ வ்வான்மாவை மலத்தினின்றுங் கழற்றித் தானுகச் செய்யும் வல்லப உரிமைகள் தனக்கே யன்றிமற்றெருவருக்கின்மையால்அவர்அறிவை த்திறக்கும் பஞ்சகிருத்திய திருவுளங்கொண்ட சிவன், அநாதியே மலர கித தற்சுதந்திர அகண்ட ஞான சூக்கும சித்தா[illegible]ல் தனக்கென உருவ நாமம் தொழில் முதலிய யாதுமின்றி[illegible]சபாச மனவாக்கதீத சிற்சத் பொருளான பரமானந்த சிவ[illegible] நிலையில் நின்று [illegible] னும், இச்சீவர்கள் பொருட்டுச் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியமு[illegible] நா ம பின்றிச் செய்தல் சற்காரிய மாகாமையில் சார்பு [illegible] கும் முதறுணை நிமித்தமான மூவகைக் கா[illegible]களும் தானே நின்றும், தனக்கென மூலகாரண மேதுமின்[illegible] நிர்மல நிராலம்ப நிர்க்குண நிரவயவ பரிபூரண வஸ்துவாய், தன[illegible]பின்ன சத்திய கியசுத்த[illegible] பஞ்ச காரண சிதாகாச தாரகப் பிரமத்தைத்தன் சிற்சத் தி[illegible] யே[illegible]பித்து நடத்துஞ் செயற்கையால், அச்சத்தியே இலய யோக அதி[illegible]ரமான மூவகை உருவமாக அச் சிற்சத்தியை அபின்ன மா புடையராவர்.

அச்சத்தி உருவமே தன்னுருவமாகச் சிவசத்திசதாசிவமகேசுரருத் திர சிருட்ட சிவதத்துவேசனுயமர்ந்தபஞ்ச கிருத்திய பதியாக நின்று முன்னம் தானுகவே செய்யும் பஞ்ச கிர்த்தியத்தால் பமையாதி பஞ்ச

சத்திகளும் உன்மனை சமனைகளும் அவற்றின்காரிய பாநாத அபரநாத பரவிந்து அபரவிந்து கலாதத்துவ புவனங்களும் அணுசிருதர் அணுதர் அனந்தர் வியோமரூபர் வியாபகர் ஆகிய ஐவரும் அவர்பரிவாரம் அனந்தேசுரர் ஆதாரசிற் சத்தி காலாக்கினைய கூசுமாண்டேய ஆடகேசுர உருத்திர பேதங்களும் சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசுரன் ஈசான் ஆகிய மூர்த்த வடிவங்களும், இன்னும் ஈசானி பூரணி பூர்த்தி வாமை மூர்த்தியென்னும் அனுசதா சிவாதி சத்திபேதங்களும் உபாங்க வடிவங்களாகிய சூலம் நாகம் மழு வாள் வச்சிரம் நாகம் நீலோற்பலம் அங்குசம் ஈதமணி அக்கினி முதலியவைகளும், லௌகிகம் வைதிகம் அத்தியான்மிகம் அதிமார்க்கம் மந்திரம் என்னு சைவாகம ஞானங்களும் நான்கு வேதமும் இருபத்தெட் டாகமங்களும் சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி யென்னு நான்கு வாக்குகளும் நிவிர்த்தியாதி பஞ்ச கலைகளும் பஞ்சபூத நிமித்த பிரம விட்டுணு உருத்திர மகேசுர சதாசிவ அபரகுருத்தாக்களும், இடைகலை பிங்கலை சுழுமுனை நாடிகளும் ... காரிய சிருச்சிய தத்துவமான மந்திர பத வன்ன புவன தத்துவ மந்திரேசுர மகேச்சுர வஞ்ஞனேசுர புவனேச்சுர தத்துவேசுரர்களும், ஆதார அங்கு குண்டலினி சர்ப்ப சோம சூரியாக்கினி சத்தி மண்டலங்களும், அனுசதாசிவ அட்டவித்தியேசுர மந்திரேசுர உருத்திர அணுபேதங்களுக்குத் தனுகரணபுவன போக காரணமாகச் சத்தகலைமுதற் ... முப்பது விருவிகளும் ஆகிய இவைகளை ... நியாது படங்குடிலானாறு போல விரித்து ... ஒருகாலே பரவிந்து சிதா... காமமாயையும் சிவசத்தியின் விரிந்து ... பொருளோயாம்.

இச்சிவ சைதன்னிய சுகம்பான மகாமாயைக் கொண்டு தாணு ... இவற்றால் ... சகியமாய் முன் விரிந்த உன்மனு கலையினு விளங்குவதாய சுத்த சத்தி தாரிய ஞானக் கிரியா சத்தி பிரேரகத்தா வியங்கும் சிவ தத்துவங்களால் அசுத்த மாயையின் ... தோன்றிய கலை காலம் நியதி வித்தை ராகாதி வித்தியா தத்துவங்களையும் மூன் மலத்தை ஒதுக்கிய கலையினுல் விளங்கிய ஞானக்கிரியை தனின் உயிர்ப் பரிவைக் கொண்டு சூக்குமை யாதி வாக்குகளால் ஆன்ம தத்துவ ஞான கன்மேந்திரிய வாக்கு வசனித்த காதிகளையும், மற்றும் மந்திரேசுர மகேசுரர்களால் மற்றைய தனுவாதி விரிவுகளையெல்லாம் காரியப் படுத்தியும் இவ் வண்ட பிண்ட ஆதாராதாரமாய் ஆதார சத்தி அனந்த குண்டலி சர்ப்ப ஆதிகூர்ம ஆதிசேட காலாக் கினியா

திருத்திரயும் ரூங்கியும் மேல் சமூமுஞ்ஞாதியான பகாமேரு வாதி மலைகளால் நிறுத்தியும் அவ்வத் தானங்களில் நின்று தரித்தும் இன்னும் பஞ்சபூத சந்திர சூரிய இயமான னாகிய அட்ட மூர்த்தமான வீசுவரூபமாய் நின்று ஆக்கி நிறுத்தி அழித்தலாதி பஞ்ச கிருத்தியமுறையினால் சுத்தமாய கிருத்தியத்தைச் செய்தபின், அநந்த ஸ்ரீகண்டாதி கருத்தரில் அதிட்டித்துநின்று மாயாபிரகிருதிகாரியங்களைச் செய்யும் அயனரி யமன் என்னும் மூவரினு மதிட்டித்து முத்தொழில் களைச்செய்யும் சுத்தப் பிரபஞ்ச கிருத்தியபிரேரக தாபரமான சத்திப்பிரிவிற் றூரகபிரணவ மகாமாயையால் அசுத்தப்பிரபஞ்சகாரியங்களை ஆக்கி நிறுத்தினரெனவும், மலரகித உருவ நாம கிருத்திய காரணம் மலசகித உருவ நாம கிருத்திய காரணமாகச்சிலம்மாம் என்னுமிரண்டினுமே இருபிரிவினவாகச்சுத்த அசுத்தப்பிரபஞ்ச காரணமாகப் பரிக்கிரகித் தெடுத்துக் கொண்ட காரியப் பொருள்கள் ஆதலால் இவ்விரு வகைக் காரண காரியங்களும் இல்லை யாய்அழி யவே முத்தி பெற வேண்டுதலால் இம் மாயையும் விரிந்து ஒடுங்கும் காரியஅழி பொருளேயா மெனவும் நிச்சயித் துணருதலே சற்காரிய [illegible]மாகும்.

"யாதுபாதானத் தென்று மிறைவன்று னிலய மாகி
டேத மூன் றுண்டா யாகும் பேசுதற் குரியதொ
தமா யாயை மாயை டுண்டலி யமலை விந்து
திலா வாசி வித்தை சிவ மிவை யரியா யப்பேர்.

"ஆதியாங் காலர் தன்னி லணைத்தா ரியமுன வாக்கித்
திதிலாக் குடிலை காப்பட் [illegible] ஞானக் சோன்றுஞ்
சோதியா யருவமாகி யுலகெலாஞ் சூழ்ந்து மேலுப்ப
பேதியா தற்கு நாம நாதமாம் பேசுங் காலே"

ஆறுவது

மாயாயை இலக்கணம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

அசுத்த மாயா இலக்கணம்.

சிவம் மலம் ஆன்மாவென்னும் வஸ்துக்கள் மூன்றுமே அநாதிகாரண நித்திய வஸ்துக் களாயும், அவைகளின் தம்மியற்கைச் சொரூப நிலையே நித்தியே சத்தா யுளாயும், தம் செயற்கைத் தடத்த நிலையே பொய்யாய்த்தோன்றி அழிவதாயு முள்ளனவாம். இவற்றில்மலமும் ஆன்மா வென்னுமிரண்டும் தம்மியற் கைச் சொரூபநிலையுடையவாயினும் சட சேதனப் பிரபஞ்சங்களாதலாற் செயற்கைத்தடத்தநிலையைத்தாமே இயற்ற மாட்டாவாய்ச், சிவத்தால் ஆக்கப் படுதலே வேண்டுவன வாம். இனி மலரகித பரமானந்த சொரூப நிலையே அநாதி நித்திய மாயிருத்தல் சிவசொரூப லக்ஷணமும் சத்தும் அசத்துமாகிய இருநிலையு மறிவதாய், சுதந்திர அறிவின்றி வியஞ்சக அறிவுடையதாய், அவ்விரண்டன் கண்ணும் நிலைபெற்ற அனுபவமுடையதாயிருத்தல் ஆன்ம சொரூப லக்ஷணமும், அவ்வான்மாவின் ஞானக் கிரியைகளை யில்லையாகத் தன்னுளடக்கித் தானே மூடகேவலமாக்குதல் மல சொரூப லக்ஷணமுமாம்.

இனி, தன்னவாரிய சிவர்களின் மலத்தைக் கழற்றி ஞானத்தை விளக்கித் தானாகச் செய்யுங் கடமை மற்றொருவருக்கு மின்மையின் தனக்கே யுடைமையால் தடத்த நிலை பெறுவதற்கான ஏது மூலங்கள் ஒன்று மின்றி நிர்மல நிராலம்ப நிரவயவ மாயிருப்பினும் அவர்மேற் கொண்ட இச்சா பாசத்தால் தமதுயின்ன சடசத்தியாகிய சுத்த மாயையையே பரிக்கிரக மாகக் கொண்டு அருட்சத்தி உருவ தாரகமாய், இலய போக அதிகார அருவ அருவுருவ உருவ நாமமுடையராய், பசுபாசங்களைத் தடத்தநிலையாக்கிப் பஞ்சகிருத்திய நடனக் கிரியைகளுஞ் செய்யும் நிலை சிவதடத்த நிலையாகும். இவை பரிணமித்து அழியாது படங்குடிலானாற் போல விரிந்தும் ஒடுங்கும் தாரகப்பிரம காரண காரிய சுத்தப் பிரபஞ்ச மென்றுசொல்லப்படும். இனி ஆன்மா, தற்சுதந்திர ஞானமின்றி மலத்தினமிழ்ந்திச் சிவத்தை மறந்து தேடிய கன்ம மலத்தோடு பஞ்சகிருத்திய பதிகளுஞ் சேர்க்கும் மும்மலங் களுஞ் சேரப் பஞ்சமலங்களோடுங் கூடிக் கன்ம ராகுஞ் சகல நிலை ஆன்ம தடத்த நிலையாகும்.

அப்பதியின் சர்வஞ்ஞத்துவ வல்லபத்தால் திரிந்து நடக்க நிலையாகி மூடத்திற் கிடந்த சீவர்களின் அறிவை விளக்குங் கருவியாகிய தனு கரண புவன போக தத்துவ தாத்துவிகங்களுக்கு முதற் காரணமாக மாயை யெனப் பெயருடையதாய், அப்பதியின் ஔடத பரிக்கிரகமாய், அதன் காரிய கருவிகளால் அறிவை விளக்கி வினைகளை நுகருவித்துப் பாகப்படுத்தும் கில மல நடக்க நிலையாகும். இவை தோன்றி நின்று அழிதலை யுடையன வாகும். ஆகவே இம் மூன்றுமே நித்திய வஸ்துக்களாக வேதாகமங்களில் நிச்சயித்துக் கூறப் பட்டுள்ளனவாம். இவற்றிற் சூக்கும தூலமாகிய இருவகைச்சித்துக்களுமே காணப்பட்ட வஸ்துக்களாகவும், தூல சித்தாகிய ஆன்மாவின் சுதந்திர வீனத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, வஸ்து மூன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டன. இவை சொரூப நிலையிற் சிவம், ஆன்மா, மலம் எனவும், தடத்த நிலையிற், பதி பசு பாசமெனவும் பேசப்படும். இவ்வாறு, அநாதிகாரண வஸ்துக்கள் மூன்றே உளவாகப் பேசப் பட்டிருப்பினும், அவற்றை ஒருவாறு நுணுகிப் பார்க்குமிடத்து, சூக்கும தூலமாகிய, இருவகைச் சித்துக்களும், ஒன்றோடொன்று நித்திய சம்பந்த முடையவா யிருப்பினும், அத்தூல சித்தின் சுதந்திர வீனமே மலமாதலால், தூல பார்வையில் வஸ்து இரண்டே உளவெனக் காணப்படவும், இத்தூல சித்தாகிய ஆன்மா, அநாதியே தன்ஞான கிரியை சடமலமாய்க் கிடப்ப, சூக்கும சித்தாகிய சிவம் ஒருவரே அநாதி ஏகாடண நிலையில் நின்றவராய், பஞ்ச கிருத்தியத் திருவுளங் கொண்டு, தஞ்சர்வஞ்ஞத்துவ வல்லபத்தால் அம்மல மூடத்தை ஒருபுடை ஒதுக்கி, ஞான கிரியையை ஏகதேசத்தில் வெளிவரச் செய்து, ஆன்ம சத்தம் நிகழச் செய்தனர்.

அநாதியிலே நித்தியமாயிருந்த வஸ்து ஒன்றே உளதெனக் காணப்படவும் நின்று, புறம், அகம், சைவமாகிய முத்திறத்தால் விரிந்த, ஐம்பத்தாறு சமயங்களும், ஒன்றோடொன்று பிரிதலையாய் வேறுபட்டு உலையத் தாமே தனிமுதலாகி, தமது பஞ்சகிருத்திய பிரோகத்தால் வெளிவரக் காட்டிய ஆன்மாவிற்கு, முற்சுதந்திர வீனமாகிய மலசம்பந்த உரிமை தவறாது, மலகாரிய பிரபஞ்ச புவன போகங்களை ஆக்கி, அவற்றோடு முன்வழங்கிய பழக்க வாசனை ருசியினால், அப்பிரபஞ்ச போகத்திற் கிடந்துழன்று, ஒருவாறு பாகம் வர வினையின் நீங்கி, சத்தி பதிந்த, சிவஞான சீவன் முத்த பரசாயுச்சிய நித்தியானந்த அநுபவம் பெற்ற சுகாதீத நிலையினும், மலசத்தம் கெழாது உள்ளடக்கி,

...னும், சிவமென இருபொருளாய் நின்று, அவ்வான்ம சத்தி மும்மலமூடு உள்ளடங்கியிருந்தே சுத்திதத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்க, அநாதி ஏகானந்த நடன நிலையாய் நின்றபடி, அம்முத்திக் காலத்தும் தாமொருவரே ஏக நடனராய் நின்று நித்தியானந்த மூட்டுவாராதலால், வேதாகம புராண ஸ்மிருதி கலை ஞானங்களாகிய, சாத்திரங்களெல்லாவற்றாலும் அறுதியிட்டுக் கூறப்பட்ட நித்திய காரண வஸ்துக்கள் இம்மூன்றுமேயாக, மற்றைய வஸ்துக்களையெல்லாம் காரிய அழிபொருளாகவே துணிந்து நிச்சயித்துணர்தல் சற்காரியமாகும்.

இது இவ்வாறிருக்க, இனி, மலங்கண்மங்களோடு விரவிய அசுத்தமாயையாவது, முன்பேசிய வஸ்து மூன்றினுள் ஒன்றாகிய மலத்தின் காரியமேயாகும். இனி மாயை யின்றியே அவ்வசை இன்றி மல மூடத்திற் சயமெனக் கிடந்த சீவர்களின், மல வைத்திய ஔடத பஞ்ச கிருத்திய அனுக்கிரக காரண கருவியான திரோதான சத்தியிருத்தலினாலும், அதன் மூலமாகிய மலசொரூப நிலை, அழியா நித்திய வஸ்துவின் ஒன்றாயிருத்தலினாலும், இன்னும் அனேகராகிய சீவர்கள் யாவரும், தங்கள் இருதிறனறிவில் ஒன்றாகிய சுத்தையறிவு மோகியறிவு, அதனையின்றிப் பெறுதல் கூடாமையாலும், அவ்வசுத்தமாயை சிவபிரானாற் கொடுக்கப்பட்டன்றுமுதல், எண்ணடங்காத ஊழிக்காலச் சர்வ சங்கார மெத்தனை நடந்தாலும் தானழியாது நேரோட்டம் போலப் பிரவாகானாதியாய், முத்தி பரியந்தம் நிலைபெற்று நின்று, தன்காரிய தத்துவ தனுகரண புவன போகங்களையெல்லாந் தோற்றுவித்தலிற்குந் தகுதியுடைமையாலும், கன்ம வினைப் போகங்களைப் புசிப்பித்துக் கழற்றிய இருவினையொப்பின், மலபரிபாகச் சத்திநிபாத வெதிட்டலையினால் வருஞ் சிவஞானப் பெருங்கடலிற் கட்டுவோன், காண்பான், காட்சி, காட்சிப் பொருளாகிய திரிபுடிய சாதன கருவிகளின், கைவல்லிய மூலகாரண சோமாமணி விளக்கென்போன்று விளங்கும் பெருமை யுடைமையாலும், எங்கள் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள், இவ்வசுத்த மாயா இலக்கணங் கூறிய இடத்தில், "நித்தமா யருவாயேக நிலையதாய்" எனக் கூறிய பிரமாணத்தாலும், மாயையும் நித்திய காரண வஸ்துக்களுள் ஒன்றெனச் சிலர் சித்தாந்திகளென்பவர். அது பொருந்தாதவாறு மேற்காட்டுதும்.

மூலமல வைத்திய சிவபிரான் அம்மலத்தி னின்றுந் திரிந்து ளூடத பஞ்ச கிருத்திய ஆகந்துகபிரபஞ்ச காரண பரிக்கிர மாக எடுத்துக்கொண்டு இம்மாயையை, சிவசத்தி பிரேரக அநந்தர்கலைக் குழி, முதலிலே கலை தோன்றி. அவ்வாணவத்தை யோதுக்கி அறிவை விளக்குத லாகிய அருளை அலர்த்தும் நியதியும் அல்லது காலமும் அக்கலையோ டொருங்கே தோன்றிய அவதர நாமங்களாய் விளங்க, அக்கலையினால் மலமூடிய நீக்கி இயங்கிய போது ஞானசத்தி அறிவை விளக்க, அவ்வான்ம அறிவு ஏகதேசமாய் விளங்குதலால் அக்கலையினின்றும் வித்தை தோன்ற, அவ்வாறு தோன்றிய கலையும் வித்தையும் அறிவையுந் தொழிலையும் விளக்க, போக சுகங்களி னிச்சை அவ்வறிவின் விளைவாதலால் அவ்வித்தையினின்றும் அராகதத்துவந்தோன்ற இவ்வாறான பஞ்ச தத்துவங்களாகிய கஞ்சுக சரீரத்தைப் பொருந்திப் போகஏதுவான போதும் புசிப்புக் கிடமான தனு கரணாதி புவன போகங்களின்றி அவ்வியத்தமா யிருந்த மூலகாரணமாய் நின்ற இடம் பிரகிருதி ஆகையால், அவ்வித்தையி னின்றும் மூலப் பிரகிருதி தோன்ற, அதன்மேற் கலை வித்தை அராகம் என்னுந் தத்துவங்களால் காரியப்படும் இச்சா ஞானக் கிரியை மூன்று மொத்த விடம் பிரகிருதி யாகையாலும், அதிலிருந்தே தனு கரணாதி தோன்ற வேண்டு கையாலும் இவையின் விகாரமே குணமாகும்.

இப் பிரகிருதியி லிருந்து குண தத்துவந் தோன்றிக் குண சரீரமாய், இக்குண விகாரமாகு ஞான வேதுவே பிரதான மான சாத்துவிகமும் போக உன்முகத் தொழில் முயற்சியே இராசதமும், போக மோட்சத்திற்கு விக்கினமாய மல மூட அந்தகாரமே தாமதமு மாக இம்மூன்று குணங்களும் மலமிகுத் தால சித்தின் அம்சையாய் வேறுபட்டு விளங்க, அம்மூலப் பிரகிருதியின் அவ்வியத்த அவதரத்தில் சித்தமும் அந்நிலையிலே நிச்சயம் வரும்போது அக்குண தத்துவத்தி லிருந்தே புத்தி தத்துவமும், அப்புத்தியி லிருந்து தைசத வைகாரிக பூதாதி யென்னும் மூவகை அகங்காரமும், அவைகளில் சத்துவ குணத் தைசத அகங்காரத்தில் மனதத்துவமும், சோத்திரம் துவக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரிய மைந்தும், இராசதகுண வைகாரிக அகங்காரத்தில் வாக்குப் பாதம் பாணிபாயு உபஸ்தம் என்னுங் கன்மேந்திரிய மைந்தும், தாமதகுண பூதாதி அகங்காரத்தில் சத்த பரிச ரூப ரசகந்த மென்னும் விடய சூக்கும தன்மாத்திரை ஐந்தும், அப்பஞ்ச தன்மாத்திரையி னின்றும்

வெளியாதி பஞ்ச பூதங்களுந் தோன்ற இவ்வாறு கூடிய தத்துவங்கள் முப்பதிகாறுஞ் சேரப் புருடனையுங் கூட்டி அப்போக உன்முகமான புருடன் அதனை உண்டுயர் தனுவிற்கும் அத்தனுக்கள்வசித்தற் கிடமான அண்ட புவன மாட கூட தானங் கட்கும், அப்போக காரியமான போக்கிய பொருள்கட்கும் ஏதுவாய்க் காரியப்படும்.

பஞ்ச பூதங்களின், புற விரிவுகளாகிய கருவிகள் அறுபதும் மற்றைய புறப்பொருள் விரிவுகளு மெல்லாம் அப்பூத பஞ்சீகரணத்தால் விளையவேண்டுதலால், மயிர் முதல் தசை யீறான பிருதிவியின் குணங்க ளைந்தும், நீர்முதல் சுளியீறான அப்புவின் குணங்கள் ஐந்தும், போக்கு முதல் பரிசமீறான வாயுவின் காரியங்க ளைந்தும், ஆகாரம் முதல் சோம்ப லீறான தேயுவின் காரிய மைந்தும், குரோதம் முதல் மாற்சரிய மீறான ஆகாயத்தின் காரியங்க ளைந்து மாகிய இருபத்தைந்து குணங்களும், அண்ட பிண்டம் எவ்விடங் களினுஞ் செறிந்து பரந்தவின் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் ஒன்றுக் காயிர கோடியாய் ஐயாயிர கோடியும், மீட்டும் இருபத்தையாயிர கோடியுமான அண்டங் களாய் விரிந்தன வெனவும் இன்னும் பஞ்ச தன்மாத்திரையின் காலமாகிய விண்முதற் பிருதிவி யீறான பூதங்களின் குணங்கள், ஒன்று முதல் ஐந்நிறுக விரியினும் ஒரு பூதத்துக்குளவ்வோர் குணம் நிலை பெறுக உள வெனவும், இப்பூதங் கட்குப் புலன்கள் காரணமும் காரியமு மாய் விளங்கும், விண் முதற் றோன்றிய நான்கு பூதங்களின், கீழ் நிலையினின்ற பிருதிவி தன்னின் மேலாய அப்புவின் காரியங்களைத் தன்னுள் ளடக்கி மேல் வியத்த மாய் நிற்றலால் நீர் உயர்ந்த தல்லவா மெனவும், இனி இவ்வாறு கூடிய அகக் கருவிக ளான தத்துவங்கள் முப்பதி னோடும் புருடனைக் கூட்டிச் செலுத்த இந்தத் தத்துவங்களைக் காரியப் படுத்தும் பிரேரக கருவிகளான சத்தி காரிய சுத்தசிவ தத்துவங் களுக்குங் காரணமாய், இம்மாயை காரியமான மாமாயையும் தன்காரிய மான சூக்குமை யாதி நான்கு வாக்குகளுஞ் சிருட்டசிவ தத்துவங் களும் அச்சிவ தத்துவ காரியமாகச் சுத்த கோடி மகா மந்திரங்களும், பராசத்தி சூக்கும வடிவிகிய அகர ஆகார உகர ஊகார மீறாகிய விந்து நாதங்களிற் பிறந்த அக்கரங்கள் பதினாறும், இன்னும் அச்சத்தியின் காலதேகமாகிய ககர முதல் க்ஷகர மீறான முப்பத் தைந்துஞ் சேர்ந்த வன்னம் ஐம்பத் தொன்றும், பிரணவம் முதல் இரண்டக்கரந் தொடங்கி எட்டக்கரம் வரையுந் தொடரும் பதம் எண்பத் தொன்

றும் இப்பத நாயகருக்கு முதலாக விளங்கும் பதினொரு மந்திரங்களும் இப்பதங்களின் மேற் பொருந்திய இருநூற் றிருபத்து நான்கு புவனங் களும், அப்புவன கர்த்தாக் களுமாகிய உருத்திர தலைவருமாய்ச் சேர்ந்த சிருச்சிய சிவ தத்துவ மைந்தையுந் தன்னுள் ளடக்கும் நிவிர்த்தியாதி பஞ்ச கலைகளுந் தோன்றும்.

அவ்விந்துவி னின்றுந் தோற்றி முற்கூறிய அசுத்த தத்துவங்கள் முப்பதி னுக்கும் பிரேரக கருவியான சிவ தத்துவ மைந்தனோடுஞ் சேர்ந்த தத்துவங்கள் முப்பத் தைந்தினும் வியாத்த மாய், சடத்துவாக்களாகி நின்று சஞ்சித வினைகளைக் கட்டி யூட்டு விக்க முன்னைய சிருட்ட சிவ தத்துவங்களைந்தும் கலையாதி வித்தியா தத்துவங்களைக் காரியப் படுத்த, வாக்கு நான்கும் வசனாதிகளை விரிக்க, சூக்கும பஞ்சாக் கரங்கள் அந்தக் கரணங்களினின்றும் அறிதலைச் செய்ய, பஞ்சப் பொறிகளையும் பஞ்ச பூதங்களையும் மற்றைய ஐந்தக்கரங்களு மியக்க, பூத பஞ்சீகரண புற விரிவுகளை யெல்லாம் பத புவன நாயகர் களாலும் நடத்திய பிரபஞ்ச காரியங் களுக் கெல்லாம் முதற்காரண மாகவே யுள்ளது எனவும், இனி இவ்வாறு காரியப்பட்ட அசுத்த தத்துவங்கள் முப்பதும் இவையோடு சேர்ந்த புருடனும் இவற்றைக் காரியப் படுத்தும் பிரேரக கருவியான சுத்த சிவ தத்துவ மைந்தோடுஞ் சேர்ந்த தத்துவம் முப்பத்தாறும் இவ்வாறு சகலாவத்தை யடைந்த சீவர்களுக்குச் சுத்தாசுத்தானுபவ போகதான மாயிருக்கு மென்க.

இப்படிச் சகலாவத்தையி லறிவு விளங்கிப் போக உன்முக புத்தி பண்ணும் பருவம் அப்புத்தி தத்துவத் திலிருந்து தன்மம் ஞானம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம் என்பவும், அதன்மகுணங்களாலும் ஆகிய, இவ்வெண் குணங்களினின்றும் கரண காரிய இந்திரிய மான மூவகையான பாவ மைம்பதுந் தோன்றும். அவற்றில் அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங் களான கரணங்கள் பதின் மூன்றும் பஞ்ச தன்மாத்திரை பஞ்ச பூத மென்னுங் காரியங்கள் பத்தும்; ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியம் மனமென்னும் பதினொன்றும், அகங்கார மெட்டு, புத்தி யெட்டாகிய பதினாறுமாய்க் கூடிய அந்தப்பாவமைம்பதில் புத்திகுணங்களாய் விரிந்த தன்ம அதன்ம எண்குணங்களுள் தன்ம குணமான ஞானம் சாத்துவிக குணத்தாலும், மற்றைய தன்மகுணம் மூன்றும் இராசத குணத்தாலும், இவைக்கெதிராகிய அதன்ம குணம் நான்கும்

தாமத குணத்தாலும், விரிய இவ்வெண் குணங்களில் தன்மம் பத்து, ஞானம் எட்டு, வைராக்கியம் ஒன்பது, ஐசுவரியம் எட்டு, அதன்ம பத்து, அஞ்ஞானம் எட்டு, அவைராக்கியம் ஒன்பது, அனைசுவரியம் எட்டு ஆகக் கூடிய புத்திகுணம் எழுபதும், இன்னும் பிசாச முதல் பிராமணர் ஈறாகிய தெய்வ யோனிபேதங்கள் எண்வகைக்கும் இவ்வெண் குணங்களால் ஒவ்வொன்றுக்கு எட்டு முதல் அறுபத்து நான்குவரையும் விரியவக்க ஐசுவரிய குணங்கள் இருநூற்றெண்பத்தெட்டென்றும் இக்குணங்களில் ஒன்று முதல் ஏழுவரையும் எண்வகையால் விரிந்த முப்பத்தாறு எழுபத்திரண்டு நூற்றெட்டு நூற்றுநாற்பத்துநாலு இருநூற்றுப் பதினாறு இருநூற்றைம்பத்திரண்டு ஆகக்கூடிய குணபேதங்கள் ஆயிரத்தெட்டினையும், பசாச முதல் எண்வகையோனி பேதங்கட்கும் கூறிய ஐசுவரிய குணபேதங்களை இருநூற்றெண்பத்தெட்டெனக் கற்பித்திருக்கையால் பிரதானகுணங்களாகிய இந்த உஅ-ம் தன்மாத்திரைகளாய் விரிந்தகுணம் எழுபதுங்கூடிய முந்நூற்று ஐம்பத்தெட்டுக் குணங்களே இம்மனுடரிடத்திற் குறையாது நிறைந்துள்ளவாயினும், இவைகளின் மூலமாகிய புத்திகுணங்களெட்டினுள்ளும் இவ்வெட்டையுமுள்ளடக்கிய நற்குணத்தீக்குணமாகிய இரண்டுமே பிரதானமாகப் பிரியாது இவ்வுயிர்கள் தேடிய கன்மானுபவங்களைப் புசித்துக்கழற்றிய இருவினையொப்பில் விளையும் சத்திநிபாதம் வரையும் ஒழியாது நிலைபெறுகிற்கு மெனவும், இவைகளில் தேர்ந்தனை முதலிய வதன்ம குணங்களையே விசேடமாகப் பொருந்திய சிலர்கள் யாவராயினும் யாதனு சரீரத்தோடு நரகத் துன்பத்திற் கிடந்தழுவார்.

அவற்றிற் கெதிராகிய தன்ம குணங்களில், தன்ம வைராக்கியத்தால் உலோகாயத புத்த சமண ஞானமு முண்டாகும். அவ்வுலோகாயத சமயத்தில் மாயாவாத வேதாந்தம் முதலாக விரிந்த அநேகவாத சமயங்களில் அனுசரித்தவர், நெடுங்காலம் சனன மரண விடுதலையின்றிச் சக்கரத்திற் சுழன்று பின் கரையேறுவார். ஞானவைராக்கியத்தோடு சிறிது அருளுஞ் சேருமாயின் கன்மயோக சமய சாதன முடையராவார். இவ்வாறு புத்தியினின்றும் பிரிந்த குணபேதங்களால் விரிந்த புறம் அகம் சைவ மென்னு முத்திறங்களால் வேறுபட்ட முந்நூற்றறு பத்துமூன்று சமயங்களையும் தன்னுளடக்கிய ஐம்பத்தாறு சமயங்களினின்றும் அனுசரித்தவராவர்.

அவைகளின்றும் தப்பிய சாதனவிசேடத்தால் புண்ணியபாவந் துலையொத்து, சத்திநிபாதம் பெற்ற சிவஞான உணர்வினால் பஞ்சபூதப் பழிப்பு தெரியறவுணர்தல், அந்தக்கரண சுத்தி கலாதிநிராகரணம் சுத்த தத்துவ தூஷணம் என்னும் பஞ்சசுத்தியின் முறையினால் இப்பஞ்ச பூதங்களின் சொருபம்-சதுரம் பிறை (முக்)திரிகோணம் அறுகோணம் வட்டமாகவும், சுபாபம்-கிடத்தல் பரத்தல் வளர்தல் நிலைதல் தரித்தலாகவும், நிறம்-பொன்மை நீலாதியாகவும், குணம்-தரித்துப் பதஞ்செய்து நின்றுவிர்த்துத் திரட்டி இடங்கொடுத்தலாகவும், விசேடம் நவரத்தினநதி நீராதி உதாரக்கினியாதி நாடிகளிற் செல்லும் வாயுவாதி குரோதாதியாகவும், வியாபக வியாப்தி அண்டம் பிரகிருதி மாயை சதாசிவம் சத்தியளவாகவும், காட்சி-இவை பிரபஞ்ச மெனக் காண்டலாகவும், தரிசனம்-இவை சடமென உணருதலாகவும், சுத்தி இப்பூத பஞ்சீகரண புறக்கருவிகளாலாகிய அண்ட பிண்டங்களையெல்லாம் பொய்யெனக்கண்டு கழித்தலாகவும், இவ்வாறு பிரபஞ்ச பஞ்சபூதப் பழிப்பு நீங்கிய அவதரம், நான்குவாக்குகளால் இயங்கும் கன்ம ஞான பஞ்சப் பொறிகளையும் முற்கூறியபடி சொருப சுபாவ சுத்தியினால் தசகாரியங்களையுமுணர்ந்து இவையுஞ் சடமாமெனக்கண்டுகழித்து அதன்மேல் அந்தக் கரணங்களையும் தானே இயங்கமாட்டாத சடமெனக் கண்டு நீக்கி, மேல் அகக்கரண கலாதிகளும் சத்திகாரிய சிவதத்துவ பிரேரகத்தால் காரியப்படும் சடப்பொருளேயாமென்பதைத் திடமாக உணர்ந்து, இவ்வசுத்த காரிய கருவிகளையெல்லாம் கழித்து நீக்கிய பின்னரும் இவைகளையெல்லாங் காரியப்படுத்தும் காரண சைதன்னிய சிவதத்துவங்களே பெரும் பொருளெனக் கண்டபோதும், அச்சுத்த தத்துவங்களின் சொரூபம் நின்மலமாய், சுபாவம் நித்தியமாய், உருவம் வித்தைகள் வித்தையீசர் சதாசிவாதி பதமூர்த்திகட்குந் தனுகரணாதி ஆவதுமன்றி, விஞ்ஞானகல பிரளயாகல அபர முத்தர்க்கும் தனுகரணாதி கொடுப்பதாய், விசேஷ சிவ அதிட்டான தானமாய், குணம் அசுத்த மாயாகாரியங்களை நடத்தலாய், வியாப்தி விந்து சத்தியளவாய், வியாபகம் சிவவடிவளவுமாய் நிறம் படிகமாய், தரிசனம் இவையும் சிவசத்தியி னியக்கமெனக் காண்டலமாய், சுத்தி இதனையுஞ் சடமெனக்கண்டு கழித்து இவற்றையும் நீங்கிநிற்பதாய், இவ்வாறு சுத்ததத்துவங்களையும் தானே இயங்கமாட்டாத சடமெனக்கண்ட சிவஞானபக்குவரின் பாசதத்துவ விடுதலைப்படும் வழியாக முன்னேகூறிய பஞ்சகிருத்திய உற்பத்திமுறைப்படி சிவகிரியா சத்தியின் தொழிலறுதலாகிய பஞ்சகிருத்திய விடுதலை

யில், அச்சிவசத்தியா லியங்கும் சிருட்ட சிவதத்துவங்களின் பிரேரக மொழிதலால், அக்கலை வித்தை ராகமாதி தத்துவங்களால் காரியப்படு மிவரின் ஞானக் கிரியைகள் சிவியாது செயலற நிற்க, அந்தஞான க்கிரியைகளால் விரிந்த அந்தக் கரணங்கள் தொழிற்படா தொழிய அப்புறக் கரணங்களாற் செல்லும் பொறிகளெந்தும் கவருதலின் [illegible]ற் புலன்களைந்தின் போக பிரயோசனங்கள் இல்லையாய் ஒழிந் து அழிவனவாக, இந்தப்படி ஐவகைத் தத்துவங்களும் ஒருங்கே ஏரே சமுகத்திற் சிவசத்தி பிரேரக மறுதலாகிய ஒன்றினாலேயே அழிந்து நீங்கி விடுதலாகிய பிரபஞ்ச காரிய தத்துவங்களி னியற்கை இதுவெ னக் காணலே தத்துவ ரூபமுமாம்.

அத்தத்துவங்களையுந் தன்னையும் பிரித்து வேறாகக் காணுதலா கிய தத்துவ தரிசன ஆன்ம ரூபமும் அவ்வான்ம தரிசனத்திற் காண ப்படும் சிவரூபமும், அத்தத்துவ சுத்தி ஆன்ம சுத்தியாகிய சிவ தரிச ன சிவயோகமுமான தசகாரிய சாதனவழி ஒழுகிய மோட்ச இச்சு க்களின் சனன ஏதுவான பாசவிடுதலைப் படும்முத்திப ரியந்தம் நீங் காதுநின்று, மும்மலங்களையும் தனது வேகத்தினாற் கழற்றிக் காலத த்துவம்விட்டு நீங்க, அந்தப்படி பாசங்கழன்ற பரிசுத்த ஆன்மாக்களு க்கு மேல்வருஞ் சிவப்பேறாகிய சிவானந்தத்தை நித்தியானுபவமாக நியமித்து அப்பால் நியதிதத்துவம் விட்டுநீங்க, மேல்கலை வித்தை ரா கமென்னுந் தத்துவங்கள் மூன்றும், இவரின் ஞானக் கிரியைகளை விள க்கிக்கரண இந்திரிய விட்டய போகங்களினெல்லை முடிந்த இருவினையொ ப்பளவில் நின்று நீங்க, அதன்மேற் சுத்த கலாதிகளால் இயங்கிய அந் த ஞானக் கிரியைகள் பக்குவமுதிர்ச்சியால் அப்பெருங் கடலாகிய சி வ ஞானத்தோடு ஏகீபாவமாய்க் கலந்து உள்ளடங்கும் வரையும், அச் சுத்தகலாதிகள் நின்று அப்பால் நீங்க அவ்வான்ம ஞானக்கிரியைக ள் அநன்னியமாய் ஒன்றுபட்டு, அச்சிவஞான மயமாகவே விளங்கு மாதலால், சத்துப் பொருளாகாது, இந்திரசாலம் கனவு பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளா லிசைக்கப்பட்டு, நிலைப்படாது சடிதியிற்பொ ய்யாய்த் தோன்றி அழிவதான பொய்ப்பிரபஞ்ச காரியகாரணமான [illegible]நப்படி [illegible]னும், இன்னும் அவர்தாமே, "வகுத்திடவரும்வி [illegible] யெனும் வழக்குடையனுகி-ரசித்திடா ஞானச்செய்தி யநாதியே [illegible] தகிற்கும் - பகத்தவ முடையனுகிப் பசுவென நிற்கு மா[illegible] [illegible] எனவும் "அநாதி கேவலர் தன்னுண்மை" யெனவும், கூற [illegible]ற் றூம் இன்னும் இம்மாயையே மலமன்றி வேறுய்மல-

மென ஒருவஸ்து இல்லை யெனக்கூறும் வாதிகளுக் குத்தரங் கூறு
மவதரத்தில், ஆன்ம அறிவை மறைக்குந் தொழில் மலத்துக்கு
உளதாகவும், அவ்வறிவை விளக்குந் தொழில் மாயைக்கு உளதா
வும், ஒளியு மிருளும் போல ஒன்றுக் கொன்று எதிராகிய பகைப்
பொருள்க ளாகவும் பேசப்பட்டுள்ள இம்மலை, அவ்வான்மா
வோடு அத்துவித மாய்ப் பிரிபடாது ஒற்றுமைப்படும் பொருளாக
அநாதியே உளதாயின், அவ்வான்ம ஞானக்கிரியை மறைபடாது
விளங்கிய படியே இருக்க வேண்டியதால், இவ்வாக்குகள் ஒன்றோ
டொன்று முரணி, கேவலத் தன்னுண்மை யெனக் கூறிய சித்தா
ந்த சற்காரியம் பிழைபட, அவ்வான்மாவின் உண்மை சகல நிலை
யே யநாதி யெனக் கொள்ள வேண்டி வரும்.

இவ்வான்மாத் தன்னியற்கையின் வியாபக முடைய தாயினும்
சுதந்திர வினா தால சித்தாக வியஞ்சக மின்மையால், மலத்தினமி
ழ்ந்தி ஞானம் மறைதலால், தன்னுயிர்த் துணையாகிய சிவத்தை மற
ந்த குற்றமே மூலகன்ம மாக, அதன் காரிய வினைகளுக் கமைந்த
போகங்களைப் புசிப்பித்துதொலைத்தே அம்மலத்தினின்றுங் கழற்றித்
தாமாகச் செய்ய வேண்டிய சற்காரிய முறைதவறாது, அம்மலநோ
யைக் கழற்றும் வைத்திய நாத சிவபிரான், பஞ்ச கிருத்திய ஆதிகா
லத்தில் [illegible]கை யெனடத பரிக்கிரக சத்தியாக எடுத்துக் கொண்ட
மையாலும், ஒளடத பரிக்கிரக மென்ற சத்தார்த்தங் களாலும், இம்
மாயை அநாதி காரண மாகாது, ஆதி பஞ்ச கிருத்திய காரணமாய்
அக்கிருத்திய விதிதலை அந்தந்தி[illegible] காரிய அழி[illegible]பொரு ளாகவே
நிச்சயிக்கப் படுவதாம்.

இன்னும் சீவர்கள் அனேக[illegible]தலால் அவரின் மலவைத்திய
கிருத்தியம் சதாகாலம் வேண்டப் படுதலின், அவ்வான்ம இளைப்
பாற்றும் பொருட்டு அவராற் செய்யப்படும் அவாந்தர சர்வ சங்
காரகாலத்தில் தனுகரணபுவன போக்கியப்பொருள்களெல்லாம் ஒரு
சேர அழியப் பட்டாலும் அவற்றின் காரணமாகத் தான் அழியா
மல் நின்று பின் புன ருற்பத்திக் கேதுவாக அவைகளையெல்லாம்
மீட்டும் கொடுத்துச் சனனங்கள் தோறும் இடைவிடாது நீரோ
ட்டப் பிரவாகம்போலத் தொடர்ந்து நிற்கு முரிமை ஒன்றளவில்
ஆசிரியர் நித்த மாயென்னும் உபசார வசனத்தைக் கொடுத்தமையி
னால் அவாந்தர (இடை) அநாதி யெனப் பொருள் கொள்ளுதலே சற்
காரியமாகும். அவ்வாறு கொண்டாலும் இவ்வான்மா மலபாக மடை

ந்து இருவினை யொத்த சத்திநிபாத முத்தியந்தத் தத்துவ நாச இறுதிச் சூர்வ சங்கார காலத்தில், காரணங் கிடக்கிற் காரியந் தோன்றுமென்னும் சற்காரிய முறை தவறாது, தனுகரணாதி தத்துவ காரியங்களோடு அவைகளின் காரணமான இம்மாயையும் ஆசிரிய முறை அறுவிகைத் திட்சைகளால் ஒருசேரச் சங்கரித்துப் பின்சுத்தாவத்தைகளின் நிறுத்துவாராதலால், சீவரின் அநாதி மூல கேவலத்தில் நின்றும் விடுதலைப் படுத்தும் பஞ்சகிருத்திய பதி, ஆதிகாலத்திலே உண்டாக்கிக் கொடுத்து, முத்தியந்தத் நிலைச் சுத்த நிலையில் அழித்து விடுதலால் ஆதியு மந்தமு முடைய காரிய வழிபொருளாகு மென்பதை நன்று யூகித்துணர்ந்து அநாதி சகலம் அநாதி கேவல மென ஆன்ம நிலையை இரண்டு பட மூரணும் பின்னங்களை யொழித்து நித்தமா யென்க் கூறிய ஆசிரிய திருவாக்கினருத்தம் காலநீட்டிப்பைக் கொண்ட அவாந்தர நித்தியமெனச் சித்தாந்த சமாதான சற்காரியப் பொருள் கொள்ளுதலே சிவஞான உணர் வுடையோர் கடமை யாகுமென என்சிற்றறிவிற் கொண்ட ஆராய்ச்சித் தெளிவா மென்க.

இன்னும் சற்காரிய முணர்ந்த மெய்கண்ட சிவாசாரியர், "நெல்லிற் குமியு நிகழ்செம் பினிற் களிம்புஞ்-சொல்லிற் புதிதன் றொன்மையே" என்னும் உவமை முகத்தால் "வல்லிமல கன்ம மன்றுள்வாகு" மெனக் கூறிய திருவாக்கையே பிரமாண மாகக்கொண்டு சிலர் மும் மலங்களையும் அநாதி காரண நித்திய வஸ்துக்களே யெனப் பொருள் கூறி மகிழுவார் ஆனால் அதனை ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்தில் இம்மும் மலங்களும் முளையுந் தவிடும் உமியும் போல எனவே, அவ்வாசிரிய திருவாக்கினாற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைப் பொருளை மிக நுணுகிப் பார்க்கும் போது, நவலோகத்தினொன்றாகிய செம்பிற்கும், நவதானியத்தி லொன்றாகிய நெல்லுக்கும் தடையாக உள்ளது களிம்பும் உமியுமாகிய ஒவ்வொரு வஸ்துவெனக் காட்டி, அவ்விரண்டையும் ஒருசேர உவமைப் பொருளாக வைத்து, உவமேய மாகிய ஆன்மாவுக்குத் தடையாயுள்ளது இது வெனக் காட்டி இருத்தலாலும், இன்னும் மலம் கன்மம் மாயை யென்னும் மும் மலங்களையும் உமி முளை தவிடாகிய மூன்றனோடு மியைத்து, ஆணவ மலத்திற்கு உமியையும் கன்மத்துக்கு முளையையும், மாயைக்குத் தவிட்டையும் உவமை யாகப் பெரியோர்கள் நிச்சயித் தெடுத்துக் கொண்டா ராதலாலும்,

இச்செய்யு ளிலே ஒருவமையைக் காட்டிய உவமேயத்தோடு வேறிரண் டனையுஞ் சேர்த்து அன்றே யுள்ளன வெனக் கூறிய ஆசிரியர் திருவாக்கின் உள்ளக் கிடக்கையி னமைந்த சித்தாந்த உண்மைப் பொருளைச் சிவ ஞானத்தால் மெய்ந்நிலை கண்ட பெரியோர்களே சிந்தித் துணருவார். பசுஞான பாசஞானங் களோடு கூடிய நம்மவரால் யூகித்தறிதல் கூடாவாம். ஆயினும் அவ்வுமியோடு சேர்ந்த அரிசியே முளைபெறும் என்பதும், அவ்வுமி நீங்கி கழன்ற அரிசி முளைபெறா தென்பதும், அவ்வுமியின் நுண்ணிய ஒருபகுதியே தவிடென்பதும், அவ்வுமி யினால் விளைந்த பிரயோசனமே முளையென்பதும் ஆகிய இவ்வுவமான உவமேயப் பொருள்களை இயைத்துப் பார்த்தால் அவைகளி னுண்மைப் பொருள்களை ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இனி அவ்வரிசியை மூடியிருந்த உமியைக் கழற்றி அவ்வுமியின் ஒருபகுதியின் கொறுங்கலாய அவ்வரிசியி னின்றும் பிரியாது அத்துவிதமாய் ஒன்று படச் செறிந்திருந்த தவிட்டையும் அதன் காரியமாய் விளையும் முளையையும் நீட்டி அழிப்பவர் போல, மூலமல வைத்திய நாதன், இவ்வான்ம வியாபகத்தை மூடியிருந்த மூலத்தைக் கழற்றி அம்மல கொறுங்கலாய ஆன்மாவோடு பின்னி வேறற அத்துவிதமாய்க் கலந்திருந்த இம்மாயா காரண காரிய தத்துவ கருவிகளா லீட்டிய கன்ம முளையையும் வேரோடு இல்லையாய்க் கழித்து, தாமாந் தன்மையைக் கொடுத்தலாலும், அவ்வநாதி மலத்தின் காரியமாய் விளைந்த கன்மமும் அக்கன்ம போகத்தை யூட்டிக் கழிக்கும் ஊடக கருவியான தநுகரண புவனகாரண மான இம்மாயையும் ஆகந்துக மலங்களாய் இடையிலே கொடுத்து இடையிலே அழிக்கப்படுங் காரியப் பொருளாகையால் மெய்கண்ட சுவாமிகள் நெல்லிற் குமிபோலும் உவமை அணைத்துக்கூறிய உவமேயமான ஆணவ மலமொன்றே காரண வஸ்துக்களிலொன்றாய், அநாதியி னதாகவும், இனி உவமை சேராது அதனருகே அணைத்த வல்லி கன்ம மென்று மிரண்டும் அம்மல காரியப் பொருள்களா யிருப்பினும் மல வைத்திய கிருத்திய ஆதியிற் பரிக்கிரக மாக எடுத்துச் சிவருக்குக் கொடுத்த அன்றுமுதல் முத்தி பரியந்தம் அழியாது நெடுங்காலம் நீட்டித்து நிற்கு முறைமையைக் கொண்டு, உபசார வசனமாக அவ்வநாதி சத்தத்தை அணைந்து வைத்துக் காட்டிய உட்சித்திர முணர்ந்தவர் அம்மூன்று

ஆன் ஆணவ மொன்றுமே அநாதி யெனவும் மாயை கன்மம் இரண்டையும் பிரவாக அநாதி யெனவும் பொருள் கொள்ளுத லே சற்காரிய அருத்த மாகுமெனச் சிறியோருடைய புல்லறிவிற் படுகின்றது.

இங்ஙனம் அநந்தாதி மலமெனக் கூறப்பட்ட இம்மாயை அநாதிவஸ்துக்களி லொன்றாயிருந்து ஆன்மாக் களுக்கு வேண்டிய காலத்திற் பின்வந்து கூடிநின்று கன்மானுபோதம் முடிந்த முத்திக் காலத்தில், அந்த ஆன்மாவி னின்றும் விலகி, மற்றைய பெத்தான்மாக்களோடு பிரியாது சேர்ந்து கலந்து சதாகாலம் நிற்றலால் ஒருகாலு மழியாத நித்திய வஸ்துவேயா மெனவும் சிலர் கூறுவர். அது எவ்வா றென ஆராயு மிடத்தில், எங்கள் ஆசிரிய சுவாமிகள் இவ்வுயிருக்கு உவமையா யமைத்த நெல்லானது ஒவ்வோரரிசியும் தனித்தனி உமியினால் மூட்டப்பட்ட தவிடு செறிந்த நெல்லா யிருந்ததே யன்றித் தனித்தனி அரிசியா யிருந்ததே யில்லை. இனி அதனை ஒருவாறு உமிமூடாது அரிசி தனியே யிருந்த தெனத் தாபிப்பாராயினும் ஒரு அரிசியிற் பற்றி யிருந்த உமி தவிடுகளை அதனில் நின்றுங் கழற்றி மற்றொரு அரிசியிற் பொருத்துவார் யாரு மில்லை. இனிமேல் அணிந்து பொருத்தினும் அது பொருந்துவதோ இல்லை. ஒருகாற் பசைவைத்துப் பொருத்தி அமைத்தாலும் அவ்வரிசி முளைப்பதோ இல்லை. அது போலவும், ஒருவனுக்கு வந்த நோய்க்கிசையக் கொடுத்த ஔஷதம் அவனுடலிற் புகுந்து அந்நோயைக் கழற்றி, அதனோடு தானும் அவ்வுடலிற் சமித்து அழிந்து போனதே யன்றி மற்றொருவனுக்கு வந்த மறுநோய்க்கு ஔஷதமாக அவ்வயித்தியன் கையில் இருந்தது மில்லை. இனிவருவது மில்லை. அது போலவும், சர்வஞ்ஞத்துவ கருத்தனான மூலமல வைத்தியநாத பஞ்ச கிருத்திய சிவபிரான் காரணங்களா லியற்றும் நியவனுதி சீவர்களைப் போலாகாது, சங்கற்ப மாத்திர கிருத்தியத்தால் ஒரு ஆன்மாவின் மல நோய்க்குக் கொடுத்த ஔடதமான மாயா காரண காரியங்கள் போல் எவ்வகைப்பட்ட சீவர்கள் யாவருக்கும் அச் சங்கற்ப கிருத்தியமான ஒரே, முறையிற்றானே கொடுத்ததாய் முடியுமே யன்றி இம்மாயை மற்றொரு ஆன்மாவுக் கிசையாது.

வினை அழிவ தென்றே பெறப்படுகின்றது. இதுவு மன்றி அவ்வாறு சீவர்கள் யாவருக்குங் கொடுபட்டமையால் அம்மலநோய் நீங்கி முத்தி யடைந்த ஆன்மாவினின்றும் கழிந்த மாயா ஔடதத்

தை வாங்கி வைத்திற் றிடமாக வேறு ஆன்மாக்க ளின்மையாலும் ஆன்மாக்களோ டொற்றுமைப்படக் கலவாது தனிப்பொருளாய் நிற்றலுங் கூடாமையாலும், இதனை எடுத்துக் கொடுத்த சிவன் தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளவுங் கூடாமையாலும், அவ்வவ் வான்மாக்களின் வினைபொத்த பக்குவ தீட்சா சத்திநிபாத சர்வ சங்கார காலத்தில் தம்மாற் கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயா காரண பிரபஞ்ச காரிய ஆகம்புறமான தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றையும் முதலறத் தாமே தவித்துச் சாம்பராக அழிந்து விட்டாலென்றே யாவரும் உணரவுஞ் சொல்லவுந் தக்க துணிபொருளாகின்றது. இன்னும் இப்பூவுலக மனுடருக்குக் கூறிய ஆண்டு ஒன்று மேலுலக வாசிகளான தேவருக்கு நாளொன்றாகவும், அத்தேவ ஆண்டு நூறு கொண்டது பிரமனுக்கு நாளொன்றாகவும், அப்பிரம ஆண்டு நூறு கொண்டது விட்டுணுவுக்கு நாளொன்றாகவும், அவ்விட்டுணு வாண்டு நூறு கொண்டது ஒரு மகேசுர தினமாகவும், அது நூறு கொண்டது ஒரு சதாசிவ தினமாகவும், அவராயுள் ஒரு சர்வசங்காரப் பகற் றினமாகவும் தோற்றமின்றி நித்தியதின சங்காரஞ்செய்யும் மகா உருத்திர மூர்த்தியான பிரமத்தையும் நித்திய வஸ்து வெனக் கூறிய வேதம், "அச்சுத னய னமராகிய தேய ரவர்க்கு, நிச்சயம் பன்முகமனே யானபோது, செல[illegible]ம், பிரமவிட்டுணு வாதி தேவ சீவரையும் பிரமமெனக் கூறியபோதும் "பின்ன மன்றனைத் துதித்த போதில் - ஒருவரை விளம்பிற் றுணரே வுரைத்ததுமுகமனாமால்" என்ற படியும் அழியாத நித்திய ரென்னும் அருத்தத்தைக் கொண்ட அமராதி நாமங்கள் பேசிய சீவ சிரேட்டரா யிருந்தும் மலசகிதராய், துன்ப இன்பப்பிறப்புடையரான இவரையும் நித்தியரென்றே பேசியும், அம்மூவகையாரினும் வேறுபட்ட வயதினால் மேற்பட்டவற்றத் தாழ்வுடையராய் இருக்கவும் ஒரு சேர நித்தியரெனக் கூறிய வாக்குகள், அவர் வயதின் கால நீட்டிப்பைக் குறித்த முகமன் வாக்காதலே யன்றி நித்திய ரென்னும் பொருளையுணர்த்தா வாறு போல, சிவனையின்றி வேறு நிற்காத இம்மாயையும் அவரின் கன்மபோகங் கழித்தற் பொருட்டு வைத்திய சிவனால் இடையிலே கொடுபட்ட அன்று முதல், வேற்றுமையின்றி அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று, கன்ம போகம் கழிந்து இருவினையொத்த மலபரிபாகத்தில் தன்சத்தி கெடுதலே மலபாக மென்றுஞ் சற்காரிய முறையினால், அம்மலத்தின் முகற்பிரிந்த இருவகைச் சத்தியி னென்றாய், நடத்த அகோராகியாகிய சத்தி காரிய இம்மாயையும், அவ்வுயிரோடு நின்றே அழிந்து கெட்ட பக்குவத்தின் மேல்

அதன் சொரூபமான ஆவாரக சத்தி காரியங்களும், அடியோடே
ழிய, தன்சத்தி முழுவதுங் கெட்டு அவ்வான்மாக்களை டங்குதலா
இதன் கால நீட்டிப்பு முதலியவைகளைக் குறிக்க முகமன்றி அ
நித்திய காரணவஸ்து வாகா தென்பதைத் திடசித்தமாய்த் தெ
ந்த காட்சியிற் காணலாம்.

இதுவு மன்றி மலகன்ம நோய்க்கு மருந்தாகப் புதிதா யெடு
த்துக்கொண்டதென்னும் பொருளைக் கொழுவாட ஆகந்துக பரிக்கிர
கமாய், ஆன்மாவோ டொன்றுபடக் கலக்கும் பொருளாதலா லு
நித்தியத்துவம் பெறுதல் கூடாது. ஆகலால் அவ்வாறு எ
த்துக் கொண்ட மல வைத்திய நாதன் காரியப்படச் சேர்த்துத் தி
ட்டிய போல, அவனுடையமருந்தா யடங்கி அந்நோயின் விருண க
ளும் தானும் ஒருசேர அழிந்து மலபாகமுற்றிய முத்திக் கால
திற் காரண மிருப்பிற் காரியந் தோற்றும் என்னும் சற்காரிய
த்தின் தெல்லா மொருசேரக் கழற்றிய பஞ்சகிருத்திய விடுதலையி
விம்பகர்த்தி வெப்பிற் கடுமை பற்றித் தோற்றுங் கானற்றேர் முதி
யபட்டத்தால் அக்கிரணம் மறைந்த வழி இல்லையாய் அழிதல் போ
லவும், கனவிற் கண்ட பொருள் கனவு வந்தழி இதையே அழிந்
போனது போலவும், சாலவித்தை சாமர்த்தியத்தாற் பல வின
ப்படக் காட்டிய பொருள்கள் யாவும் அச்சாலம் நீங்கியபோது இ
லையாயழிந்து நீங்கியவாறு போலவும், சித்திரை வடிவங் காண்பார்
கண்கண்மறைத்தசித்திரவடிவம் போலவுங்காரணரூபத்திற் சிறி
காணப்படாமையால் வெறும் பொய்யெனக் கண்டு கழிக்கவே யென
கூறிய சிவஞான தேவர் வாக்கின்படி, சிவனால் ஆகந்துகமாய் எடு
த்துக் கொடுக்கப்பட்ட இம்மாயாகாரண காரியப் பிரபஞ்சங்கள் முழு
வதுங் காட்சி விசேடத்தால் அழியும் பொருளான மறைபடத்த பெ
யர் நிலையே யன்றி, சத்தாகிய மெய்ந்நிலைச் சொரூப வஸ்துவி னொ
ருகாமையாற் பொதுவிதிகளாற் காரண வஸ்துவெனக் கூறப்பட்
டதாயினும், நிலைப்படாது தோன்றி யழியும் பொருளாகக் கொள்ளு
ஞ் சித்தாந்த சற்காரியமாகும். இனி அவ்வநாதி மலத்திற்கு எதிர்
படையாய்க் கொடுபட்டது மாயை யென்பதை நிறுத்திய

"மாயாதனுவிளக்கா மற்றுள்ளங்காணுதே
லாயாதாமொன்றை யதுவதுவா-வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தொன்றுங்காட்டம்போற்
றன்மைமல மன்றறிளைதருண்"

என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தால் உட்டத்தன் மறைந்தழி அது வ[illegible]ய் நின்றுப், தனக்குக் கேடுத லில்லாத அக்கினியைப் போல அதுவதுவாய் நிற்கும் பளிங்கான ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கும் இருளாகிய மலமொன்றே அநாதியி லுள்ளதாக, அம்மல இருளைத் [illegible]ரக்கும் வைத்தியன் விற்பிய விளக்கொளியான இம்மாயையில் முதற்றோன்றிய கலையினுற் பின்னரே அம்மல விருளை ஒதுக்கி அவ்வாஞ்மாவின் ஞானக்கிரியை வெளிவரச்செய்தலால், வினைக்கீர யு[illegible]க் கூறியஇம்மாயை அநாதியிலில்லாது இடையிலே [illegible]ழிக கும்காரியப் பொருளேயாம் என்பதை, யாவரும் மிக எளிதி[illegible]யுமாறுபசமாத்தானியா காட்டப் பட்டது. இன்னும் "நெல்லி[illegible]ருத் தவிடுமிக னாதியாயே நெல்லைவிட்டு நீங்கும் வகை நின்ற [illegible]கிகழ்த்திர்-சொல்லி யிடிற்றுகளற்ற வரிசியின் பாலில்லை தொக்கிருந்து மற்றொரு நெற்றோன்றிடாவாம்-மெல்ல விளைவிடுமறவே யிவை போலவனுவை மேவு மலமுடல்கன்மமநாதிவிட்டிட நீங்கும்-நல்ல இவ[illegible]த்தியின்கட் பெத்தான் மாவை நணுகிற்குமாதரை [illegible]சமு மின்ருமே" என்னுஞ் செய்யுளிற் கூறிய தவுடுற்ற [illegible]ம் விசேடவடைமொழி கொடுக்கும் இயல்பினைப் பெற்ற அரிசியினுள்ளே: அம்முளை தவிடுமிகள் அடங்கி நிற்றற் கோரினை யின்மையின், அவ்வரிசியினில்லை யென்பதே தேற்ற மாதலானும், தவளற்ற அரிசியை உவமிக்கும் உரிமையால் அகள்படாது பரிசுத்த இயல்புடைய உயிரோடு அநாதியே சகசமாய் நின்ற மலமும், அதனோடு கூடிய மாயை கன்மங்களு மான மும்மலங்களும், முத்தி நிலையில் விட்டொளியு மெனத்தேற்றங் கூறினமையானும், அநாதியினு மூடனொடு அக்கியமா யிடையிற் பற்றியதே யாகத் துணியப்படுகின்றது. இனி அவ்வாறு முத்தி நிலையில் விட்டழியும் அதனை யடையாத பெத்தான்மாக்களோடு சேறிந்து நிற்றலால், ஆசிரியர் ஒருவாறு நித்தியமெனக் கூறிய திருவாக்கும் பிழைபடாது சமாதான [illegible] கண்டு கொள்க. இன்னும் "இருநிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா" வெனவும், அநாதியே மலத்தின் நீங்குதல் முதல்வன் வினையால் போல, அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதல் உயிரின் வினையாகு மெனவும்" "ஆகந்துக மலங்களின் நீக்குதற்குச் சகச மலமென விசேடிக்கப் பட்டது" எனவும், இன்னும் "முதல் வன் சந்நிதியில் நிற்பினும் சோபான முறையின் அறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாய உயிர் அநாதியே அறிவித்தால் அறிய மாட்டாமையால், உ அவ்வறிவை யிழந்து அறியாமையா யழுந்தவதே அவ்வுயிர்க்குப்

பந்தமாத லுணர்க எனவும், இன்னும் "அறியாமையைச் செய்வதாகிய கேவலத்தில் நிகழு மியல்பே மலத்திற்குத் தன்னியல்பு; விபரீத உணர்வைக் கொடுக்கும் சகலத்தின் நிகழு மியல்பே பொதுவியல்பாகலான் அவ்வநாதி மலமாகிய ஆணவத்திற்கு இருவகை இலக்கணமு மீண்டே பெறப்பட்டன எனவும்; இன்னும் "கட்டாய் நின்று விடயங்களை அறியும் வண்ணம் உயிருக்கறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வறிவைத் தடைசெய்து நிற்றல் மலத்தின் செய்தி ஆகவே, இவ்விரண்டிற்கு மொற்றுமை யின்றி ஒன்றோடொன்று இகலி நிற்கு மெனவும், மேலும் "இம்மாயை கன்மங்கள் போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானும் வேற்றுமை கூறுவார் அன்றமைந்த தென்றார்" எனவுங் கூறிய மெய்கண்ட சுருதி வாக்குகளானும் யாவருஞ் சிரமேற் றரிக்கத்தக்க பெருந்தகைமை பெற்ற சிவஞான முனீந்திர குருசுவாமிகள் திருவாக்கினாற் கூறிய பலபிரமாணங்களானும், இம்மாயை அநாதி காரண வஸ்துவென்றாகாது, ஆதியு மந்தமு முடைய ஆகந்துக மலமெனவும், காரிய அழிபொருளா மெனவுங் கண்டு கழித்துக்கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்த மாம்.

இன்னும் இவ்வாறு பலவேறுப் பிரமாணங்களானும் அநாதியன்றாது ஆதிகாரிய அழிபொருளாக நிச்சயிக்கப்பட்டு, இச்சீவர்களின் மலநோயகற்றும் வைத்திய பஞ்ச கிருத்திய பரம சிவம் தன்சத்தி வகையிற் றூரக பரிக்கிரக சத்தியால் அம்மூல மலத்தினின்றும் காரியப்பட ஒடுத காரண பரிக்கிரக சத்தியா யெடுத்துக் கொண்ட இவ்வசுத்த மாயையின் களங்க மறும்படி புடத்திலுற் சுத்தி செய்து மருந்தாகத் திரட்டி, தன்கைச் சிமிழில் அடைத்து வைத்தாற் போல, பராசத்தித் தானத்தில் சுத்த சடகாரண சிதாகாச குடிலா சிவசத்தி பிரேரக ஆதார சத்தி தாபரமுன ஆதி கூர்மச் சிலையின் ஆயிரஞ் சிரமுடைய அனந்தனாற் சுமக்கும் அசுத்தப் பிரபஞ்ச கமல பிருதிவி கந்தத் திருந்து முளைபோற் கிளம்பி அப்புமுதற் கலையிறுனனா மாய் வளர்ந்த தத்துவம் இருபத் தொன்பதில், அப்பு நனைக்க, அக்கினி எரிக்க, வாயு அசைக்க, ஆகாயம் விருத்தி பண்ணும்படி சத்தம் முதற் கந்த மீறான பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் முளைகளாகவும், அமரேசன் முதற் சிகேத மீறான புவன மெழுபத்திரண்டும் அங்கானத்தின் முட்களாகவும், முத்தி குணங்களால் விளைந்த பாவனைமைம்பதும், அந்தான ரூத்திர ராலகவும் ஞான கன்ம இந்திரியங்

கள் பத்தும் இரந்திரங்களாகவும், புத்தி குணம் பிரகிருதி புருடனென்னும் நான்கினோடுஞ் சேர்ந்த தன்மஞான வைராக்கிய ஐசுவரியங்கள் நான்கும் கால்களாகவும், அதன்ம அஞ்ஞான அவைராக்கிய அனைசுவரியங்கள் நான்கும் அக்கால்களின் எதிர்ப்புறக் கால்களாகவும், கலை வித்தை இராகம் நியதி யென்னுந் தத்துவங்கள் நாலும் அக்காளத்தின் முடியாகவும், மாயாதத்துவம் அக்காளத்தி னிதழ்விரியுஞ் சந்தியாகவும், அசுத்த காரியங்க ளமைந்த அக்கமல முதலின் கீழ்ப்புறத்தின் மேற் சுத்த வித்தை முதற்சிவதத்துவம் வரையி லமைந்த அட்ட வித்தியேசுரரும் அட்ட தளங்க ளாகவும், அகாரம் முதல் க்ஷகர மீறான ஐம்பது வர்ணங்களும் பீசமாகவும், சுத்த வித்தியா புவனகலா சத்திகள் அறுபத்து நாலும் கேசரமாகவும், பீதிறக் குடிலை கர்ணிகை யாகவும், வாமை, ஜியேட்டை இரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூததமனியான அட்ட சத்திகளும் மனோன்மனியு மாகிய நவசத்திகளும் கிழக்கு முதலான எண்டிக்கினும் நடுவினு முள்ள கேசராக்கிரங்க ளாகவும், ஞானங் கிரியை இச்சை ஆதி யென்னும் நான்கு சத்திகளாலும் வியாபிக்கப்பட்ட சூரிய சோம அக்கினி சத்தி மண்டலங்களின் அதிபர்களான பிரம விட்டுணு ருத்திர ஈசுவரர் நால்வரும், இதழ் கேசரம் கர்ணிகை விதை ஆகிய நால்வகை வட்டங்க ளாகவு மமையக் கூடிய காயடியிலே பிருதுவி முதற் பரை யீறாக வியாபித்து நின்று, பிருதுவி முதல் மாயையீறான தத்துவங்கள் முப்பத் தொன்றையும் பிரேரிக்கும் பரநாத அபரநாத பரவிந்து அபர விந்துக்களின் காரண சமனை உன்மனை பரசிவ குண மூலமான மேற்பு றமமைந்த குடிலாசன கமலத்தின் மேல் ஞானக்கிரியா சத்தியிரண்டும் அருவ உருவமாய் சத்தி காரியப்படும்.

அவ்விரண்டும் பொருந்திய தம்பாகார பீடலிங்க வடிவாய் விற்றிருக்கும் ஆதி மத்தியாந்த முப்பாகத்தும் சடப்பிரதான இச்சாக்கிரியா ஞான உருத்திர விட்டுணு பிரம பாகமாக ஆதி ருத்திர பாகத்தில் அதீத கலையும், மத்திய விட்டுணு பாகத்திற் சாந்திகலையும், அந்தமான பிரம பாகத்தில் மற்றைய மூன்று கலைகளுமாதப் பஞ்சக் கலைகளையும் நியாசஞ் செய்து, இனி அதீத கலையிற் சிவசத்தி தத்துவ மிரண்டையும் சாந்தி கலையில் மற்றைய சுத்தசுத்துவ மூன்றையும் வித்தியா கலையில் மாயை முதலான வித்தியா தத்துவ மேழையும் பிரதிட்டா கலையிற் பிரகிருதி அந்தக் கரண ஞான கன்ம இந்திரிய

தன்மாத்திரை ஈறாம் நான்கான தத்துவ மிருபத்து மூன்றும் நிவிர்த்தி கலையிற் பிருதிவி தத்துவ மொன்றும் ஆகத் தத்துவம் முப்பத்தாறு மடங்கத் தத்துவ நியாசமும், பின் பரவிந்து அபரவிந்து அபரநாத கலைகளாகிய புவனம் பதினைந்தும், மனோன்மனி யாதி வாமை யீறான ஒன்பதும், சதாசிவன் முதல் அநந்த னீறான ஒன்பது மாகிய புவனம் பதினெட்டு மாகிய புவனம் முப்பத்து மூன்றும் அதீத சாந்தி கலையிலும், ஈசானம் முதல் வாம மீறான புவன மிருபத்தேழும் வித்தியா கலையிலும், சிகண்டர் முதல் அமரேச ரீறான ஐம்பத்தாறு புவனமும் பிரதிட்டா கலையிலும், பத்திரகாளி வீரபத்திரன் முதல் காலாக்கினி யீறான புவனங்கள் நூற்றெட்டும் நிவிர்த்தி கலையிலுமாக இருநூற்று இருபத்து நாலு புவனமு மடங்கப்புவன நியாசமும், அதீதையிற் பதினாறு சாந்தியில் மூன்று பிரதிட்டையில் இருபத்து மூன்று வித்தையில் ஏழு நிவிர்த்தியி லொன்று மாக ஐம்பது வர்ணங்களு மடங்க வர்ண நியாசமும், அதீதையி லொன்று சாந்தியிற் பதினொன்று, வித்தையி லிருபது பிரதிட்டையி லிருபத்தொன்று நிவிர்த்தியி லிருபத்தெட்டு மாகப் பதங்கள் எண்பத்தொன்று மடங்கப் பதநியாசமும், சாந்தி அதீதையிற் சிவ ஈசான அத்திர மந்திர மூன்றும், சாந்தி கலையில் தற்புருட கவச மந்திர மிரண்டும், வித்தியா கலையில் சிகா அகோர மந்திர மிரண்டும், பிரதிட்டா கலையிற் சிரோ வாமதேவ மந்திர மிரண்டும், நிவிர்த்தி கலையிற் சத்தியோசாத இருதய மந்திரம் இரண்டும் ஆக மந்திரம் பதினொன்று மடங்க மந்திர நியாசமும் செய்து, அதன்மேல் தானு வடிவ ருமிடத்தே பரசிவ ஆவாகனஞ் செய்யும் படி மலர் தாங்கிய அஞ்சலிக்கரத்தைப் பிரணவ ஸ்தானமாகிய மூலாதாரத்தில் வைத்து மேலே கொணர்ந்து அப்பிரணவ பஞ்சாக்கரத் தொன்றான அகாராக்கர கருத்தப்பிரமனை, அவ்விருதயஸ்தானத்தின் தியான முறையால் விடுத்து அதன்மேல் கண்டஸ்தானத்தில் உகர கருத்தனை விட்டுணுவைத் தியான முறையாற் கடந்து, மேல் தாலுத்தானத்தில் மகர கருத்தனை உருத்திரனை விடுமுறை தியானத்தாற் கழிந்து, அதன்மேற் புருவ நடுவில் விந்துஸ்தான ஈசுவரனைத் தியான முறையிற் கடந்து நாதத்தான பிரம ரந்திரத்தில் சதா சிவனைத் தியான முறைப்படி தாண்டி, அதன்மேல் த்வனித்தான உன்மனி யந்தத்திருக்கும் பிரியசிவ சோகம் பாவனை யினாலே சிவமும் தாமும் வேறத் தியானத்தா லேகீப வித்துப் பின், அம்மலர்க் கரத்தைக் கீழிறக்கிப் புருவ நடுவிற் றங்கிக் கண்டு, ஜ்வனிபோ லொளியுள்ள சின்மய வான பரசிவ தேஜஸை இருதய ஸ்தானத்தி லிருக்கும்படி அவ

அஞ்சலி [illegible] கரத்தை அமைத்து, பூசாவிட்சிய [illegible]யான லிங்கத்திலே
ஆவாகனஞ் செய்து, பகவானே! இவ்வடிவி [illegible] [illegible] அடி
யேனுக்கு அருள்புரிய வேண்டுமெனத் [illegible]பித்து, தம்மு [illegible] னின்று
அருள்புரியுஞ் சம்பந்த சாந்நித்திய சந்நிதானமும், தேவரீர் திருவருள்
சதாகாலம் நீங்காதிருத்தல் வேண்டு மென்னும் சந்நிரோதனமும், அப்
பரம் பொருளின் இருதயாதி ஸ்தானங்களில் இருதயாதி மந்திரங்களை
க் [illegible]மாகச் சுற்றுதலான அவகுண்டனமும், பகை விக்கினங்களை
நீக்கி, பரம திருப்தி கொடுக்கும் முத்திரையும், பாத்திய ஆசமன அர்
க்கிய புட்பம்ஆதிய பத்துச் சம்ஸ் காரங்களும் தவறுதியற்றித்தம்மன
க் களங்க மறும்படி திருமஞ்சன பிடேகஞ் செய்து, தமது கன்ம
முத்திறமுங் கழற்றுவதாய தத்துவத் திரய ஆசமன பிராணயாமங்
கள் செய்து, தம்மறியாமையைக்கழற்றும் கிரியா சத்தியாகிய தூப
மும், தம்மறிவை வளர்க்கும் ஞான சத்தியாகிய தீபமு மாகிய இரண்
டானு மாராதித்து,பரபோதக் கழற்சியே திருப்தியும்முகவாசமு [illegible]
குத் தற்போதத்தை நசிக்கும் நைவேத்திய பஞ்சபூத சம்பந்த உப
சாரங்களுட் சந்தன பத்திர புட்ப பழ அன்ன தூப முதலிய பிருதி
வி உபசாரங்க ளான நைவேத்தியங்களும், பால் தயிர் தீர்த்தம் பட்டு
முதலிய ஆப்பியோப சாரங்களும்,பொன் இரத்தின பூஷணாதி தீப க
ர்ப்பூர முதலிய தைஜசோப சாரங்களும், தூப சாமர விசிறி முதலான
வாய் வியோப சாரங்களும்,கண்ட நாத துவனி தோத்திராதிமுதலான
காயேயோப சாரங்களுமாக, அன்பினர் செய்யும் வழிபாட்டை அங்கீ
கரித்தருளு மாற்றாலும், அண்ட பிண்ட [illegible] ஒளடத சிருட்டி செ
ய்யும் பரம சிவத்தா லிக்கம லாசன மூர்த்தி நியாச ஆவாகன அபிடே
க நைவேத்திய உபசாரா [illegible]யோக வகைகளாற் பரிசுத்த மாக்கி
அம்மூல மல இருளை அழிக்கும் விளக்கொடத பரிக்ரக விபூதியா
எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டதும், அங்ஙனம் பிருதிவி யுபசார நை
வேத்தியங்கள் நிவேதிக்கப் படினும் அப்பரம் பொருளுக்குப் பெற்
ற தமையு மென்னுநிறைவே நைவேத்தியமும், அந்நிறைவு குன்றுமை
யே முகவாசமு மாய், ஆராதனை முடிந்த பின்பு தாம்நித்தியானந்தச்
செல்வானு பவம் பெறும் பொருட்டு மூலமந்திர சூக்கும பஞ்சாக் க
ரத்தைச் சங்கார முறைப்படி இலயாந்தமாக உச்சரித்து நீக்கி அவ்
வுச்சரிப்பிற் கடந்த பிரபஞ்சாதீத சிவபஞ்சாக்கர தியானமே செபநி
வேதனமாய் நிரப்புக.

அதிகார பஞ்ச கிருத்திய காரியப்படத் தோன்றிய தற்போத ஞா
னக் கிரிகைகளைச்சிவஞானக் கிரியையி னுள்ளடக் குதலான நமஸ்கா
ரஞ் செய்து, சிவசத்தி யாதிகளைத் துதித்தலே செபமாக அவ்

வுபாதிகளை நீக்கித் தனது அருட்சத்தி நிட்கள வியாபக தரிசனஞ் செய்வதே சிவதரிசனமும், அச்சிவ பஞ்ச கிருத்திய விடுதலேயே அட்டபுட்பமும், அப்பஞ்ச கிருத்திய அதீத சொரூப நின்மல பரசிவத்தின் கண்வற் றிருப்பதே ஆன்ம நிவேதனமு மாக்கிச் சகலாவத்தையின் முப்பத்தொரு தத்துவங்களையும் வேறாகக் கண்டு கழித்து நீக்கிய சுத்தாவத்தையின் ஞானக் கிரியா சாதனங்களிற் காரியப்படுத்தி நின்ற நாத வடிவ பரசிவத்தையும் சொரூப சிவஞானத்தாற் ற[illegible] அப்பர சிவானுஞ் ஞையின் அப்பாற் சென்று, அநாதி ம[illegible]கித பரமானந்த அனுபவமே வடிவாகி ஆதி மத்தி யாந்த ரகித ஆன்மாக்களின் அந்தரான்மபரி பூரண வியாபகமாய் நிற்பினும், மாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவ மீறான முந்நூற்று அறுபத்து மூன்று சமயா னுட்டான சிவ பேதங்கட்கும் அளவிடப்படா ததீதமாய், அவரின் போகத்துவ காரண விந்து ஞான பதி ஞானக் கிரியைகளுக்கு மப்பாலாய வாக்கு மனாதீத கோசரமான பரம சிவத்தைச் சேர்ந்த அனுபவ நிலையை அமிழ்ந்து நிற்பதாய, பராமுக அருக்கியமிலே தவறாது நிற்றலாம் ஞானபூசையும், இதன் முன்னரே கழித்து நீக்கிய ஞானக் கிரியைகளோடு கூடியியற்றும் கிரியாபூசையின் விதியி னொன்று யமைந்த அந்தரியாக பூசையு மாகிய அற்புதானந் தானுபவ சிவஞான பூசை செய்யும் பேறடைந்த சிவன் முத்தராற் பெறப்படும் சிவசாயுச்சியத்திற் கேதுவாகிய சிவஞானத்தை எளிதிற் பெறற் கேதுவாயதுவ சரோகண முதற்றினம் சிவம் மலம் ஆன்மா வென்னும் முதலிறப்பட்டும்வஸ்து நிச்சய முணர்தலால் தன்னுருவகாரண பிரகிருதி நட்டமாம். இரண்டாந் தினம் ஆகாமிய கன்ம மேறாது பிராரத்துவ கன்மம் புசித்துக் கழித்தலால் இருவினை யொப்பும், மூன்றாந் தினம் இவ்விருவினை யீட்டத்திற்குக் காரணமான முக்குண நாசமும், நாலாந் தினம் அவ்வினைப் போகங் களைக் கலந்து ஞானக் கிரியை களுக் கூட்டும் அந்தக் கரண நாசமும், ஐந்தாந் தினம் பஞ்சப் புலன்களையுபகரிக்கும் அவ்வினைப் பயன் களைப் பற்றிக் கரணங்களிற் செலுத்தும் பஞ்சேந்திரிய நட்டமும், ஆறாந்தினம் அவ்விடய பிரயோசனங்கள் யாதும் அவ்வியிருக் கின்மையால் காமக் குரோதாதி ஆறுபகைகளுமில்லையாய் நீங்கலும், ஏழாந்தினம் இப்பிரபஞ்ச விடயாபேட்சையினாற் பயின்ற அணிமாவாதி அட்ட சித்திகளை விருத்திப் படச் செய்யும் சத்தகோடி மகாமந்திர நாசமும், எட்டாந்தினம் அவ்வாணவ தடத்த காரிய சுத்தா சுத்த கலை வித்தை ராகாதி வித்தியா தத்துவ நாசமாகிய அவ்வாணவ நட்டமும், ஒன்பதாந் தினமான திருக்காப்பு நாள் இவ்வாணவ பாகம் பண்ணும் திருவருளாகிய

திரோதாயி யான மறைப்பு நீங்கி ஒளியாக அ[..]லை வந்த வி[..]னை
நட்டமும், மற்றை[..] பத்தாம் விழாப் பேரின்பாதிக்கமும், [..]திநோரா
ம் விழாப் பதிபசுபாச நிருத்தமுமாமெனக் கூற[..]ட்ட இவ்வுற்சவா
ரம்ப அனுஞ்ஞை அங்குரார்ப்பண மூலபிருதிவி[..]ப்புவின் காரணமா
னது மாயை அசுத்த மாயா பரிக்கிரக சத்தியி[..] பெருந் தகைமை
யை இத்துணைத் தென நாமா மதித்துணர வ[..]லம். ஆதலால் இம்
ம[..]யைப் பரமசிவம் இவ்வாறு பலபட சத்திகளாற் பரிசுத்தமாக்
கி[..]ங்கள் மூலமல நோய்க்கு மருந்தாக அம்மல சத்திகளிரண்டில்
தடத்த நிலைக்குரிய அதோநியாமிகா சத்திகாரிய விளக்காய்ப் பரிக்
கிரகித்து, பஞ்ச கிருத்திய திரியின் ஒளியேற்றி அவ்விருளைத் துரந்
து நித்தியானந்த பரசுக மூட்டும் கருவியான அசுத்தப் பிரபஞ்ச மு
தற்காரண மாயை யெனப் பெயரிட்ட மலதடத்த காரிய அழிபொரு
ளாதலாலும், இம்மல சொரூப ஆவாரக மறைத்தலும் அதோ நியமி
கா விளக்கலும், இவ்வுபிரோ டத்துவித நிலையிற் கிடத்தலும் ஒன்றே
லுமேயன்றி வேறு தனித்து நிற்றலும் வியாபக மாதலும் கூடாமை
யாலும், இருளு மொளியும் நோயும் மருந்தும் ஓரிடத் திருத்தல்
கூடாமையாலும், உயிருக்குளதான அவத்தைகளிற் கேவல சகல
ங்கள் ஓரிடத்திற் பேசப்படா மையினாலும், அம்மூல மலத்தின் தட
த்த காரிய அழிபொருளே யாமெனவும், இன்னும் தனக்கெனச் சுத
ந்திர ஞான மின்றிய ஆன்மா சோபான முறையி னுணர்த்த உணர
வேண்டுதலின் அதனிடையிற் பற்றி அயர்ந்தநே அநாதிமல சகித
னென்னுங் காரியப் பட்ட சீவ தடத்த நிலையான பசுத்துவமும், அ
ப்பொய்க் நிலையிற் றேடுஞ் செயற்கையால் விளைந்த கன்மமும், அதனை
நுகருவித் தழித்து மல நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தான இம்மாயை
யும், இந்திர சாலம், கனவு, பேய்த்தேர் முதலிய உவமைகளோ டி
யைத்துப்பேசிய பிரபஞ்சப்பொய்நிலையை விடுத்துத்தன்னியற் கை
ச்சொரூப மெய்நிலையையடைந்தே முத்தி நித்தியானந்தம் பெறவே
ண்டுதலால், அநாதி நிச்சய மாகப் பேசப்பட்ட வஸ்து மூன்றின்
சொரூபநிலைக் காரணமே நித்திய மாகு மன்றி, தடத்த நிலைக் காரி
யங்க ளெல்லாம் அழிபொரு ளாதலால் இம்மாயையும் தோன்றி அ
ழியும் காரியப்பொருளாகக் கொள்வதே சற்காரிய சித்தாந்தமாகும்.

ஏழாவது

அசுத்த மாயா இலக்கணம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

சிவஞான சாதன இலக்கணம்.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூப சிவத்தின் சர்[illegible]திவ. சர்வஞான சர்வானுக்கிரக காருண்ணிய சாம்பிராச்சிய[illegible]மே சொரூப சிவசத்தி யென்றும் சூரியனுங் கிரணமும் போலொன்றுதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய், வேற்றுமையின்றி நிற்கும் அச்சிவ குண சத்தியே சிவஞான மெனவுஞ் சொல்லப்படும். அந்தச் சிவஞானம் சிவத்தோடு அபின்னமாய் ஒன்றுபடக் கிடந்த சொரூப நிலைப் பரஞான மெனவும், பின் அனாதி நித்தியேசுரர்க்குச் சமட்டியா யுபதேசித்து மலசகித சீவர்க ளுணர்ந்து அதனை யடையும் பொருட்டுக் கட்டளையாகச் செய்தவாக்கு மூலமாக, அனுசதாசிவர் பதின்மருக்கும் சிவ பேத மாகவும், உருத்திரர் பதினெண் மருக்கும் உருத்திர பேதமாகவும் உபதேசித்த இருபத்தெட்டாகமங்களும் அபரஞான மெனவும் படும். இவ்வாறு பிரித்துக் கூறப்பட்ட அபரஞான ஆகம சித்தாந்தங்களே குருபரம் பரையாக இப்பூமியில் வந்து சுதந்திர ஞான மின்றிய நம்மவருக்கு உபதேசிக்கப் படுவனவாம்.

இன்னும் பரை ஆதி இச்சை ஞானங் கிரியை யென்னும் பஞ்சசத்திகளாயும், சத்தி விந்து மனோன்மனி மகேசுவரி உமை திரு வாணி என்னு மெழுவகைச் சத்திகளாயும், ஈசானி பூரணி பூர்த்தி, வாமை மூர்த்தி யென்னும் அனுசதாசிவ ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரணி செனனி உரோதயித்திரி யான மூவகைச் சத்திகளாயும், வாமை ஜியேட்டை ரௌத்திரி காளி கலவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி, சர்வபூத தமனி என்னு மட்டசத்திகளாயும், இன்னும் இவை போன்ற அநேக சத்தி பேதங்களாகவும் விரிந்து நடத்த காரியப்படவந்தவைக ளெல்லாம் இச்சிவஞான சத்தி யொன்றே யாகும்.

சீவர்களை அநாதியே பற்றிநின்ற மலசகித மாகிய பெருங்கடலினின்றுங் கடப்பித்துத் தம்மைக் கொடுத்துத் தாமாகச் செய்யும் சர்வ சாமர்த்திய காருண்ணிய சகலானுக்கிரக சம்பிரதாய முடைய இத்துணைப் பெரும் பொருளாகிய சிவஞானச் சார்பினதாய அதனையே அநாதிநித்தியானந்த செல்வமாக அனுபவிக்கும் உரிமை சொந்தமாக வுடையதும் அசத்தையும் பற்றும் இயற்கையாலமைந்த சுதந்திர ஞானமின்மை

யவும் அநாதியே மலத்தினுன் மறைந்து தன்வியாபக மனுப்பட்டுச் சுருங்கியும், அம்முதல் கெடாது சேற்றின் மறைந்து கிடந்த மாணிக்கம் போற் சிறுவியாபகத்தோ டிருந்ததனால் கிஞ்சித் அறிவன் என்று சொல்லப் படுவனவாய்ச் சடமாய்க் கிடந்த ஆன்மாக்களின் மலத்தைக் கழற்றிச் சிவமாக்கி நித்திய செல்வத்தைக் கொடுக்குங் கடமை தமக்கே யுடையவராகிய சிவம், அநாதி மலரகித நித்தியானந்த சிவ சொரூபராயினும், சித்தென்னுஞ் சாதி யொருமையால் தம்மோடு அத்துவிதமாய்ஒன்று படும் வியாபக வியாப்பிய சம்பந்த முடைமையால் புத்திரரா முரிமை பூண்ட அவ்வான் மாக்கள் மேற்பற்றிய இச்சா பாசத்தால் தம்மோடு அபின்னமா யிருந்த அருட்சத்தியினொருபிரிவில் தம் முருவ காரண தாரக பிரணவத்தைத் தோற்றுவித்து, அதன் மூலமாக இலய போக அதிகார அவத்தித பரசிவன் சதாசிவன் மகேசனென, அருவ அருவுருவ உருவ சோபான முறைப்படி உருவ நாம முடையராய் மலசகித கன்ம சேட்ட சீவர்களாதலால் அம்மல வுடலையே அவருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்னும் சற்காரியந் தவறாது, அம்மூல மலத்தி னோர்பிரிவில் தனுகரண புவன போக காரணமாக மலகாரியமான மாயையைத் தன் பரிக்கிரக சத்தியி னொன்றாக வைத்து, இன்ன கன்மச் சீவருக்கு இன்ன தனுவில் இன்னபோக மூட்டுதல் வேண்டு மென்பதை உணர்த லாகிய சூக்கும பஞ்ச கிருத்தியத்தை முன்னமே செய்து பின் தனுகரண புவன போகங்களை ஆக்குத லாகிய தூல பஞ்ச கிருத்தியத்தை யியற்றி, அகக் கரண புறக்கரண பொறி புலன் முதலியவை பொதிந்த பஞ்சபூதக் கூடாகிய உருவத்தினு ளமைத்து, புறக் கரணங்களாகிய மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் உள்ள மென்னும் ஐவகைக் கரணங்களினும், அகர உகர மகர விந்து நாத மென்னும் ஐந்தக்கரஞ் சேர்ந்த சமட்டியிற் பிரணவரூப சிதாகாச சுத்த மாயா சபையிலே சதாசிவ மகேசுர ருத்திர விட்டுணு பிரமா வென்னும் ஐவகைக் கிருத்திய கருத்தாக்களை, அவ்வக் கரங்க ளைந்தினும் இருத்தி, இம்முத்திறத் தைந்த னோடும் அம்மல மூட சடமாய்க் கிடந்த அவ்வான்மாவைச் செறியச் சேர்த்துக் கலந்து, அவ்வறிவைத் திறக்கும் அதிசூக்கும பஞ்ச கிருத்தியம் புரிதலான இம்மூவகைப் பஞ்ச கிருத்தியத்தா லன்றி இவ்வான்மாக்கள் அறிதற் பயனடையாதெனவும், இவ்வா றறியு மறிவும் ஏகதேச அறிவேயா மெனவும், இதுவே "சோபான முறையி லறிவிக்க அறியுந் தன்மைத்தாய வுயிர் அநாதியே அறிவித்தா லறிய மாட்டாமையால், அம்மாட்டா

மையாகி அறியாமையி லழுந்துவதே அவ்வுயிர்க்கு அநாதி பந்தமாத லுணர்க,, என்னும் சற்காரிய வசனத்தின் கருத்தா மெனவுங் கொள்ளப்படும்.

இவ்வாறு கருவி கரணங்களோடும் அறிவை விளக்குஞ் சகல நிலையிலே அநாதியே பற்றிய மூலமலமும் அதனால் விளைந்த கன்மமும் அம்மலத்தை ஒதுக்கி அறிவு செயல்களை விளக்கி அக்கன்மத்தை யூட்டுவிக்கும் காரணமான மாயையும் அதன்காரியமான மாயேயமும், அதனைக் காரியப்படுத்தும் கர்த்தவ்விய திரோதானம் என்னும் ஐம்மல சகிதனாய், போக உன்முகப்படுத்திய மூவகைப் பஞ்சகிருத்திய அருளையே கச்சியப்பசுவாமிகளும் பல்லுயிர்க்கருளைப்பூக்கு,, என்னும் வாக்கினுல் இலக்கியமாக யாவருமுணரும்படி விளக்கியருளினர். இனி இவர்தேடியகன்மம் புசித் தழிதலேயன்றி மற்றொருவகையானு மழியாதென்னும் சற்காரியமுறை தவறாது அதனைப் புசிப்பித்து நீக்கிய இருவினையொப்பிலே தன்சத்தி பதித்து அவரின் சிற்றறிவுச் சுயம்பின் வியாபகமாகச் செய்து சிவமாந்தன்மைப் பெருஞ் செல்வம் கொடுத்தற்காகிய சாதனவழி ஒழுகும்படி எண்ணத்தகாதது செய்யத்தகாதது இது எனவும், எண்ணத்தக்கது செய்யத்தக்கது இதுவெனவும், அறிவிக்குங் கட்டளையாய், தம்முபதேச குருபரம் பரையாக இவர் வசிக்கும் புவனங்களில் வருவித்து செய்து அதனைவாசித்து உணருதற்காக அவரின் சிற்றறிவை வளர்க்குஞ் சோபான முறைப்படி முன்னரே மூடியிருந்த அறிவைத் திறக்கும் அருள்முகை அலருதலாற் சீவர்களின் உடல்வளருதல்போல அறிவும் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்த ஐந்தாம் பருவத்தில் கல்விக்கழகத்தில் வைத்து முதலெழுத்தின் வரம்பாடுகளும் அதன்மேற் சங்காரமுறைப்படி வைகரிவாக்காகப்பிறந்த அவ்வெழுத்தி னுருவங்களும் ஓரெழுத்து முதற் பல எழுத்தால் வரும் பதங்களும் அவை ஒன்றோடொன்று புணருதலும் அதன் மாத்திரையை அளவு படுத்தும் கணிதங்களும், அப்பதங்களி னுண்மைப்பொருளை எடுத்தற் காகிய நிகண்டு இலக்கணம் தருக்கமாகிய கருவி நூல்களுமான இம்முறையெல்லா முணர்த்தி அறிவு விரியச்செய்து, அவ்வறி வினாலே அக்கட்டளைகளை புணர்த்து அவற்றின் மெய்ப்பொருளாகிய சாதனங்களை அனுட்டித்து அவைகளின் பயனடைதல் காரணமாக முன்னுரைத்த நாலகிருத்தியமாகத் தேற்றுவித்த ஐம்பூத பஞ்சீகரண நூல பிரமாண்டமத்தியில் சுழுமுனை நாடியான மகாமேருவைச் சூழ்ந்த சத்த

அச்சவிளாங்க சத்ததீவின் உள்ளிடமா யமைந்த ஜம்புத்தீவின் கவவருடத் தோன்றுன பாரத வருடத்திலும், நவகண்டமாகப் பிரித்து மிலேச்சகண்டமா [illegible] யக்கிய எட்டுப் பாகத்தையு மொழித்து எஞ்சிய ஆயிர யோசனை [illegible] அளவின தாகிய குமரிகண்ட மான இத்தேசத்திலே [illegible]ங்கு காய்கனி முதலிய [illegible]களும் நெல்முதலிய தானிய வகைகளு மாகிய உணவுப்பொருள்கள் விளைதற்கான காலபோக மழை வருஷித்தலும் கங்கை பொன்னி யமுனை நருமதாதி தீர்த்தங்களும் ஆயிரத் தெட்டுக் கணக்கான சிவஸ்தலங்களும் அப்பெருமானுக் கன்பராய் நால் வகைச்சத்தி நிபாத முறையின் அவரடித் தொண்டின் வழிநின்று அநுட்டிக்குஞ் சாதனங்களுக்குத் தக்க பரமுத்தி உயிர் முத்தி பரமுத்திகளையும் பெற்றுள்ள மெய்யடியார்களும் நிறைந்துள்ள விசேஷங்களைப் பெற்ற முக்கியஸ்தானமாகிய இவ்விந்திய தேசத்திலே தேவத்துவ பாஷை யாகிய சம்ஸ்கிருதம் செந்தமி ழென்னும் இருவகைப் பாஷைகளாலு முணரும்படி வேதாகம ஸ்மிருதி புராண கலைகள் காவியங்கள் சித்தாந்த நூல்களாகி முதல் வழி புடை நூலாகிய சாத்திரங்களும், இவைகளி னுண்மைப் பொருளை உணராது யானைகண்ட குருடர் போலக் கீழ்ச்சமயங்களை அநுசரிக்கக் காட்டும் பூர்வபக்க நூல்களு மாகிய இச்சாத்திரங்க ளெல்லாம் நிகழும்படி செய்தும், இம்மத்தியத்தானப் பூமியின்கீழ்ச் சத்த பாதலங்களையும் அவற்றிற்சில விடங்களில் அக்கட்டளையிற் றவறிய சீவர்களைத் தண்டிக்கும் சிறைச் சாலையாகிய இருபத் தெண்கோடி கும்பீபாக நரகங்களையும் ஆக்கி வைத்தும், இப்பூமியின்மேலுலகங்களில் அக்கட்டளையிற் கூறிய பசு புண்ணியங்களை வழுவா தியற்றி னவர்க்குக் கொடுக்கும் இன்ப பதமாகத் துறக்க வுலகத்தையும், அதன்மே லுலகங் களிற் பசுபுண்ணியத்தின்மேலான தவநெறி பூண்டொழுகு மவருக்குஇன்ப பதங்களாகச் சனலோக தவலோக சத்திய லோகாதிகளையும், இவற்றிற் கெல்லாம் மேலாகிய அண்ட வோட்டி னெல்லையிற் சிவலோக பதத்தையு மாக்கி வைத்தும், ஆன்மாக்களின் கன்மங்களைச் சஞ்சித பிராரத்துவ முறையாகப் புசிப்பித்து அழித்தே தாமாந் தன்மை தரல் வேண்டுமென்னும் பேரிச்சையோடும் அவற்றை விட்டுப் பிரியாது உடனாய் நின்று காணுதல் காட்டுத லாகிய இவ்வுபகாரங்களைச் சதாகாலமும் நீக்கா துபகரித்து வருவதும் இச்சிவ ஞானமொன்றே யாகும். இன்னும் இச்சிவஞான அபர தடத்தமாய்ப் பிரிந்த சிவ வாக்காகிய ஆகமசிவஞான உண்மை [illegible] நிலையையுணர்ந்து அக்கட்டளையின் வழுவாதொழுகுவாராயின் அந்த [illegible] சன்மத்திற்றானே அ

யாய் அறிதலின்றல் இருவினைத் தொடர்ந்து படர்ந்தொழுகு கொம் பின்மையாய்த் தவறு, வினைப்பெரப்பு வருகலையாம் பஞ்சேந்திரியங்கள் நாமல்ல வென்றும், காரியத்தனை வல்லவென்றும் தாமெனவெண்ணியிருந்தாற்போதத்தைச் சிற்கண்ணிய மென்னும் கண்டு தமையும் போதத்தையும் வேறுபடப் பிரித்துணருதலே அதன் விந்நிலையாகக் கண்ட தத்துவ தரிசன நிலையிலே இவ்விருவினைக் கயிற்றின்வழி மாயாகாரிய தத்துவங்களைப் பிரேரித்து நின்ற சத்தித்ரோபாயி சிவ [illegible] களைக்கும் தச்செயலற்றாகிற்க அவற்றின் பிரேரகத்தால் இயங்கி நின்ற தத்துவ முப்பதும் நீங்கி நிற்க, அவற்றின் காரணமான மாயையும் அழிய இக்கன்ம மாயையாகிய இரண்டிற்கும் மூலமான அநாதி மலமும் நசித்துக் கெட்டுப் பக்குவமாக, இவைகளைக் காரியப் படுத்தும் பஞ்ச கிருத்திய நிலைமையாய் நின்ற சிவ சத்தியான திரோதாயியும், இவைகளையிழும் வினைப் "போகங்களை யூட்டும்படி கரு மறைப்பாய் நின்ற மல குணத்தை ஒழித்து உள்ளபடி பொருள்களைக் காட்டும் ஞானக் [illegible] பூரண திருவருளாய் நிற்கும் நிலையிலே இவ்வாறு பக்குவம் "மலகன்மம் கயிறற்றாற் போந்தனையே யாம் [illegible]" என்றருளிப்படி அத்திருவருளையே ஆதாரமாக நின்று அவனருளே நமக்கு நித்திய உபகாரமாதலின் நாமும் அவனுடைமை யென்னு முறைமையேயாம் தானும் [illegible] அசித்த நிலையில் நின்று, நீன்னிய [illegible] மூலமாய் நிற்கும் அருளாவதனையே அறிவ[illegible]த்த [illegible] நின்மல சாக்கிராதி அவத்தைகளிற் பயின்ற தசகாரிய [illegible] முத்தி பஞ்சாக்கர முறைப்படி சதாகாலம் கவனத்தி நிலைநிற்கும்படி சிவனடியாரை வணங்கி அவரோடு கூடிச் சிவாலயங்கள்தோறுஞ் சென்று தரிசனஞ் செய்து வணங்கி, மனம் வாக்குக் காயங்களாகிய திரிகரணங்களாலும் அப்பெருமானது திருவடித் தொண்டென்றே இடைவிடாது செய்துவரும் சரியை முதலியவற்றால், அவ்வாற்ன் முளை ஒவ்வொர் கலையாய் வளர்ந்து அவரைப் பற்றிய அநாதி மூல மல சத்திகள் அபர பக்கத்துச் சந்திரனுடைய கலைகள் நாடோறும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து குறைதல் போல ஒவ்வொர் கலையாகத் தேய்ந்து கெட, பூர்வபக்கச் சந்திரனுடைய ஒற்றைக்கலையோடு மற்றைய கலைகள் முழுவதும் ஒவ்வொன்றாய் வளர்ந்து பூரணமாய் நிரம்புவதுபோல வளர்ந்து அவ்வேற்றிடத்திலே ஒவ்வொர் கலையாகவே நின்று அம்மல சத்திகளினின்றும் நீங்கிய அவ்விடம் முழுவதும் தனதருளை நிரப்பி இவ்வான்ம வியாபகத்தை மறைத்திருந்த மலசா

திகள் முழுவதையுங் கெடுத்து அவ்வான்ம வியாபகத்திற் [illegible] அம்ம
லத்தினூற் சுருங்காது அவ்வியாபகம் முழுவதினும் தன்னையே நிரப்
பி வேறு பிரியாது தன்னுள் ளடக்கி, "அவனே தானே யாகிய வந்
நெறி ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க" என்றபடி

அவ்வான்ம வியாபக சிவ வியாபகமாகிய இருவகை ஞானக் கிரி
யைகளும் இரண்டாதற்கு மொன்றாதற்கு மிடையே ஆன்ம ஞானந்
தன்னு ளடங்க, அவ்வான்ம ஞானத்தினுள் அநாதி மலமடங்கக் கா
ட்டி, அச்சிவஞானக் கடலாகிய சிவத்தோடு கூடி அத்துவிதானந்த
முத்தியைப் பயப்பதும் இச்சிவ ஞானமேயாம். இனி அநாதியே மல
த்தின் மறைந்து [illegible] கிடந்த ஆன்மாக்களை அம்மலத்தினின்று
ம் விடுவித்துச் சுயவியாபகத்தைக் கொடுத்து, பின்னும் அவ்வியா
பகஞ் சுருங்காத வண்ணம் அகண்ட மாகிய இச்சிவஞானம் தன்னு
ள் ளடக்கித் தானாய் நின்று பேரானந்தச் செல்வத்தையே நித்தியமா
யனுபவிக்கும்படி, இருத்தி வைக்குங் கருணையே அன்று முதலின்று
வரையும் உடன் நின்று தொடர்ந்து இரிந்த தென்பதை நம்போலிய
அறிவினர் அறிந்து உய்யுமாறே,

"கல்லகங் குடைந்த செவ்வேற் கந்தனோர் சருவதாக
வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் இயைப்பாய்ச் சூழ்ப்
பல்லுயிர்க் கருளைப் பூத்துப் பயனெறி காயத்திட் டன்ப
ரெல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும்"

என்னுந் திருவிளக்கத்தைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அரு
ளிறு ரென்பதையும் அங்கே ராமெல்லாம் உய்த்துணர்ந்து கொள்வோ
மாக.

எட்டாவது

சிவஞான சாதன இலக்கணம் முற்றிற்று.

என்பதாவது

முத்தி இலக்கணம்.

"இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா" என்பதனால், அறிவைக் கெடுக்கும் மலமு மாகாது, முற்றறிவினை யுடைய சிவமு மாகாது, அவ்விரண்டனையும் அறிந்து பற்றும் இயற்கையோடு அறிகுக்கும வியஞ்சக காரண காரிய தாலசித்தான வியாபக முடையதாய், பஞ்சேந்திரியங்களின் ஒன்றாகிய கண் தனக்கென ஒளியின்றி உயிரின் வியஞ்சகத்தால் ஒளி பெறுவதாயினும் ஒளிக்குணமு முடைத்தா யிருத்தல் போல, தனக்கென அறிவின்றிச் சிவவியஞ்சக அறிவுடைய தாயினும் ஞானக் கிரியைகளைத் தனக்கென உடைய அறிந் லசைதலை யுடையது மாகிய ஆன்மா அவ்வறிவு அசைதலால் மலத்தை யறிந்து பற்றி அசத்தாகக் கிடந்து, பின் காரணருக்கும் வியஞ்சக காரியப்படச் சிவத்தை அறிந்து பற்றிச் சத்துப் பொருளாகி அவ்வசத்தி னின்று நீங்குறுஞ் சத்தினுள்ளடங்கி அவ்வசத்தாகிய பாச விடுதலை யான முத்தி நிலையை யடைந்து சிவமுந் தானும் வேறற அத்துவித சாயுச்சிய நித்தியானந்த சிவமாந் தன்மை பெறுதலையே பரமுத்தி யென்று பெரியோர் கூறுவர்.

அதனைப் பெறும் பொருட்டு முன்னர், சிவ காருண்ணிய ராட்சக சிவபிரான் தமவாக்கினாற் பிரித்து வெளியிட்டுச் செய்த வேதாகமாதி சாத்திரங்கள் தம்மறிவாகிய பசு போதத்தால், மன அளவை யிட்டறிதற் கரிதாகின்ற அபர சிவஞானமாயிருத்தலின் அவற்றைத் தாமும் வாசித்துக் கேட்டுச் சிந்தித்து உணருதற்கு வேண்டப் பட்டதாகிய வித்தியா ஆசிரிய உபதேசர் தாமும், பஞ்ச லக்கண கணித தருக்காதி கருவி நூல்களிற் பயின்று பல சாத்திர இலக்கியங்களையும் கசடறக் கற்றுணர்ந்த சாமர்த்திய மடைந்த ஆசிரியரா யுள்ளவரிடத்தே குருசிட முறையிற் பெறக் கொள்ளப் படுதலும் அவரியற்கையான பசு பாச ஞானங்களே யன்றி மேற்பட ... கூடாது. இனி இவ்வித ஆசிரியர்களில் அச்சிவபதிட்டிதமாயின்று பண்ணும் உபதேசத்திற்றானும், அவ்வதிட்டானரா யுள்ளவர்களின் சுதந்திரமான பசுஞான மல்லவயன்றி மேற்படப் பெ

அதனுங் கூடாவாகு அச்சிவஞான அருட்சத்தியிற் பிரிந்த நீசிய ப
ராசத்தி யதிட்டான் சிவ கடந்த பதிநிலையின் நீங்கிய சச்சி தான
ந்த சொரூப நிலைக்குரிய சுதந்திர சிவஞான மாதலின் அச்சொரூப
சிவம் தத்துவ ஞான விசாரத்தால் மலபரிபாக மடைந்த சுத்தான்ம
ரு தன்னியமே தன்சொரூப அதிட்டான பக்கக் கொண்டு "தம் முத
ல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்த" என்றபடி தன்மையிலும் முன்
னிலையிலும் வெளிப்பட்டு நின்று உபதேசித் தருளும். சிவ ஞானி
குரு உபதேச அருள்வழி நின்று ஓதல் ஓதுவித்தல் கேட்பித்தல்
கேட்டல் சிந்தித்தலாதி ஞான பூசையால் அச்சிவஞான முளை அங்
குரித்த அளவில் அச்சிவஞான அநுபவ சீவன் முத்த சிவனடியார்
கூட்டத்திற் சென்று அவரை வணங்கி அவரோடு பழகிய சிவாலய
சேவை சிவ சின்ன தாரணம் சிவலிங்க தரிசனம் சிவ திருப்பணி சிவ
சரித்திர பாராயணாதி சிவ புண்ணிய சாதன வலியினால் தம்மைப் ப
ற்றிய அநாதி மலசத்திகள் வலி குன்றி அழிதலினால் மலபாகமடை
ந்து அம்மல மூடத்தால் விளைந்த கன்மமும் அக் கன்மானுபவ சார
ணமாக வந்த மாயையும் அம்மாயா காரியமும் அதனைப் பிரேரிக்கும்
திரோதாயியு மாகிய ஐம்மலங்களினும் விடுபட்டவராய், கொல்லாமை
ஐம் பொறியடக்கல் பொறை அருள் அறிவு வாய்மை தவம் அன்பு எ
ன்னுமெட்டு புட்பங்களாற் சிவார்ச்சனை செய்து ஆராதித்தலாகிய சா
தனத்தாலுஞ் சிறீ மூர்த்தி பஞ்சாக்கர [illegible] தாலும் அச்சிவ ஞா
னம் சிறிது சிறிதாகப் பெருக உணர்வு விரியப் பெற்றவராய், தத்து
வரூப மாயாகாரிய தத்துவங்களையும் தம்மையும் பிரித்து வேறாகக்
காணும் காட்சியாகிய அத் தத்துவ தரிசன விடுதலை யுடையராய்,
ஆன்மரூப நிலையை அடைந்த தெளிதலினால் ஆன்மரூப சிவதரிச
ன நிருவிகற்பமாகக் கண்டபின் சவிகற்ப தெளிவுக் காட்சியால் அ
வ்வான்ம சிவதரிசனத்தில் தத்துவ சுத்தி ஆன்ம சுத்தியும், நிட்
டை கூடுதலாகிய சிவ யோகத்தில் ஞாதுரு ஞேயங்க ளென்னும் இ
ருபிரிப் பின்றிய அத்துவிதமும் சிவ போகத்தில் ஆனந்தாதீத சுக
மு மாகிய இவற்றைச் சோபான முறைப்படி அடைந்த சீவன்
முத்த ராயினோர்,

" ஆணவமல சத்தி திருவடி தீட்சை செய்த சிவஞானத்து ஞான
சத்தி யாலும், ஆகாமிய சஞ்சிதங்கள் கிரியாசத்தியாலும் தகிக்க
ப்பட்டு, பிராரத்துவ சேட மொன்றுடன் அம்மல வுடலோடு
நிற்கும் நிலையிலே இடை யிடையே ஏகதேச [illegible] போத உணர்வு
தாக்குதலால் அச்சீவன் முத்தி சாதனம் தடுமாறுது உறைத்தற்

கும் பொருட்டு ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்கரத்தை முறைமைவழுவாது நிலைப்பாடும் சுத்த அறிவினாற் கணித்து உச்சரித்துவரும் பெரும் பக்தியநிலையில் நின்றாராயினும் அப்பக்குவ சிவன் முத்தருக்கும் அம்மலவுடல் வாசனையினால் இங்குளி வாங்குங் கலம் அவ்விங்குளி நாற்றம் மாறாதது போல ஒரோவழி ஏகதேசத்தில் விருப்பு வெறுப்புக்கள் அறிவற்றம் பார்த்து வருவனவாம் எனவும், அதுவும் அவர் தேடிய வினையின் பிராரத்துவ நுகர்ச்சிக்காகக் கொடுத்த உடலூர், அவ்வுடலிற் பொருந்திய கரணங்களின் வழி [illegible] இயக்கும் பஞ்சகிருத்திய முறைமையினால் வந்த உணர்வாகிய தற்போதமும் பிராரத்துவமுமாகிய மூன்றும் பிரிபடாது வேறற நின்று நுகரும் நுகர்ச்சியிற்றானே ஆகாமியத்தையும் வளர்த்துக்கொண்டு நின்ற தற்போதப் பழக்க வாசனையினால் வேம்பு தின்றபுழு கரும்பைத் தலைப்பட்டேறியும் கோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாறுபோல் அவ்வுடலுக் கமைந்த வினை நுகர்ந்து முற்றுப்பெறுமெல்லை வரையில் அச்சிவயோக நிலையிற்பெற்ற அனுபவ சுகத்தையும் மறந்து ஏகதேசத்தில் முன்னிட்டு வருவதேயாமெனவும், உறுதியாயுணர்ந்த மெய்கண்ட சிவாசாரியர் பத்தாஞ் சூத்திரத்தாற் சிவயோக நிலையையும், பதினொராஞ் சூத்திரத்தாற் சிவானந்தானுபவ நிலையையுங்கூறி, அதனிறுதியில் "கப்பின்று மீசன்கழ" லென அறிவுறுத்தியுங்கூறி முடித்தாராயினும், ஏகதேசத்தின் அறிவற்றம் பற்றி வருகின்ற [illegible] களின் மூளைப்பைத் தடுக்கும் சாதனகாரணமாகப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரமென ஒன்று வைத்து அச்சூத்திரத்தில், செம்மலர்நோன்றாள் சேரலொட்டா- "வம்மலங்கழீஇ யன்பரொடுமரீஇ மாலறநேயமலிந்தவர் வேடமும்- ஆலயந்தானுமரனெனத் தொழுமே," எனக்கூறிய பத்திய சாதனக்கட்டளைகளை நம்போலிய அறிவினை சீவர்கள் யாவரு முணர்ந்து அனுசரித்திடவும், தாம் அருமையாகப் பெற்ற சிவன் முத்தநிலை நழுவாது நிலைநிறுத்தும் சாதனமாகவுங் கொண்டு சமயகுரவர் முதலிய சிவன் முத்த சிவனடியார்கள் யாவரும் அனுசரித்து வந்தவாறுங் காணலாம். அவ்வாறாக,

இச்சமய குரவர் நால்வரி லொருவரான திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் பரமுத்தி யடைந்தவாறு கூறுமிடத்தில் "போதநிலை முடிந்தவழிப்புக் கொன்றியுடனானார்" என்னும் செய்யுளினருத்தம், தற்போதநிலை முற்றாய் விட்ட அச்சோதியினுட் புகுந்து அத்துவிதமாகவொன்றாய் [illegible] ரெனா, ஒருவர் கூறியதை மற்றொருவர் மறுப்பாராய் அப்பின் [illegible] யார்மூன்றும்வயதில் அம்மையப்பா வென்றல

றியபோது தோன்றியப வடிவாயி, அம்மையிருவரும் வந்து எதிர்நின்
று பாலான ஞானப்பாலையூட்டி. அழுகைமாற்றிய அந்நேரமே
அவரது பசுபோத நீங்கச் சிவபோதம்வந்து சேர்ந்தது. சோதியினுட்
புகுந்து கலக்கு மந்நேரத்தில் நின்ற சிவபோதத்தையும் நீங்கியே
அத்துவித பரமுத்தி யடைந்தாரென்று பொருள் பண்ணவேண்டுமென
னக்கூறியவைக ஆராய்ந்து தெளியுமிடத்து, இப்பிள்ளையார் நல்லூர்ப்
பெருமண மென்னுஞ் சிவாலயத்தி னுள்ளே தோன்றி விளங்கிய சோ
தியினுட்புகுந்து சிவஞானமென்று சொல்லப்படும் திருவடி நிழலைச் சே
ர்ந்து நித்தியானந் தானுபவம் அடையுஞ் சமயத்திற் றம்முளே
"இந்த இல்லொழுக்காம் நமக்கும் வந்து சூழ்ந்ததே," எனவும் "அல
கின்மெய்ஞ்ஞானத் தெல்லை யடையுநாங் குறியாலவ்க ணுலகிலெம்
மருங்கும் நீங்குவுடனணைந்தருள வேண்டி." எனவுங் காணப்படுகின்ற
இவ்விரு செய்யுள்களானும், அப்பிள்ளையாருக்குத் தற்போத வாச
னைசிறிதுநின்ற நிலையையும், சேக்கிழார்சுவாமிகள் திரிடத்தெருங்கு
றைந்து உடம்பொடு புணர்த்திக்கூறி வெளிவரக் காட்டி இருந்தலா
னும், அப்பசுவாமிகள் பரமுத்தியாகிய திருவடி நீழலை யடையுங்கா
லத்தில் "எண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி யண்ணலார் சேவ
டிக்கீ ழாண்டவர் சமர்ந்திருந்தார்" எனக்கூறப் பட்டதனானும், மா
ணிக்க வாசக சுவாமிகள் சரித்திரத்தில்; "மலமகற்றும் [illegible] தே
மானிடவடிவந்தனையெய்திச் சிலபதலெனினும் பயில்காலைச்சேர்ந்த
மலவாசனை யென்றே" எனக் கூறப்பட்டதனானும், அப்பிள்ளையார் சீ
காழிப்பதியிற் சென்மித்த மானுடவடிவத்தின் மூன்றாம் வயதில் ஞா
னப்பாலையுண்டு சிவபோத மடைந்தாராயினும், அம்மானுட வடிவம்
நீங்கிச் சோதியினுட்புகு மெல்லை வரையினும் அம்மலவாசனையானது
முழுவது மழியாது ஏகதேசத்தில் நின்றதெனவும், அச்சோதியினுட்
புகுந்து அம்மல வடிவம் நீங்கிச் சிவஞான வடிவத்தைப் பெற்ற போ
தே பசுபோதம் முற்றாய் நீங்கிட, சிவபோதம் முற்றாய் நிரம்பிய தெ
னவும், பொருளமைந்து கிடத்தல் தெளிவாகின்றது. இன்னும் இரு
திறனறிவுடைய இவ்வான்மாவுக்கு மலஞான சிவஞானமாகிய இவ்
விரண்டு மேயன்றி வேறுஞானங்கள் வேதாகமங்களிற் பேசக்
காணப்படாமையால் அவ்விரு போதங்களையும் நீங்கி முத்தி யடைந்
தாரெனப் பொருள் கொண்டு மறுத்தவரின் கொள்கை, உயிர் கெட்
டுச்சிவனடியி லொன்றாகுமெனக் கொள்ளும் பிரம்ம வாத சமயக்
கொள்கை யாகுமே யன்றிச் சற்காரிய மாகாது. என்னனில், குண
மில்லையாகவே குணியு மில்லையா மென்றபடி. [illegible]பாகிய அவ்விரு

சைஞானங்களுமழியக் குணியாகிய ஆன்மாவும் [illegible] பாயழியு மாதலா ல் அவ்வான்மாக் கெட்டதென்ற மாட்டேற் றேதுவும் அத்துவித பின்னமாய், சற்காரிய முத்தியாகாது பிழைபடுமாதலால், அத்துவித சுயம்[illegible]ப நித்தியானந்தானுபவம் மலஞானத்தாற் பெறுதல் கூடா மை[illegible]யானும், ஞானம் [illegible] ஞேயமான இருபகுப்புணர் வுள்ள வரையுங் க ட்டுணர்வாகிய மலஞான மாதலால், அதனால் அவ்வனுபவச் செல்வம் பெறுதல் கூடாதாகலானும், அசத்தோடுகூடி அசத்தாகக் கிடந்த அ ந்நிலையை விட்டுச் சத்தோடு [illegible]ச் சத்தாந்தன்மை முற்றுப் பெற்ற விட மதுவாகலானும், அந்நிலையிற்றானே மலவடிவமும் அம்மல வா சனையாகிய தற்போதமும் முற்றும் விடுபட, முன்னமே அம்மலவுட லோடு நின்ற சிவஞானானுபவ சீவன்முத்தி நிலையை அடைந்தவரா யினும், பராமுத்தியடையுங்காலம் அச்சிவஞான சொரூப மாயிருந்தே அவ்வனுபவம் நீக்கமின்றி நித்தியமா யடைய வேண்டுதலானும் "போ தமில்முடிந்தவழிப் புக்கொளி யுடனாகு" மென்புழி அநாதிமலமுட மாகிய தற்போதச் சேட்டையையும் அதன் நிலைகளாகிய அம்ம லவுடலையும் நீங்கிய போதே அச்சிவசோதியி னுள்ளடங்கி அத்து விதமா யொன்றுபடக் கிடந்த பேரானந் தானுபவ நிலையாகு மெ னப் பொருள் கொள்வதே சித்தாந்த சற்காரிய மாக நிச்சயப் படுகின்றது.

இனிக் கருவிகளைக் கொண்டுணரும் காட்சி அனுமானம் உரை யெனப்பட்ட அளவைஞானம் சுட்டுணர்வின் பேதமும், கேட்டற்க ண் வருவது சாத்திர விசாரஞானமும், சிந்தித்துத் தெளிதற்கண் வரு வது பாவனையாகிய பேதஞானமும், மற்றொன்றனையும் பாராது சிவத் தையே காண்பது அநுபவ முதிவாஞ் சிவஞானமு மாகலால், அச் சிவஞானப் பயனாகிய சற்காரிய முத்தி நிலையை, அவ்வநுபவ சிவ ஞானத்தையடைந்த அவர் தாமே கண்டு அநுபவித்துக் கொள் ளுவதே யன்றி, "கண்டவர் விண்டிலரே,, விண்டவர் கண்டிலரே) எ ன்றபடி மற்றொருவர் மனத்தினால் மதித்து வாக்கினாற் சொல்லுதல் கூடாதாம். அஃதிங்ஙன,

[illegible]வர்கள் பலசமய சுதந்திர உணர்வின ராதலால் அவரவர் கன்மா னுசார முறைப்படி யுணர்ந்தனுபவ காலத் திவ்வாறு அவரவர்க்குத் தக்க அறிவைக் கொடுக்க, அவ்வறிவளவிற் றாங்கண்ட அளவையே முத் தியென் கருதி லோகாயதமாயாவாதி முதல் ஐக்கியவாத சைவர் ஈறுகச் சொல்லிய சமய பேதங்களிற் றனித்தனி யிருக்கின்ற கலைத்

தவ வித்தியா தத்துவங்க ளாகிய முப்பத்தொரு தத்துவப
தங்களையு மடைதலே முத்தியெனவும், இம்மாயை கன்மங்க ளிர
ண்டினையும் நீங்கி ஆணவமல மொன்றுடன் நிற்கும் விஞ்ஞான
கலை யடைந்தவரிற் பக்குவராய் இலயபோகங்கி அதிகார சிவதத்
துவ பதங்களில் அதிகார கருத்தரா யிருப்பதே முத்தியெனவு
ம், இவ்வாறு பேசப் பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவ பதங்களின் மே
லா யுள்ள தத்துவாதீத சித்தாந்த சைவத்தின் பெருந் தவமாகிய சரி
யை, கிரியை, யோகம், என்னுந் தவநெறி மூன்றினுக்கும் முத்தித் தா
னமாகிய சாலோக சாமீப சாரூப பதங்களைப் பெறுதலையே முத்தி
யெனவும், அச்சித்தாந்த சைவத்தின் மேலான ஞான நெறியினாற்
பெறும் சாயுச்சிய முத்தியையுங் கொள்ளுஞ் சித்தாந்த சைவ பேதங்க
ளில், வழிச்செல்வோர் வேறுணையும் பரநிழல் போல, முதல்வன் வி
காரமின்றி நிற்பப் பரிபாகமடைந்தவுயிர் ஞானத்தைப் பெற்றுச் சிவ
னடியிற் சேருமெனக் கொள்ளும் ஈசுர அவிகாரவாதியும், உயிர்கெட்
டுச் சிவனடியில் ஒன்றுமெனக் கொள்ளும் பரிணாம வாதியும், நித்
திய மங்கள திவ்விய சரீரத்தைப் பெற்றிருக்குமெனக் கொள்ளும் உ
ருவசிவ சமவாதியும், இன்னும் அருவ சிவசம வாதியும், மாயா காரிய
கருவிகளான தத்துவங்களை யெல்லாங் கழற்றித் தான் அவையின் மே
ல் நிற்றலாகிய ஆதிமுத்த னதலில், அனாதி முத்தனாகிய சிவனாகு மெ
னக் கொள்ளுஞ் சிவசமவாதியும், நீரோடு நீர்சேர்ந்தாற் போல உயி
ருஞ் சிவமுங் கூடி ஒரு பொருளா யிருக்குமெனக் கொள்ளும் ஐக்கி
ய வாதியுமாகிய இவர்கள் கொண்ட சாயுச்சிய முத்தி நிலையெல்லாம்
மலம் நீங்காத பசுஞான சம்பந்தமாதலின் சற்காரிய முத்தியல்லவா
கிச் சிலசில ஏகதேசத்திற் பொருந்த உள்ளனவாம்:

அஃதாவது இரும்பைக் காந்தந் தன் வசப்படுத்துதலில் விகார
மின்றி நிற்றல் போல, உயிரைத் தன் வசப்படுத்துதலிற் சிவன் நிரு
விகாரியாய் நிற்பன். ஆகலால், செ[illegible]ணையும் நிழல்போல நில்லா
மையற்றி, சிவன் நிருவிகாரியாய் நிற்றற்குப் பிழையில்லை,
இனி அக்கினியானது இரும்பின் மு[illegible] அவ்வி
ரும்பிற் பற்றிய [illegible]றையைக் கெடுப்பது போல, முதல் வனு
ம் உயிரைத் தன்[illegible]குதற்குத் தடையா யிருந்த மலத்தைக்
கெடுத்து அவ்வுயிரை நிறுத்தித் தானாக்கு தலில் அவ்வுயிர் முதல்
கெடாது நின்று சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடுதலால் அவ்
வுயிர் அழியாது ஒன்றுதற் கிழுக்கில்லை. இனி நீரோடு சேர்ந்த உப்பி

ன் சுவைமுழுவதும் அந்நீரிற் றூனே செறிந்து அந்நீரைத் தன்னோடு சமமாக்கி நிற்பது போல, அவ்வுயிரோடு சேர்ந்த இறைவனுந் தனது வியாபகத்தை அவ்வுயிரிற் பதித்து, தன்னோடு சமமாக்கி நிற்பன். ஆதலால் நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற் போல் அல்லாமை பற்றிச் சிவ சமமாதற் பிழை யில்லை. இனி இரத குளிகை செம்பை உருக்கித் தன்னோடு சேர்த்துப் பொன்னாகச் செய்தும், அப்பொன்னைக் காட்டாது தன்னுள்ளடக்கி வைக்குந் திறம் போல இறைவன் அவ்வுயிரைத் தானாக்கியும் அவ்வுயி ரியல்பு சிறிதுந் தோற்றாது தன்னுள்ளடக்கி நிற்பனாதலால், அப்பணைந்த உப்பே போல ஒப்பச் செய்யினும் அச்சிவன் தானே பஞ்ச கிருத்திய தலைவனாய் நிற்றலிற் பிழையில்லை. இனி அவ்விறைவனும் பாலுந் தேயும் போல உயிரோடு கலந்தபோதிலும் பிரித்தறியப் படாத ஆனந்த சொரூபனாய் நிற்பனாதலால் அவ்வுயிர் தானும் சிவானுபவ மொன்றி னுக்கே உரித்தாக நிற்றலிற் பிழையில்லை.

ஆகவே ஆகம சித்தாந்தங்கள் பேசாமற் பேசி அந்தரங்க ரகசியமாய் வைத்திருந்த முத்தி சற்காரிய நிலை. அரன் றிருவடியாகிய சிவஞானஞ் சார்ந்த போது உயிரோடு சகசமாய் நின்ற ஆணவமலம் நசிய உயிர் அம்மலத்தின் வேறாகப் பிரிந்து நிற்றலே முத்தி யென்று சொல்லப்படும். அவ்வாறு அம்மலத்தின் வேறாக நின்ற உயிர் தன்னிடத்திலே நிலைத்து நிற்றல் கூடாமை யால், சிவத்தோடு நிற்கப்படும். அவ்வாறு நிற்கவே அக்கினியானது இரும்பைத் தன்மய மாக்கினாற் போல முதல்வன்றான் அவ்வுயிரோடு சகசமான அத்துவிதக் கலப்பினாலே தனக்குரிய எண் குணங்களையும் அவ்வுயிர் சிவானந்த மடையும் பொருட்டு விளங்கக் காட்டுவார். அதனாலே அவ்வுயிர் அரன் றிருவடி நீழலாகிய சிவஞானக் கலப்பினால் அகண்ட ஞாதிரு எண் குணங்களையும் அடைந்த தாயினும் அச்சிவ ஞாதிரு எண் குணங்களும் பஞ்சகிருத்திய தலைமை களுக் குரியதாகாது சிவானுபவமொன்றினுக்கே உரித்தாக இருப்பனவாம். இதுவே சற்காரிய முத்தி நிலையாகும். இதன் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

"தானும் [illegible] கழலிணையந் தவிருமலந் தவிர்ந்தாற் றன்கத்தனு யிருநாதை முத்தி," யெனவும், "ஆரானுந் தாமனடிமை யாகன்று நிற்ப தெங்ஙனே யாமே," எனவும், இறைவன் றனிருவ [illegible] யெல்லா மிவன் பாலே பதிப்பன்," எனவும், உயர் பிரானும் பத்தியாதிகளுக் குரிய உயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றி னுக்கு முரித்தே," எனவுங் கூறப்பட்டுள்ள பிரமாணங்களைச் சிந்தித்தால் சுதர்

தான சார் போதனுக்கு சிவத்தோடு கூடும்வழித் தன் ஞானக் கிரியை சினியாது சிவ ஞான மயமாகச் சூக்கும சித்தாகிய சிவத்தினுள் அடங்கித் தோற்றாது கிடந்து அழியாப் பெருஞ் செல்வ நித்தியானந்த அநுபவம் பெறுதலே சித்தாந்த சம்மதிய முத்தியென்பதனைத் தெளிந்து அநுபவத்திற் காணலாம்.

இனி, தூலகாரியம் சூக்கும காரணத் தடங்கு மென்னும் சற்காரிய நியாயத்தால் தூல சித்தாகிய உயிர் சூக்கும சிவத்தி னடங்கு மெனக் கூறிய வசனத்தால், சிவன் சீவனென்னும் பொரு ளிரண்டாகாது ஒரு பொருளாகு மெனக்கொள்ளும் ஏகான்ம வாத மாயா வாதங்க ளொக்கு மெனச் சந்தேகம் நிகழின், பொருள் வகையாற் சாதி யொருமை பற்றி அறிதற் குண முடைய சித்தென்னும் பதத்தைத் தானும் பெற்றுக் கொண்ட இருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா ஆனதால், அவ்வுயிரின் வினையாகக் கூறிய அநாதியே மலத்தைப் பற்றுதலான குற்றத்தின் காரண மாகாது, அவ்வுயிரின் தன்னியற்கை யறிதற் குண மொன்றற்கே காரண மாக உள்ளது சூக்கும சித்தாகிய சிவமென் பதனைச் சித்தென்னும் பொதுமையி னின்ற சாதி யொருமையினாலும், "சிவன்சீவனென் றிரண்டுஞ்சித்தொன்று மென்னிற்-சிவனருட் சித்திவனருளாச் சேருஞ்சித்து," என்பதனாலும், இன்னும் அச்சிவ சூக்கும காரிய பிரேரக மூலமு மாதலினாலும், இவ்வுயிர் சிவத்தோடு பின்ன மாகாது அபின்ன அத்துவிதமா யொன்றுபட்டு நித்தியானந்த செல்வத்தை அநுபவிக்கப் பெற்றது. ஆதலாலும், தூலம் சூக்குமத் தடங்குமென்னும் சற்காரிய சமாதானத்தாற் றெளிவு பெறலாம். ஆகவே உயிர் சிவம் இரண்டுமொன்றெனக் கொள்ளும் ஏகான்ம மாயா வாதங்கள் இரண்டாது பொருளி ரண்டே யென்பது பலவிய முறைகளாற் பெறப்பட்டன. இவைகளே யன்றி இதன் மேலுஞ் சித்திக்கு மிடத்து இவ்வுயிருக் காகக் கூறிய இருதிற னறிவுள் இடையே தோன்றி மறையும் பொய்யாகிய பொது வியல் பான தடத்த நிலையில் மல ஞானமும் எக்காலத்து மழியாத தன்னியற்கையின் மெய்யாகிய சொரூப நிலையிற் சிவ ஞானமு முடைமையால் அவ்வுயிர் தடத்தப் பொய்ந் நிலையான மலத்திலிருந்தும் நீங்கி தலைப்பட்டுச் சொரூப மெய்ந் நிலையாகிய சிவ ஞானத்தோடு வேறற வொன்று பட நிட்டைக்க அம்முத்திக் காலத்தும், அதன் முன்னைப் பெத்த நிலையாகிய செல் காலத்தும், மற்று மெதிர் காலத்தும், ஒரே படித்தாய்த் தம்மேற் கருணை கொண்டு காணு முபகார, காட்டு முபகாரங்களை நீக்க

மறச் செய்து பிரியாது உடன் நிற்பதை, அச்சிவ ஞானத்தால் உணர்ந்து, "அயரா வன்பினரன் கழல் செலுமே" யென்றபடி நித்திய உபகார பரம சிவப் பேருணர்வை அயராமையாகிய ஞானமும் அதனால் நினையு மன்பும் அவ்வன்பினாற் செலுத்தும் கிரியையும், முறையே ஒன்றுக் கொன்று காரண காரிய மாகச் செலுத்த அச்சிவத்தின் இடையறாத இச்சை பெருக அவ்விச்சையே போனாந்த மாக அனுபவிக்குமெனவும், அவ்வனுபவம் சர்க்கரை, கற்கண்டு, தேன், பாலு, முப்பழங்கள் ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்த்த இரசத்தை இவ்வாறென மதிப்பிட்டாலும், இம்முத்தி நிலையை அவ்வனுபவ கருத்தனாலும் மதிக்கப்படாது. அரூபா ரூபமாகிய யாதுமின்மையின் மலாதீத பரமானந்த சொரூப நிலையிற் பிறந்த காதலால் அதனை அனுபவிக்குமான்மாவும், அரூப ரூபமாகிய யாதுமின்றி நிர்மலமான அகண்ட சிவஞான சொரூப நிலையில் நின்றே அனுபவிக்குமெனவும், அனுபவமென்ற சொல்லின் அருத்தம் உட்கிடையிலே அச்சொரூப நிலையினும் அனுபவித்தல் கிரியையின் செயலாக அறிதலின் அஃது கிரியை யாகாமையால் ஞானக்கிரியையை உடையன வெனவுந் தெளியக் கிடக்கின்றன. இனி இஞ்ஞானக் கிரியைகள் சிவஞான சொரூபமாக நில்லாது அனுபவம் பெறுமெனக் கூறுவாராயின் புத்தர் கூறும் ஆலய விஞ்ஞானம் போலக் குணம் சூனியமாகவே குணியுஞ் சூனியமா மென்றபடி, அனுபவிப்பா னொரு வினைமுதலில்லையா யொழியும். ஆகவே இருபொருள் ஒன்றாகு மென்னும் பொருளடங்கிய அத்துவிதமென்றசொல் பிழைபடும். அவ்வத்துவித மென்றசொல்லின் இன்மை அன்மை மறுதலை யென்னும் முப்பொருளினொன்றாகிய இன்மைப் பொருளைக்கொண்டு ஆன்மாக் கெட்டுச் சிவம் ஒன்றேயாய் நிற்குமெனப் பொருள் கொள்ளில் அனுபவமென்னும் சத்தார்த்தம் பிரயோசன மில்லாது பிழைபடும். அவ்வனுபவம் தனி முதலாகிய சிவத்துக்கெனக் கூறுவாராயின், தானே தன்னைப் பற்றுதலென்னும் குற்றம் ஆகும். ஆதலால் இவ்வான்மா அனுபவிக்க வேண்டியதனுலே சிவமும் உயிருமாகிய இருபொருளும் வேற்றுமை யின்றி அத்துவிதமாய் நிற்கும் அன்மைப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளவே அவ் வுயிருக்குள்ள இருவகை ஞானங்களிற் சிவஞானமே அவ்வனுபவ நிலையில் நித்தியமாயிருந்த தென்பது இடசித்தமாய்த் தெளியக் கிடக்கதாம். இனி அவ்வாறு உயிர் சிவம் ஞானமெனும் ஞாதிரு ஞானம் ஞேயமாகிய மூன்றும் அவ்வனுபவ நிலையில் உளதாகக் காணப்படுதல் முத்தி சற்காரிய மாகாதெனு மோர் ஆட்

சேப முளதாயின் முன்னர்க் கூறியவாறே உயிர் கெட்டால் சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் ஒன்றுபடக் கலத்தல் கூடாது. அவ்வுயிர் கெடாத வழி உயிருஞ் சிவமுமென இருபொருளாய் நிற்றலினால் ஒன்றுபடக் கலக்குமாறில்லை. அவ்வுயிரில்லையாயின் ஆனந் தாநுபவமில்லை. அவ்வுண்மை பேதமிருந்தால் அத்துவித மில்லை. இவ்வாறு ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய மூன்றுமில்லாது முத்தி இன்பமுமில்லை என்றாய் விடுமாதலால் பெத்த காலத்திலே சிவம் உயிரோடு வேறறக் கலந்து இயக்கி நிற்பினும் அச்சிவந் தோன்றாது சிவபோதமே முன்னிட் டியங்குதல் போல, இம்முத்தி நிலைத் துரியப் பேறாகிய சிவயோக நிலையிலே இவ்வுயிரும் தற்போதஞ் சீவியாது சிவபோதத்தி னுள்ளடங்கித் தன்னைத் தோற்றாது சிவமே முன்னிட் டியக்க நிற்கும். "அவனே தானே யாகிய வந்நெறி - யேகனாகி யிறைபணி நிற்க - மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே,, என்றபடி அவ்வுயிர் நிலையாகிய தற்போதஞ் சீவியாது தன் செயலறச் சிவசெயலாஞ் சிவஞானக் கிரியை யினுள் தன் ஞானக் கிரியைகள் உள்ளமைந்து கிடத்தலின், அவ்வுயிர்க் குணமாகிய தற்போதம் நீங்கினமையால் குணியாகிய அவ் வான்மாவை இல்லையாய்க் காணலாம். அதனால் ஞாதிரு இல்லை யாகவும், இனி ஞானமோ எனின், அது அகண்ட சிவஞான மாதலால் தானெனவும் அவனெனவும், அனுபவம் எனவும் கண்டித்து வேறுபிரித்துச் சுட்டி யுணராது அகண்டமாகக் காணுதலினாலே தன்னருளாற் பாவிப்பது பரம் எனவும், "தானுங் காண்கில னின்னமுந் தன் பெருந் தலைமை,, எனவும், தம்பெருமை தாமறியாத் தம்பிறைவர் தமக்கிரங்கி,, எனவும், தன்பெருமைதானறியாத் தன்மையன் காண்சாழலோ,, எனவுங் கூறிய வாற்றால், அச்சிவஞானம் தானெனவும், சிவமெனவுஞ் சுட்டி யுணராமையின் இருந்து மில்லை யாகவும், ஞேயமோ எனின், கடலினீரிற் போய்ச் சேர்ந்த ஆற்றுநீர் அவ்விரு நீராக வேறுகப் பிரிக்கப் படாமை போல, ஞாதிரு எனவும், ஞேயம் எனவும் வேறு பிரிக்கப் படாது அத்துவிதமாயொன்றுபட்டு ஆனந்த பரவசத்தில் அழுந்தி நிற்றலினால், தன்னறிவின் வேறல்லனாய், அப்பணைந்த உப்பே போலத் தன்னொடு விரவிக் கலந்து நிற்றலின், அவ்வுயிர் சிவமே யாமென்பதனால், ஞாதிரு எனவும் பிரிபடாமையின் இருந்து மில்லை யாகவும் சமாதானங் காணலாம். இன்னும் தாயுமான சுவாமிகள் ,,ஞாதிரு ஞான ஞேயங்க ளற்றவர்க் குறுத நட்புடைக் கலப்பே,, எனக் கூறிய செய்யுளின் சமாதான சூற்காரிய சித்தாந்தப் பொருளினாலும், இன்னும் இவை போன்

பல ஏது பிரமாணங்களாலும் ஞாதிரு ஞான ஞேயங்கள் அற்ற இடமே ஆனந்தானுபவமெனப் பொருளமைந்து கிடந்தவாறு கண்டு கொள்க. இனியதுவுமன்றித் தற்பதம் துவம்பதம் அசிபதம் என்னும் வேதாந்த மகா வாக்கியத்தின் சற்காரியத்தின் படியும் வேறாயிருந்த சீவன் பிரம பாவனை பண்ணுமிடத்து இருபொருளும் வேறற அத்துவிதமாய் ஒரே பிரமமாகி, மதுவுண்ட வண்டு போலத் தன்னினைவிறந்து நின்ற அனுபவ நிலையில், தன்னைத் தோற்றாது தானே பிரமமாய் நிற்றலினால் முன்னமே பேசிய ஞாதிரு ஞானம் ஞேயம் ஆகிய மூன்று மறநின்றதே வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலையாகிய சற்காரிய முத்தியாரு மெய்ப்பதை "பண்டை மறைகளும் அது நானானே னென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே" என்பதனாற் றெளிவு பெறக் காணலாம். "நசிக்கத் தோன்றியுள்ள நசித்தல் லொன்றே - நசித்திலதே லொன்றுவதில்லை - நசித்து மல, மப்பணைந்த வப்பி னுமாமணைந்து சேடமாங் - கப்பின்று மீசன்கழல்" என்னும் பிரமாணத்தாற் பேசிய அதிருட்ப ரகசியப் பொருளாகிய சைவசித்தாந்த சற்காரிய முத்தி நிலையை இத்துணைத்தென அளவையிட்டு யாமா கூறவல்லமையுடையேம். அனுபவத்திற் கண்டு கொள்க.

பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவனே யென்றும்
பராஞான மிவனென்றும் பராபரனே யென்றும்
மரந்தருஞ்சீர் நிலையெல்லா மிவனே யென்றும்
மருட்குருவை வழிபடவே யவனிவனா யேயே
பிறங்கியவா ரணம் யாமை மீனண்டஞ் சினையை
வியல்பினொடும் பரிசித்து நினைந்துங் பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிகமே யாக்கும்
பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே.

ஒன்றிரண்டாய் நின்றொன்றி லோர்மையுறா வொன்றாக
நின்றிரண்டா மென்னிறுமொன் றோதுந் - தன்றிருத்தா
ளாங்கியவாழ் நின்கடந்தச் சம்பந்தா மன்றே
யோங்கியவா றெவ்வாறுரை.

ஒன்பதாவது

முத்தி இலக்கணம் முற்றிற்று.

முடிப்புரை.

சீவர்களாகிய நாமெல்லோரும் அநாதியே பற்றிய மல கூட்டத்தால் நித்தியானந்த சுகத்தை யூட்டும் சிவஞானத்தை மறந்து கன்ம சேட்ட முடையராய்ப் பிறவிச் சாகர மத்தியிற் கிடந்து உழலுதலால், அக்கடலைக் கடந்து கரை யேறி நித்தியானந்தம் பெற விரும்புவோ மாயின், அம்மலத்தி னின்றுங் கழன்று பரிசுத்த மடையும் பொருட்டுத் தேவன் கையெனடதாக எங்களுக்குத் தந்த இம்மானுட தேக முள்ள போதே இவ்வுடலி னமைந்த காரணங்களினால் வருவித்த அறிவின் துணைப்படி தன்னோடு அபின்னமா யிருந்த சிவஞானத்தைப் பிரிந்து, அபரஞான வேதாகமங் களாக உபதேசித்த கட்டளைமுறையைக்கொண்டு உதயகாலத்தில் விழித் தெழுந்த வுடன் அவசிய கருமாதி நித்தியகால வருணை அனுட்டான சம்ஸ்கா ராதிகளும், அவற்றாற் பாகமடைந்த பக்குவ மேனிலையிலே சிவசம்பந்த சைவப் பிரவேச தீட்சா முறைப்படி யொழுகும் சமயசம்ஸ்கா ராதிகளு மாகிய கிரியா னுட்டா னங்களை ஆகம விதிதவறாது விசுவாசத்தோடு அனுட்டித்து வரவும், அப்பலத்தினால் மலபாகமடைந்த பக்குவத்தால் நல்லறிவு பெற்றுச் சிவனடியாரைத் தேடி அவரடித் தொண்டு பூண்டு அவரோடு பழகிய சாதன வளர்ச்சியால் சிவஞான முளையுடைய சற்பாத்திர ராகவும், யதார்த்த நிச்சய சற்காரிய நிலைகளை வகைபடப் பிரித்துக் காட்டிய இச்சற்காரிய சித்தாந்த சங்கிரகத்திற் கூறிய உண்மைப் பொருள்களை நன்றாய் வாசித்துக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் திரிபதார்த்த நிச்சய சற்காரிய முத்தி நிலையைத் தெளிவாயுணர்ந்து எங்கள் சொந்தமாகிய நித்தியானந்தப் பெருஞ்செல்வத்தை அநுபவிக்கவும், அருளுமாறு பரம கருணாநிதியைப் பிரார்த்திப்போமாக. இச் சங்கிரகத்தை வாசிப்பவர் கேட்பவர் சிந்திப்பவர் யாவராயினும், அனுபவ சிவஞான சற்காரிய முத்தி நிலையைச்சேரும் வழிச் செல்லுவார். இதற்கு யாதும் சந்தேக மில்லை. இந்நிலையடைந்த சிவனடியார்களும் அவரடித் தொண்டு பூண்டவரு மாகிய பெரியோர்கள் யாவரும் அழியாச் செல்வ நிலையாய் வாழ்க்கடவர்.

முடிப்புரை முற்றிற்று.

கந்தபுராணம்.

ஏதந் தீர்கடர் தன்னையு மெண்ணுமைம்
பூதந் தன்னையும் போதி தன் றன்னையும்
பேதஞ் செய்வர் பிறப்பொழிந் தோரவர்
பாதஞ் சேர்தல் பரபதஞ் சேர்வதே.

சிவஞான சித்தியார்.

மந்திரத்தான் மருந்துகளால் வாய்த்த யோகத்தால்
மணிமந்திரக் குளிகையினான் மற்று மற்றுந்
தந்திரத்தில் சொன்னமுறை செய்ய வேத
சகலகலை ஞானங்க ளரிதாகு ஞானம்
மந்தமிலா வணிமாதி சித்திகளெல்லா
மடைந்திமோ சானருளா லடிசேர் ஞானம்
வந்திமேற் றென்றாலும் வாரா தாகு
மற்றவையு மவனருளான் மருவுமன்றே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழ்த்து.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

அன்புடையார் மிசவுவப்ப [illegible] திலதையுளத் தறிந்தோன் வாழி
நன்றுடைய மறைப்பொருளு மாகமத்தி லைப்பொருளு நயக்க வீந்த
[illegible] குரவரெழிச் சந்தான [illegible] ளென்றும் வாழி
யென [illegible] தவினர்கம் புவர் [illegible] போர் யாவருமிங் கினிது வாழி.

திருவா [illegible] பதியிலுறை [illegible] சிறந்து வாழ்க
மருவாரு [illegible] மலர் [illegible] டியிரா மன்னி வாழ்க
வுருவாருந் [illegible] கண்டிறைவ முகந்து வாழ்க
கருவாரு முயிர்க ளெல்லாங் கடைத்தேற் றனைத்துக் களிப்பின் வாழ்க.

சைவசித்தாந்த சங்கிரகம்

முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தேவன் விரைகழல் சரணே.